

# Giới thiệu Cho Anh Hôn Em Một Cái Nào

Truyện Cho Anh Hôn Em Một Cái Nào, từ nhỏ vốn tưởng gia đình anh thật sự rất hạnh phúc nhưng thật sự không phải. Anh nhận ra rằng ba mình không yêu thương mẹ mình như trước nữa, lại còn có người phụ nữa bên ngoài nữa. Từ đó trở đi anh bắt đầu hư hỏng.

Một cậu bé ngoan hiền lúc trước đã biến mất, đổi lại bây giờ là một anh chàng nghịch ngợm, ngang tàng, phá phách không chỉ dừng lại ở đây, anh hay tin người bạn thanh mai trúc mã với mình cũng bỏ anh ra đi. Anh lại càng bê tha hơn, la cà hết quán này tới quán nọ, bỗng xuất hiện một cô gái luôn giúp đỡ anh nhiệt tình. Tưởng rằng có thể làm cho anh cải tà quy chính.

Người bạn thanh mai trúc mã đột ngột quay về tìm anh, còn cô luôn giúp đỡ anh sẽ ra sao. Lại còn có một người khác nữa được anh xây cho một ngôi biệt thự trên núi. Mối tình tay tư này rồi sẽ ra sao, anh phải lựa chọn thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Cho Anh Hôn Em Một Cái Nào* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 1: TRÒ CHƠI BẮT ĐẦU

Trong cơn gió đêm nhẹ nhàng, cánh cửa lớn bằng kính chậm chậm mở ra, một bóng người cao lớn đứng dưới ánh đèn. Hai tay cậu dút vào túi áo, mái tóc dài che mắt một bên mắt, cánh cửa nhẹ nhàng khép lại sau lưng cậu.

Nam Trạch Lễ ung dung bước trên con đường lát đá không có bóng người, bóng cậu ngang tàng in trên mặt đất.

- Cậu chủ, muộn vậy rồi cậu còn đi đâu sao? – Người quản gia mặc đồng phục lên tiếng hỏi.

- Ừ. – Nam Trạch Lễ lạnh nhạt ừ một tiếng rồi quay đầu đi thẳng.

- Cậu nhớ về sớm nhé! – Người quản gia nói với cái bóng của Nam Trạch Lễ, nhưng cậu đã biến mất từ lâu. Người quản gia bắt lực thờ dài, tiếp tục cầm chổi quét sân vườn.

Ngày trước, cậu chủ Trạch Lễ là một cậu bé rất ngoan ngoãn, hiếu thuận với bà chủ. Nhưng từ sau khi bà chủ qua đời, cậu thay đổi rồi, không những trở nên ít nói, mà lại thường xuyên ra ngoài gây chuyện. Rốt cuộc thì xảy ra chuyện gì nhỉ?

Đêm rất yên tĩnh, yên tĩnh tới mức khiến người ta có cảm giác sợ hãi một cách kỳ lạ.

Trong một góc nhỏ ở đầu đường, tiếng hét thất thanh vang lên trong đêm tối, xé rách đám mây trên không trung, khiến những hạt mưa lộp độp rơi xuống.

- Thật là đen đủi, tấn người khác mà ông trời cũng không ủng hộ. – Một gã nhuộm tóc vàng vừa chửi thề, vừa đập mạnh vào người đang nằm dưới đất.

- Coi như thằng nhóc này may mắn. – Một gã khác bị băng một bên mắt trái lại đá thêm một đá, sau đó hất mái tóc dài ướt sũng ra đằng sau, hai tay dút vào túi, nhìn người đang bất động dựa lưng vào tường. – Trạch Lễ?

- Đại ca, chúng ta về đi, mưa to quá. – Gã tóc vàng bắt giắc run lên vì lạnh. Nhưng không có lệnh của đại ca, ai dám đi?

- Giờ mấy giờ rồi? – Nam Trạch Lễ trầm giọng hỏi. Nơi cậu đứng có một cái mái che mưa, nhưng chân cậu lại bước vào trong mưa. Cậu ném mẫu thuốc lá trên tay xuống đất, lấy chân di mạnh lên trên.

Mấy gã đứng dưới hiên nhà đứng im phăng phắc, không ai đoán được Nam Trạch Lễ đang nghĩ gì trong đầu.

- Tránh xa Dương Hàm Hoạch ra. – Nam Trạch Lễ quay người lại, nhìn hai người bị đánh đang nằm lăn lộn dưới đất qua ánh trăng yếu ớt.

- Thái tử điện hạ, sau này chúng tôi không dám nữa. – Gã có mái tóc hơi ngắn lấp bắp nói, không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt đáng sợ của Nam Trạch Lễ.

- Còn nữa, sau này nhìn thấy bốn thái tử, tốt nhất là vòng đường khác mà đi! – Nam Trạch Lễ nói với người còn lại.

Sau khi nhận được lời hứa của hai gã vừa bị đánh, Nam Trạch Lễ phẩy tay dẫn đám người bên cạnh quay đầu bỏ đi.

Ngày hôm sau, hơn 10 giờ Nam Trạch Lễ mới dậy, cậu vẫn như cũ, chậm chạp bước xuống giường, lại chậm chạp đi đánh răng rửa mặt, sau đó mới nháy lên xe đạp, đi tới trường.

Đối với cậu mà nói, bị thầy cô giáo mắng bao nhiêu lần cũng không quan trọng, bị phạt bao nhiêu lần cũng không vấn đề gì, dù sao thì lần nào người bố đáng ghét của cậu cũng sẽ chạy tới trường, sau đó tất cả mọi việc lại như chưa từng có gì xảy ra.

Bởi vậy, cậu vẫn buồn bình như cũ, đánh nhau, bảo kê, thân nhiên trốn tiết, đối đầu với thầy cô giáo... Tất cả những việc mà những học sinh hư từng làm, cậu đều đã làm.

Nam Nguyên Huy khẽ cau mày, lắng nghe vị hiệu trưởng vừa đẩy gọng kính lên vừa kể tội của Nam Trạch Lễ. Ông biết rõ, con trai ông từ trước tới nay luôn cố ý gây chuyện.

Nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, người chịu thiệt thòi chỉ có bản thân cậu mà thôi.

- Hiệu trưởng, tôi muốn nhờ một học sinh ưu tú trong trường mình giúp đỡ Trạch Lễ, có thể Trạch Lễ tiếp xúc với những người bạn tốt sẽ bớt ngang ngạnh đi một chút. – Nam Nguyên Huy đưa ra ý kiến mà ngay cả mình cũng không dám chắc chắn. Có điều vì Nam Trạch Lễ, việc gì ông cũng sẵn sàng thử, chẳng phải người xưa vẫn có câu “Gần mực thì đen, gần đèn thì rạng” đó sao?

- Việc này... để tôi suy nghĩ đã. – Hiệu trưởng đẩy gọng kính trên mắt. – Nam Trạch Lễ có mối quan hệ khá tốt với Hội trưởng hội học sinh của trường, Vũ Đô Thần.

Nam Nguyên Huy mỉm cười khổ sở:

- Việc này thì tôi biết, từ nhỏ chúng nó đã chơi thân với nhau, nhưng chúng nó...

Bỗng dung có tiếng gõ cửa nho nhỏ, ngay sau đó là một bóng người nhỏ bé bước vào.

Một cô gái đáng yêu mỉm cười đứng ở cửa, mái tóc dài thẳng mượt được cặp gọn ra sau bằng chiếc cặp có hình quả dâu tây. Cô chớp đôi mắt to tròn nhìn hiệu trưởng:

- Hiệu trưởng, đây là bảng thành tích kỳ thi tháng này, em đã sắp xếp xong rồi, thầy xem đi ạ.

- Chào cháu, những cái này đều là cháu làm sao? – Nam Nguyên Huy nhìn xấp bảng thành tích dày cộp trên tay cô bé, không nhịn được cất tiếng hỏi.

Nếu ông không nhớ lầm thì kỳ thi hàng tháng diễn ra vào mùng 5, hôm nay mới mùng 7, trừ đi thời gian chấm bài thì chỉ còn 1 ngày. Hay nói cách khác, cô bé này sắp xếp thành tích của các bạn trong trường chỉ trong có một ngày.

- Dạ. – Bộ Tinh Bảo khẽ trả lời, sau đó quay người sang nói với hiệu trưởng. – Hiệu trưởng, nếu không có việc gì thì em ra ngoài ạ.

Bàn tay nhỏ bé của cô vừa chạm vào cánh cửa, sau lưng đã vang lên giọng nói dễ nghe của Nam Nguyên Huy:

- Cháu bé, cháu chờ một chút, cháu có thể giúp chú một việc được không?

Nói xong câu nói đó, Nam Nguyên Huy ngượng ngùng đứng lên khỏi ghế, dù sao thì đưa ra lời thỉnh cầu với một người mới gặp mặt lần đầu cũng có phần quá đường đột.

- Cháu? Cháu giúp được chú việc gì ạ? – Bộ Tinh Bảo nghi ngờ nhìn người đàn ông trung niên trước mặt.

Nam Nguyên Huy cố gắng nói ngắn gọn nhất suy nghĩ của mình, hiệu trưởng nghe xong cũng gật đầu đồng ý, nhưng hai hàng lông mày của Bộ Tinh Bảo lại nhăn tít lại.

- Cháu có thể từ chối việc này không ạ? – Cô hỏi bằng giọng thăm dò. Mặc dù cô rất sẵn sàng giúp đỡ bạn bè, nhưng người này lại là Nam Trạch Lễ, một anh chàng học dưới khóa mà có chết cô cũng không muốn phải tiếp xúc.

- Tại sao? Chẳng nhẽ gần đây em bận lắm hả? – Hiệu trưởng đẩy gọng kính, lên tiếng hỏi.

- Thực ra thì không phải ạ, tại vì em Trạch Lễ... cháu không thân lắm. – Cô ngượng ngùng đưa tay ra về vào không trung.

Thực ra không phải họ không quen nhau mà vì trước đây từng có khúc mắc.

Hiệu trưởng mỉm cười đứng trước mặt Bộ Tinh Bảo, vỗ nhẹ lên vai cô, thân thiết nói:

- Em Bảo ạ, chú Nam đây rất đau đầu vì chuyện của Nam Trạch Lễ, nếu em có thể giúp đỡ chú ấy, không những có công lớn với trường mà đối với gia đình chú Nam và bản thân Nam Trạch Lễ cũng là một việc tốt!

Bố Nam Trạch Lễ là một thành viên hội đồng quản trị của trường Trung học Vân Thượng, tiền học bổng hàng năm của trường Vân Thượng đa số đều là do Tập đoàn Anh Huy của ông tài trợ.

Bộ Tinh Bảo ngẩng đầu lên nhìn Nam Nguyên Huy đang thấp thòm đứng bên cạnh:

- Chú có thể cho cháu suy nghĩ lại không ạ? Ngày mai cháu trả lời chú được không?

- Đương nhiên là được. – Thấy Bộ Tinh Bảo có vẻ nhượng bộ, Nam Nguyên Huy vội gật đầu đồng ý.

- Hiệu trưởng, liệu cô bé ấy... có đồng ý không? – Nam Nguyên Huy nhìn theo cái bóng đã rời xa của Bộ Tinh Bảo, lo lắng hỏi.

Mặc dù ông có thể hiểu được những lo lắng của Bộ Tinh Bảo, nhưng vì con trai mình, ông vẫn phải ích kỷ một lần.

- Yên tâm đi, Bộ Tinh Bảo là một học sinh ngoan có tính cách cởi mở, luôn vui vẻ giúp đỡ bạn bè, cũng là một trong những học sinh rất ưu tú của trường chúng tôi. Anh cứ về nhà nói chuyện với Trạch Lễ đi, nghe nói tối qua nó lại đánh nhau với hai học sinh khác ở gần trường, hình như là vì người ta nhỏ nước bọt trước mặt nó.

- Hiệu trưởng, tôi vẫn hơi lo lắng, Bộ Tinh Bảo có vẻ hiền lành...

- Không nên trông mặt mà bắt hình dong, tôi tin Bộ Tinh Bảo chắc chắn có thể, hơn nữa cô bé cũng là người thích hợp nhất. – Hiệu trưởng quả quyết nói.

- Nhưng cô bé vẫn chưa đồng ý! – Nam Nguyên Huy giờ mới hối hận về sự vội vàng của mình vừa nãy.

- Cô bé nói là để suy nghĩ thì chứng tỏ nó đã đồng ý rồi, anh yên tâm đi!

Ánh mặt trời ấm áp rọi lên những cánh cửa kính của tòa nhà, hắt ra những tia sáng chói mắt. Bộ Tinh Bảo nheo mắt, trầm tư đi trên thảm cỏ. Thảm cỏ xanh mướt tỏa ra mùi thơm dịu dịu, khiến thần kinh đang căng thẳng của cô giãn ra một chút. Cô hít một hơi thật sâu rồi ngồi xuống. Đám người bên cạnh đang chơi bóng rổ, trong đó có một cái bóng cao lớn khiến cô không thể không quay lại nhìn.

Nam Trạch Lễ. Không sai, chính là cậu. Chàng trai có vẻ gầy gò nhưng đánh nhau thì lại không chịu thua ai bao giờ.

Cậu ung dung ném một quả bóng 3 điểm vào rổ, khiến đám người xung quanh hò reo khen ngợi. Cậu hát mạnh tóc mái về phía sau, đưa tay ra hiệu đồng đội chuyển bóng cho mình, những giọt mồ hôi của cậu nhảy múa trong không trung, đám con gái ngồi gần đó luôn miệng cổ vũ:

- Hoàng thái tử, hoàng thái tử... - Bọn con gái ở đội cổ vũ nhiệt tình hò hét. Nam Trạch Lễ quay người lại, cắt đường bóng của đối phương bằng một động tác rất đẹp mắt.

Bộ Tinh Bảo chỉ chép miệng mỉm cười, cô không biết mình phải nói như thế nào. Nam Trạch Lễ đúng là cuốn hút một cách đáng sợ, nhưng những “sự tích” của cậu thì lại khiến cô chùn bước.

Cô nheo mắt nhìn Nam Trạch Lễ, nhớ lại chuyện 1 năm trước...

*Tháng 9 năm ngoái, khí hậu vô cùng nóng bức, hình như chưa bao giờ có một kỳ nghỉ hè nóng như vậy. Nhà trường còn tổ chức một buổi lễ đón các học sinh mới, việc này khiến Bộ Tinh Bảo, Chủ tịch câu lạc bộ văn nghệ bận rộn tới mức như sắp ngất đi. Cô mệt mỏi dựa vào chiếc ghế trường kỷ, không lâu sau ngủ thiếp đi.*

*Bộ Tinh Bảo có khuôn mặt trắng hồng, cặp môi đỏ tự nhiên hơi nhếch lên. Mái tóc dài thẳng mượt được vén sang một bên, chiếc váy trắng như tuyết hồ hững hờ trên trường kỷ, thêm một đôi giày màu đỏ khiến cô như nàng công chúa ngủ trong rừng mà người ta vẫn bắt gặp trong các câu chuyện thần thoại.*

*Nam Trạch Lễ cùng đám bạn của mình đi qua đó, nhìn thấy Bộ Tinh Bảo đang ngủ ngon lành trên chiếc trường kỷ đặt dưới gốc cây táo, cậu đang thao thao bất tuyệt bỗng dừng im bặt, đôi mắt thông minh không thể nào nhìn sang hướng khác được nữa. Nam Trạch Lễ cảm thấy mình như đang ngừng thở.*

- Ô, đại ca, mũi anh chảy máu rồi. – Một cậu học sinh tóc xoăn nói nhỏ, nhưng hình như Nam Trạch Lễ không nghe thấy gì.

Bỗng dưng cậu lau mũi rồi bước nhanh về phía Bộ Tinh Bảo.

- Đại ca đúng là đại ca, bọn mày xem, thế này mới có khí thế chứ!

- Mày tưởng đại ca cũng giống mày à, trông như một con tịnh!

- Này, bọn mày đừng cãi nhau nữa, xem đại ca sẽ làm gì... - Mọi người có mặt ở đó đều mở lớn mắt, tập trung theo dõi chuyện xảy ra dưới gốc cây táo.

Nam Trạch Lễ dùng sức đâm mạnh một cái vào gốc cây, những chiếc lá vàng trên cây rơi xuống, rơi lên cả người Bộ Tinh Bảo. Cô khua mạnh hai tay, nói lớn:

- Thừa thầy, em không ngủ trong giờ học! Em chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi một lát thôi...

Giọng của cô càng lúc càng yếu, cuối cùng lại chìm vào giấc ngủ.

Nam Trạch Lễ mỉm cười nhặt quả táo trên đất lên, nhẹ nhàng khua mấy vòng trên đầu mũi cô.

Mùi thơm của quả táo đánh thức Bộ Tinh Bảo. Cô mở mắt, một khuôn mặt đẹp trai và cao quý như các bậc vương tôn công tử ngày xưa xuất

hiện trong mắt cô. Người trước mắt nhìn cô như cười như không.

- Chào bạn, mình là Nam Trạch Lễ, lớp 10A4. Còn bạn? – Nam Trạch Lễ mỉm cười nói. Cậu đứng chùng chân xuống, lúc này thấy đầu gối mỗi nhừ, nhưng nàng công chúa ngủ trong rừng vẫn chưa hoàn toàn tỉnh lại.

Nghe thấy giọng nói của Nam Trạch Lễ, Bộ Tinh Bảo lúc này mới tỉnh táo hơn một chút. Chết thật, lại còn bài thuyết trình! Cô không để ý tới Nam Trạch Lễ ở trước mặt, vội vàng bật dậy rồi bỏ đi.

- Đại ca, cô gái này xinh thật. – Gã tóc xoăn nuốt nước bọt nhìn theo. Cái đầu của gã lập tức bị một người cao lớn đằng sau cốc mạnh. – Đây, sao mày lại đánh tao, tao nói sự thật mà.

- Việc của đại ca mà mày cũng dám xen vào, chán sống rồi hả?

- Chắc chắn là đại ca đang rất vui. – Gã tóc xoăn không phục quay sang định nói gì đó với Nam Trạch Lễ, nhưng phát hiện Nam Trạch Lễ đã biến mất. Bọn họ đi một vòng tìm Nam Trạch Lễ, cuối cùng phát hiện cậu đang đứng sau lưng Bộ Tinh Bảo.

- Đại ca, cổ lên, bọn em đều ủng hộ đại ca! – Dưới gốc cây táo, một đám học sinh mới vào lớp 10 hét lên với Nam Trạch Lễ ở đằng xa, khiến mọi người xung quanh đều quay đầu lại nhìn.

Nam Trạch Lễ nhanh chân đuổi theo Bộ Tinh Bảo. Bộ Tinh Bảo quay đầu lại, cuối cùng cũng để ý tới cậu.

- Có chuyện gì không? – Giọng nói của cô ngọt như một viên kẹo.

- Có, tôi muốn biết bạn tên là gì, học lớp nào? – Nam Trạch Lễ nói thẳng.

- Ha ha, lát nữa bạn sẽ biết! – Bộ Tinh Bảo mỉm cười rồi quay người bước vào hội trường.

Nhìn theo cái bóng tự tin, bỗng dưng Nam Trạch Lễ thấy tim mình đập mạnh, lẽ nào tình yêu sét đánh là có thật? Bỗng dưng điện thoại của cậu đổ chuông, cậu mở ra, là cô bé nghịch ngợm Dương Hâm Hoạch, lúc này cậu mới nhớ ra hai người cùng hẹn nhau tham dự lễ đón học sinh mới.

Hai giờ chiều, lễ đón học sinh mới bắt đầu.

Bộ Tinh Bảo chải lại mái tóc dài, mỉm cười bước ra từ sau tấm màn nhung, đi ra giữa sân khấu, trong phút chốc, cả hội trường vang lên tiếng reo hò, mọi người đều gọi tên cô. Bộ Tinh Bảo nhẹ nhàng giơ tay lên, một vòng ánh sáng chiếu lên người cô, sau đó giọng nói ngọt ngào của cô vang lên khắp hội trường.

- Chào các bạn, mình là Bộ Tinh Bảo, học sinh lớp 11A3, hôm nay, mình sẽ là người dẫn chương trình đón học sinh mới...

Chiếc váy công chúa màu trắng như tuyết, chiếc vương miện nhỏ cài khéo léo trên tóc khiến cô như nàng công chúa Bạch Tuyết bước ra từ câu chuyện cổ tích. Nam Trạch Lễ neho mắt nhìn Bộ Tinh Bảo trên sân khấu, nhất cử nhất động của cô đều trở nên tuyệt mỹ trong mắt cậu.

- Đại ca, thì ra cô ấy học trên khóa mình! – Gã tóc xoăn ghé vào tai Nam Trạch Lễ nói, nước bọt của hắn bắn lên cả áo sơ mi của Nam Trạch Lễ.

- Ừ, trên khóa cũng chẳng sau. – Nam Trạch Lễ đưa tay lên xoa cằm, nụ cười có vẻ gì đó khó hiểu, nhưng trong đó lại có một sức hút khó lường.

- Vậy buổi chiều tan học, chúng ta đi... - Một chàng trai để tóc ngôi giữa lên tiếng.

- Đứng đây đại ca. GO GO! Cổ lên! – Gã tóc xoăn nắm tay lại, hươ lên không trung, nói lớn. Nam Trạch Lễ giơ tay lên đánh mạnh vào gáy gã.

Bộ Tinh Bảo đang nói gì đó trên sân khấu, Nam Trạch Lễ nghe không rõ. Cậu hí hoáy vẽ chân dung cô lên giấy, hết bức này tới bức khác.

- Wa, đại ca, anh còn biết vẽ à! – Lời vừa nói ra khỏi miệng, gã tóc xoăn lập tức thấy hối hận, bởi vì lúc này, ánh mắt của Nam Trạch Lễ khiến người ta thấy không rét mà run.

- Mày không nói không ai bảo mày cầm đầu! Đứng là chán sống, một người là thiên tài như đại ca, biết vẽ thì có gì mà ngạc nhiên? – Anh chàng để tóc ngôi giữa tự tưởng rằng như vậy là đang lấy lòng Nam Trạch Lễ, nhưng cuối cùng lại bị người đằng sau đánh mạnh một cái. Mọi người quay đầu lại nhìn, thì ra là Dương Hâm Hoạch.

- Anh Trạch Lễ, tặng em mấy bức tranh này đi, em mang đi bán! – Dương Hâm Hoạch nhìn những bức tranh trong tay Trạch Lễ, hai mắt sáng lên. Nam Trạch Lễ cười cười, chỉ để lại một bức vẽ Bộ Tinh Bảo lúc ngủ dưới gốc táo, còn lại đều đưa cho cô hết.

Lễ đón học sinh mới đã kết thúc, nhưng mặt trời vẫn chưa xuống núi. Nam Trạch Lễ dựa vào gốc cây táo trước cổng trường, dáng vẻ anh tuấn của cậu khiến đám nữ sinh trong trường không ngớt lời trầm trồ khen ngợi.

*Cuối cùng, cậu cũng đã nhìn thấy người mà cậu chờ đợi – Công chúa Bạch Tuyết, Bộ Tinh Bảo.*

*Cô đã thay một bộ đồ bình thường, chiếc áo phông màu hồng nhạt, chiếc quần bò màu xanh. Mặc dù rất đơn giản, nhưng quần áo dường như không làm ảnh hưởng tới vẻ đẹp của cô, ngược lại trong mắt Nam Trạch Lễ, cô càng đẹp tự nhiên hơn, khiến ấn tượng về cô trong lòng cậu càng sâu đậm hơn.*

- Bộ Tinh Bảo – Nam Trạch Lễ gọi lớn. Cậu nở nụ cười còn rạng rỡ hơn cả mặt trời, đứng thẳng lưng lên, trở thành tâm điểm của cả sân trường.

- Chào bạn, tìm tôi có việc gì không? – Bộ Tinh Bảo mỉm cười đi tới.

- Chị có bạn trai chưa? – Nam Trạch Lễ đưa tay phải lên vén tóc mái, mỉm cười hỏi.

- Nhiệm vụ chính của học sinh là học tập mà. – Bộ Tinh Bảo vẫn mỉm cười, hình như cô muốn dùng nụ cười để đuổi khéo cậu học sinh khóa dưới này.

- Vậy thì chị có thể suy nghĩ một chút? Dù sao thì những chàng trai ưu tú như tôi cũng không nhiều. – Nam Trạch Lễ thản nhiên nói, nụ cười trên khuôn mặt trông thật đều, bước từng bước tới gần Bộ Tinh Bảo.

Trong lúc hoảng loạn, Bộ Tinh Bảo bất giác lùi về sau, khi cô định thần lại cô đã cảm thấy hơi thở của Nam Trạch Lễ ở trên gương mặt mình, tim cô bắt đầu đập loạn trong lồng ngực.

Bỗng dưng, Bộ Tinh Bảo đưa tay ra, “bóp”, một cái tát rơi trên khuôn mặt trắng trẻo của Nam Trạch Lễ. Nam Trạch Lễ cảm thấy má trái của mình nóng bừng, ngay sau đó trên đó xuất hiện vết của năm ngón tay. Cậu sững sờ nhìn Bộ Tinh Bảo, nhất thời không biết phản ứng như thế nào.

Bộ Tinh Bảo sợ hãi lùi về sau hai bước, nhìn bàn tay run rẩy của mình, hối hận vì vừa rồi ra đánh Nam Trạch Lễ.

Thực ra Nam Trạch Lễ không định làm gì cô, cậu chỉ giúp cô nhặt một chiếc lá rơi trên đầu. Nhưng khi cô hiểu ra chuyện gì thì đã muộn, bàn tay của cô đã đỏ hỏn lên trên má cậu.

- Tôi, tôi... - Cô hối hận vô đầu, vẩy mạnh tay mình. – Tôi tưởng rằng...

- Chị dùng cách này để từ chối tôi, quả là đặc biệt. – Nam Trạch Lễ cười lạnh lùng, bỗng dưng chớp lấy tay cô, kéo mạnh. Bộ Tinh Bảo bị kéo, ngã lún ra đất, lòng bàn tay đau rát.

Nam Trạch Lễ đá mạnh hòn đá dưới chân, sau đó giậm dừ bỏ đi.

Bộ Tinh Bảo ngồi dậy, lòng bàn tay bị rách, máu hơi rỉ ra từ chỗ đó. Cô mệt mỏi vỗ đầu mình, thấy đầu óc rối loạn. Cô nghĩ có phải vì dạo gần đây cô bận quá nên mới hiểu lầm thế không, tưởng rằng cậu học sinh mới vào này có ý đồ gì đó với mình.

Nhìn Nam Trạch Lễ đang bỏ đi, Bộ Tinh Bảo thấy thấp thỏm không yên. Không biết cái tát của cô có làm tổn thương tới lòng tự trọng của cậu không? Xem ra sau này cô phải giải thích rõ ràng với cậu mới được.

Nhưng từ đó về sau, Bộ Tinh Bảo không hề có cơ hội tới gần Nam Trạch Lễ, bởi vậy lời xin lỗi của cô vẫn chưa tới được với cậu.

Cây táo trong sân trường tỏa ra mùi thơm quyến rũ, những quả táo chín vàng đung đưa trong gió, con đường lát đá trong buổi chiều tà ánh lên sắc vàng mờ mờ.

Bộ Tinh Bảo đứng dưới gốc cây, một mình luyện tập trước màn chào hỏi và nói chuyện với Nam Trạch Lễ, mặc kệ ánh mắt hiếu kỳ của mọi người liếc qua. Cô nghĩ rất nhiều kiểu, nhưng tất cả đều giống như những lời nói của các tu nữ trong Cô nhi viện nói với bọn trẻ con của mình.

- Nam Trạch Lễ, chào cậu! Chúng ta có thể nói chuyện với nhau không? – Trời, không được, câu này cứ như nói chuyện với phạm nhân ý.

- Ừm, Nam Trạch Lễ, tôi học trên khóa cậu. . . - Có phải cậu ta không quen biết mình đâu.

- Nam Trạch Lễ, hihi. . . - A? Cái gì thế này? Mình có điên không? Lại còn hi hi nữa.

...

Cuối cùng, mọi lời nói mà cô nghĩ ra đều bị chính mình phủ nhận, chán nản đứng trong ánh mặt trời của buổi chiều tà, đứng ở nơi mà mọi học sinh đều phải đi qua – cổng ra của tòa nhà dạy học, chờ cậu.

- Anh Trạch Lễ, tối nay tới bar chơi nhé, hôm nay sinh nhật em. – Giọng một người con trai vang lên.

Nghe thấy hai tiếng “Trạch Lễ”, Bộ Tinh Bảo nhảy bỏ ra, nhìn đám nam sinh đang từ trên lầu bước xuống. Họ đều không mặc đồng phục, hơn nữa còn đeo khuyên tai, tóc cũng nhuộm đủ các màu.

- Để xem thế nào đã, hôm nay ông già tao về nhà. – Điều bộ bắt cần của Nam Trạch Lễ khiến trái tim Bộ Tinh Bảo thoáng run rẩy.
- Vậy bọn em chờ anh nhé? – Già con trai lúc này có vẻ thất vọng.
- Không cần chờ, có khi hôm nay tao không đi được đâu. – Nam Trạch Lễ nhìn thẳng về phía trước, khi nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc dưới gốc táo, trong đầu cậu lại hiện về hình ảnh Bộ Tinh Bảo ngủ trên trường kỷ.
- Đại ca...
- Bọn mày đi trước đi, tao có việc, không cần chờ tao! – Nam Trạch Lễ bực bội đưa tay lên hất tóc, mái tóc đen dày của cậu có mấy sợi nhuộm màu bạc, khiến cả người cậu toát lên vẻ ngang tàng, bướng bỉnh. Cậu bước về phía Bộ Tinh Bảo, trong đầu cậu xuất hiện hai thiên thần nhỏ đang chiến đấu với nhau.

*Đi làm gì, còn muốn cô ta cho mày một bạt tai nữa sao?*

*Bỏ qua đi, chắc chắn cô ta đang chờ mày, có thể là vì cô ấy nhìn thấy dáng vẻ của mày hiện nay nên thấy xấu hổ.*

*Ừm, có lý lắm. Mày là đại ca cơ mà, cứ rụt rè thế còn ra thế thống gì!*

Cuối cùng hai thiên thần đó cũng thống nhất được với nhau, cùng vỗ cánh bay lên không trung. Đúng vào lúc này, Nam Trạch Lễ đã ung dung dừng chân trước mặt Bộ Tinh Bảo. Một tay cậu cầm áo khoác, một tay chống hông, ánh mặt trời chiếu nghiêng trên mặt cậu, khiến ngũ quan của cậu càng trở nên hoàn mỹ.

- Cô chờ tôi sao? – Nam Trạch Lễ nghiêng đầu nhìn Bộ Tinh Bảo, nói với giọng của người bề trên.

Cậu gần như cao hơn cô một cái đầu, mà lúc này cô đang đi một đôi guốc cao 5 phân.

- Ừ! – Bộ Tinh Bảo bất an cắn cắn ngón tay, mọi lời vừa chuẩn bị ban nãy bỗng dừng bay đâu hết.
- Nghe ông già nhà tôi nói cô tìm tôi có việc? Nếu là vì để giảng đạo lý nào đó, khuyên tôi cải tà quy chính thì không cần phải lãng phí thời gian nữa. Cô đi cẩn thận nhé, không tiễn.

Nam Trạch Lễ tỏ thái độ không muốn hợp tác. Lễ nào cậu vẫn còn nhớ cái tát một năm trước sao?

- Thực ra tôi muốn nói chuyện với cậu. – Bộ Tinh Bảo suy nghĩ một lát rồi kiên nhẫn nói.
- Được thôi, cho cô một phút. – Nam Trạch Lễ cao ngạo móc điện thoại ra, bắt đầu tính giờ.
- ...
- Còn 50 giây, cô không định nói gì sao?
- ...
- Ai dà, lại mất mấy giây nữa rồi!
- ...

- Trời ơi, không ngờ mỗi lần tôi nói có vài từ mà đã mất mấy giây. – Cậu ngạc nhiên mở lớn mắt, nhìn Bộ Tinh Bảo bằng ánh mắt chăm chọc, cuối cùng cất điện thoại đi, ra dấu bằng một động tác rất nho nhã, mỉm cười. – Thực sự xin lỗi, thưa cô, tôi phải đi đây, thời gian hết rồi.

Nói xong cậu bèn quay người bỏ đi, bỗng dừng mở miệng hét lớn:

- Người đằng trước là ai?

Cô gái đằng trước bèn đi tới.

- À, Quang Tử à, hôm nay có thời gian rảnh không? Đi bar với bốn thái tử nhé!
- Được thôi, nhưng hoàng thái tử điện hạ phải mời em đấy nhé! – Quang Tử mỉm cười nói và nhìn về phía Bộ Tinh Bảo bằng con mắt thị uy.

Nam Trạch Lễ bước đi, tay khoác lên vai Quang Tử. Cậu quay đầu lại nhìn Bộ Tinh Bảo đứng sau lưng, trong mắt cậu là tia nhìn tinh quái.

Nhìn theo Nam Trạch Lễ đang bỏ đi, Bộ Tinh Bảo cắn môi, sắc mặt tái nhợt. Không ngờ lần đầu tiên mình còn chưa kịp “ra tay” thì đã thất bại, hơn nữa lại còn thất bại thảm hại, ngay cả một câu nói cũng không thốt ra được, phí mất 15 phút đồng hồ quý giá.

- Có cảm giác thất bại sao? – Giọng nói hiền từ của hiệu trưởng vang lên sau lưng Bộ Tinh Bảo, ông như một cây gậy trúc nhẹ gõ lên hòn đá đang nằm yên lặng trên mặt đất, mái tóc hoa râm bị ánh mặt trời nhuộm lên một màu đỏ hồng.

- Dạ, em không biết phải làm thế nào, nhưng nếu đã đồng ý với chú Nam rồi thì em sẽ không nuốt lời đâu. Và lời nếu Nam Trạch Lễ thực sự có thể từ học sinh hư thành học sinh ngoan, em nghĩ cũng coi như em làm việc thiện. – Bộ Tinh Bảo tự an ủi mình, đôi mắt lớn chớp liên tục.

- Đúng thế, thầy nói rồi, đối với thầy mà nói, đối với bố của Nam Trạch Lễ mà nói, em đều đang làm việc thiện. Bộ Tinh Bảo, cố lên! – Thầy hiệu trưởng vỗ vai Bộ Tinh Bảo, cổ vũ cho.

- Hiệu trưởng cứ yên tâm đi ạ!

Bạn đang đọc truyện *Cho Anh Hôn Em Một Cái Nào* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 2: NỤ CƯỜI MA QUỶ

Thời tiết hôm nay rất đẹp. Bộ Tinh Bảo mở rèm cửa sổ, nhìn xuống dòng người đang tấp nập đi bộ bên dưới, bỗng nhớ ra hôm nay là thứ bảy, chắc chắn Nam Trạch Lễ sẽ ở nhà. Nếu vậy thì bắt đầu tiến hành bước đầu tiên thôi – ít nhất thì cũng phải để cho cậu ta biết suy nghĩ của mình chứ.

Cô cảm địa chỉ mà hiệu trưởng đưa cho, đi hết nửa vòng thành phố mới tìm thấy nhà Nam Trạch Lễ, nhưng tòa biệt thự trước mắt khiến cô thấy hơi sợ hãi.

- Chỗ này là nhà Nam Trạch Lễ sao? – Cô như hỏi chính mình, lại như đang hỏi người khác.

Sau khi đã xác định chắc chắn mình không tìm nhầm địa chỉ, Bộ Tinh Bảo mới nhẹ nhàng lau mấy giọt mồ hôi trên trán, rụt rè ngó đầu vào bên trong. Trong đó rất yên tĩnh, cô chỉ nghe thấy tiếng vòi nước đang phun lên.

- Cố lên, cố lên!

Sau khi đấu tranh tư tưởng một hồi, cuối cùng Bộ Tinh Bảo cũng đưa tay lên ấn chuông.

Một lúc lâu sau, một giọng nói chán nản vang lên trong cái loa gắn ở cổng:

- Ai thế, giữa trưa tới làm phiền người ta?

- Xin chào, tôi là Bộ Tinh Bảo, học sinh trường Trung học Vân Thượng, là bạn khóa trên của Nam Trạch Lễ. – Bộ Tinh Bảo lịch sự trả lời, người đầu dây bên kia đập mạnh điện thoại, sau đó không thấy nói năng gì nữa.

Nam Trạch Lễ chui thẳm trong miệng, ra đứng gần cửa sổ, khi nhìn thấy Bộ Tinh Bảo đang đứng dưới trời nắng, thi thoảng lại kiễ chân lên ngó đầu vào bên trong, cậu lại nhếch miệng lên cười. Hai tay cậu đút túi áo, quay ngược trở lại, một lúc sau đã đứng trước chiếc kính viễn vọng bắc ở ban công, quan sát khung cảnh ngoài cổng.

Ngòi bút trong tay Nam Trạch Lễ nhẹ nhàng vẽ từng đường nét lên giấy, dưới ngòi bút của cậu, một dáng người yếu đuối, thướt tha dần dần hiện lên. Cậu lại đậm thêm nét bút, khuôn mặt Bộ Tinh Bảo hiện rõ ràng trên giấy. Cậu phác thêm vài nét nữa, Bộ Tinh Bảo ngẩng đầu lên, dáng vẽ sột rượt của cô càng trở nên sống động.

Nam Trạch Lễ say sưa vẽ không biết mệt, hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của mình.

Từng giây từng phút trôi qua, Bộ Tinh Bảo vẫn đứng dưới nắng, lần do cô đỏ hồng vì nắng nóng. Cô cúi thấp đầu, thi thoảng lại nhìn vào đồng hồ, rồi lại nhìn lên mặt trời, cái bóng sau lưng cô đổ dài.

Bộ Tinh Bảo ngốc nghếch đứng chờ suốt cả buổi chiều. Ấn chuông, gõ cửa, gọi lớn... Cô dùng đủ mọi cách, nhưng sau khi nghe thấy giọng nói chán nản trong loa, bên trong không còn động tĩnh gì nữa. Cô không nhịn được, bực bội đá mạnh vào cánh cổng sắt.

Nhìn thấy mọi thứ xảy ra trước mắt, Nam Trạch Lễ thích chí cười lăn lộn.

- Cuối cùng thì cũng nổi giận rồi. Biết sớm là mình không kiên nhẫn thì đừng có xuất hiện ở đây. – Nam Trạch Lễ vừa cười vừa lẩm bẩm. Lúc này mười mấy tờ giấy rơi xuống đất, trên đó là hình vẽ Bộ Tinh Bảo ở mọi tư thế, ngay cả động tác cô vừa đá chân vào cổng cũng được ghi lại.

- Keng... keng... - Chiếc đồng hồ lớn sau lưng thông thả gõ 6 tiếng, cuối cùng cũng dừng lại.

- A, 6 giờ rồi! Đúng thật là, bốn thái tử không có thời gian chơi với cô nữa. – Nam Trạch Lễ như chú chuột bạch nghịch ngợm, nhảy chân sáo quay vào phòng.

Nam Trạch Lễ nghiêng ngang từ nhà xe đi ra, đẩy xe đạp phóng về phía cổng. Bộ Tinh Bảo đang đứng trước cửa, vừa nhìn đã thấy cậu.

Nhìn vào cái bóng càng lúc càng gần mình, trái tim Bộ Tinh Bảo đập cuồng loạn trong ngực, bỗng chốc thấy vô cùng căng thẳng. Cô thầm nói với mình:

- Cố lên, cố lên!

Đúng vào lúc Bộ Tinh Bảo đã chuẩn bị kỹ càng, chuẩn bị đi về phía Nam Trạch Lễ, bỗng dưng Nam Trạch Lễ dừng lại.

Cửa sắt được mở ra, Nam Trạch Lễ ung dung ngồi lên xe đạp, đi qua trong con mắt hăm hực của Bộ Tinh Bảo rồi biến mất.

Bộ Tinh Bảo định thần lại, đưa tay lên quệt những giọt mồ hôi trên trán, dậm mạnh chân, mắng với theo:

- Nam Trạch Lễ, cậu là đồ đáng chết. Tôi... tôi...

- Cô làm sao? Tôi bắt tôi đi, bắt tôi đi! – Nam Trạch Lễ ở cách đó không xa, quay đầu lại đáp.

- Đáng chết, tôi bắt được cậu thì cậu biết tay! – Bộ Tinh Bảo nghiêng răng nghiêng lợi nói. Mới đuổi theo được mấy bước, cô đã như một quả cà bị sương đêm vui dập, mệt mỏi dựa vào cái cột đá.

Tới lúc này Bộ Tinh Bảo mới cảm thấy tình trạng của mình thật tệ.

Khuôn mặt cô nhem nhuốc như một con mèo mướp, chiếc áo phong mới thay ra lúc trưa giờ đã ướt đẫm, đôi giày thể thao màu trắng lúc đứng lúc kiễng giờ cũng không còn nhìn ra màu sắc nữa... Nhìn cô như một nàng công chúa bị mắc nạn.

Nam Trạch Lễ dừng lại, quay đầu nhìn dáng vẻ thê thảm của Bộ Tinh Bảo, cô đã hoàn toàn mất đi vẻ cao ngạo và tự tin như lần đầu gặp mặt. Bỗng dưng cậu thấy hơi hối hận, cậu tự hỏi có phải mình quá đáng quá không? Nhưng cảm giác đó trôi qua trong chớp mắt, nhanh đến nỗi ngay cả cậu cũng không nhớ ra rằng mình từng có cảm giác đó.

Im lặng một lát, Bộ Tinh Bảo bỗng đứng thẳng lên, day day hai mắt, nắm chặt nắm tay, hét lớn:

- Không sao? Chẳng phải chỉ là một khó khăn nho nhỏ thôi sao? Không sao, mình là ai chứ? Mình là Bộ Tinh Bảo.

Bộ Tinh Bảo là ai, đương nhiên là cô gái lợi hại nhất trường Trung học Vân Thương rồi! Cái chết của bố và gánh nặng nợ nần của gia đình không làm cô gục ngã, huống hồ chỉ là một Nam Trạch Lễ nho nhỏ? Nghĩ tới đây, Bộ Tinh Bảo lại phấn chấn hẳn lên, mỉm cười:

- Cố lên, cố lên! Nỗ lực, nỗ lực! Nam Trạch Lễ, chắc chắn tôi sẽ không từ bỏ việc “cảm hóa” cậu đâu!

Nam Trạch Lễ đứng cách đó không xa, không nhịn được bật cười. Nhìn cái dáng vẻ cô vừa khóc vừa cười, cuối cùng còn ngửa mặt lên trời nói cái gì đó, cậu nghĩ, sao lúc trước mình không phát hiện ra là Bộ Tinh Bảo lại buồn cười như thế nhỉ?

Bộ Tinh Bảo lại tới.

Buổi sáng chuẩn bị đi học, Nam Trạch Lễ lại nhìn thấy Bộ Tinh Bảo đang đứng chờ trước cổng. Cậu nhớ nhà cô không ở gần đây, nhưng cô vẫn tới, hơn nữa hình như đã tới một lúc lâu rồi.

- Cậu chủ, sao cậu lại cất xe đi? – Quản gia ngạc nhiên hỏi.

Nam Trạch Lễ vội bịt chặt miệng vị quản gia, nói nhỏ:

- Đừng có gọi tên cháu, bên ngoài có một gã điên đang chờ cháu.

Cậu thận trọng liếc ra ngoài cổng, nhưng Bộ Tinh Bảo đã nhìn thấy cậu, hơn nữa còn nở nụ cười rất ngọt ngào. Nụ cười đó như giọt sương buổi sớm, tinh khiết, trong lành và còn mang theo cả sự mát mẻ còn đọng lại của ban đêm.

Nam Trạch Lễ tóm vội cặp sách, chạy nhanh về phía bức tường bên cạnh.

- Nam Trạch Lễ, chúng ta cùng đi học đi. – Bộ Tinh Bảo gọi lớn, ra sức vẫy tay về phía cậu, nhưng Nam Trạch Lễ đã biến mất từ lâu.

- May quá, may quá. Đúng thật là... Cứ như âm hồn vậy. – Nam Trạch Lễ treo tường xuống, thấy Bộ Tinh Bảo đang nói gì đó với ông quản gia. Bỗng



dừng cô quay người lại, nhìn thấy cậu, bèn ôm cặp sách vội vàng chạy theo.

- Nam Trạch Lễ, chờ tôi với, chúng ta cùng đi học! – Giọng nói ngọt ngào của cô vọng vào trái tim yếu đuối của Nam Trạch Lễ, nhưng cậu vẫn không dừng bước chân. Cậu quay người lại, định co giò chạy. Cậu không ghét Bộ Tinh Bảo, bản thân cậu không phải là người con trai hẹp hòi như thế. Cậu chỉ không biết trong giây phút đó, mình nên đối diện với cô như thế nào.

Chạy, ra sức chạy. Nam Trạch Lễ chạy bằng tốc độ gấp ba bình thường, nhanh chóng đi tới cổng trường. Quay đầu nhìn lại, cái dáng con gái nhỏ nhắn đó đã không thấy đâu, lúc này cậu mới yên tâm lau mồ hôi trên trán, bước vào cổng trường.

Vào lúc cậu chuẩn bị bước lên cầu thang thì cái bóng màu hồng phấn của Bộ Tinh Bảo lao lên từ đằng sau, cô nắm chặt cánh tay cậu, mỉm cười:

- Nam Trạch Lễ, thì ra cậu chạy nhanh thế à!

Nghe thấy giọng nói của cô, từng sợi thần kinh trên người Nam Trạch Lễ bắt đầu căng lại, những giọt mồ hôi vừa lau sạch lại túa ra. Cậu không dám nhìn thẳng vào mắt cô, mãi cho tới khi xác định được người đứng trước mặt mình là Bộ Tinh Bảo, nụ cười ngọt ngào của cô chính là chứng cứ.

- Trưa nay ăn cơm cùng nhau được không? – Cô mỉm cười hỏi, mắt cô nheo lại.

- Không... được! – Nam Trạch Lễ nheo mắt, nghiêng răng trả lời cô. Sau cô lại chạy nhanh thế nhỉ? Nam Trạch Lễ rút tay mình về, điều chỉnh lại tâm trạng, đi nhanh về phía trước.

Nhìn theo cái bóng của cậu, Bộ Tinh Bảo không biết làm thế nào. Vì chờ cậu, cô phải dậy từ lúc 6 giờ, đứng ở ngoài cổng hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng cậu lại trôi tuột ra ngoài, lại còn chạy trốn bằng tốc độ của một siêu nhân. Cô đành ngồi taxi tới trường, nhưng cuối cùng lại chỉ biết nhìn theo cái bóng của cậu, thần thờ.

Lại thất bại sao?

Lúc này Nam Trạch Lễ đã về tới phòng học, cậu mở cửa sổ, nhìn xuống dưới, đúng lúc nhìn thấy Bộ Tinh Bảo cũng đang ngẩng đầu nhìn lên. Trong phút chốc, ánh mắt hai người gặp nhau, Bộ Tinh Bảo lại mỉm cười với cậu, nụ cười rạng rỡ tới khó chịu. Nam Trạch Lễ vội vàng đóng cửa sổ, đưa tay lên vuốt ngực.

- Đại ca, sao thế, hôm nay sao có vẻ mất tập trung vậy? – Cậu bạn cùng lớp Hạ Thành Xuyên ghé sát đầu lại, nhưng bị Nam Trạch Lễ lườm cho một cái, đành ngoan ngoãn ngồi về chỗ mình.

- Đồ chết tiệt, nếu cô ta cứ đi theo mình từ sáng tới tối như vậy, mình sợ mình không sống nổi qua năm nay mất.

– Nam Trạch Lễ lẩm bẩm trong miệng, vứt mạnh quyển sách trong tay xuống, bước nhanh ra khỏi phòng học. Nhưng đồng thời với mấy lời ca thán, trong khóe mắt cậu lại không che được sự đắc ý, có một cái gì đó trong lòng âm thầm thay đổi.

- Bình... - Một tiếng va chạm rất lớn vang lên. Nam Trạch Lễ cau mày, chửi thề một tiếng, ngẩng đầu lên nhìn Bộ Tinh Bảo đang đưa tay lên ôm trán, đứng ngay trước mặt cậu. Cô ngẩng đầu lên nhìn cậu, đôi mắt to tròn mọng nước. Trong lòng Nam Trạch Lễ thoáng dao động, nhưng lại đẩy Bộ Tinh Bảo lúc đó đang đứng chắn trước cửa, bước ra ngoài.

- Nam Trạch Lễ, cậu cho tôi một cơ hội được không, tôi chỉ cần xin cậu 1 tiếng thôi! – Bộ Tinh Bảo chạy nhanh theo, nắm lấy cánh tay cậu. Cô không thể chờ được nữa, nếu cứ tốn thời gian như vậy, không có tiền triển gì thì lời hứa của cô cũng không thể nào thực hiện được. Bây giờ Nam Trạch Lễ và cô giống như mèo với chuột, người chạy người đuổi.

- Tôi phải đi vệ sinh, cô cũng muốn đi theo sao? – Bỗng Nam Trạch Lễ buông một câu, quay người tránh khỏi cô, cánh tay giật mạnh. Bộ Tinh Bảo buông thõng hai tay đứng ngay chân cầu thang, nhìn theo cái bóng dần biến mất, bất lực thở dài rồi đi vào phòng học.

Chắc chắn cô sẽ nghĩ ra cách gì đó, không thể để cậu ta “chơi” mình hết lần này tới lần khác được.

- Đúng rồi! – Bộ Tinh Bảo vỗ trán, vỡ lẽ ra, - Còn có Vũ Đô Thần, còn Vũ Đô Thần mà! Vũ Đô Thần là bạn tốt của cậu ta! – Cô hạ quyết tâm, bèn bước nhanh vào phòng học. Người bạn cùng bàn ngày trước của cô, cũng chính là Hội trưởng Hội học sinh hiện tại, Vũ Đô Thần, lúc đó đang vui vẻ nói chuyện gì đó rất thú vị với bạn bè.

- Tiểu Bộ, cùng tới đây nghe? Thiên tình sử của Dương Hâm Hoạch, cháu họ mình. – Vũ Đô Thần làm ra vẻ nhiều chuyện, nói.

- Chiều nay cậu có thời gian không? Ý tớ muốn hỏi là sau khi tan học. – Bộ Tinh Bảo vừa nói xong lập tức thấy hối hận, vì Vũ Đô Thần nhìn cô như người ngoài hành tinh. Trong phút chốc, hai má Bộ Tinh Bảo đỏ bừng lên, cô khẽ cắn môi, không biết phải làm thế nào.

- Này, Tiểu Bộ, cậu làm thế với tớ ngay trước mặt các bạn cùng lớp... - Vũ Đô Thần giả vờ như đang xấu hổ. Trông ngược Bộ Tinh Bảo đập tình thích, đầu cô càng lúc càng cúi thấp.

Lẽ nào Vũ Đô Thần cũng biết chuyện cô thầm thích cậu sao?

- Không cần phải xấu hổ đâu, có chuyện gì nói ngay trong lớp cũng được rồi. – Vũ Đô Thần thấy Bộ Tinh Bảo không nói gì, bèn ngượng ngùng đưa tay lên xoa mũi.

- Ô, nếu cậu không có thời gian thì thôi. – Giọng nói của Bộ Tinh Bảo rất nhỏ, cứ như tiếng kêu của kiến.
  - Cái gì chứ, có gì thì nói đi, ngoài việc giới thiệu bạn trai cho cậu, những việc khác tớ đều đồng ý. – Vũ Đô Thần thoải mái khoát tay.
  - Thực ra cũng không có việc gì, chỉ là việc có liên quan tới Nam Trạch Lễ.
  - Hà? – Các bạn cùng lớp đồng thanh kêu lên, rồi nhanh như chớp, họ quay lại dán mắt vào Bộ Tinh Bảo.
  - A a a... - Tiếng hét đáng sợ của Vũ Đô Thần vang lên khắp lớp, ngay cả những bạn học lớp khác đang đi qua hành lang cũng phải dừng lại, ngó đầu vào nhìn.
- Bộ Tinh Bảo bắt lực ngồi xuống chỗ của mình, nhưng Vũ Đô Thần vẫn không tha cho cô. Khuôn mặt điển trai của cậu xuất hiện trước mắt cô, làm ra vẻ hiểu biết:
- Tiểu Bộ, có phải cậu thích Lễ nhà tớ không? Lễ cái gì cũng tốt, chỉ có điều đào hoa lắm, nếu cậu muốn tìm bạn trai thì cứ tìm tớ đi, tớ đảm bảo một lòng một dạ với cậu, không bao giờ thay đổi!
  - Ha ha... - Lời nói của cậu vừa dứt, cả phòng học vang lên tiếng vỗ tay, tiếng cười, tiếng huýt sáo, cả lớp bỗng dưng trở nên hỗn loạn. Đúng lúc đó thầy giáo bước chân vào lớp, thầy vỗ nhẹ cây thước lên bảng, lúc này mới giải cứu được cho Bộ Tinh Bảo đang xấu hổ đỏ cả mặt.
- Phù! Bộ Tinh Bảo thầm thở phào nhẹ nhõm, lén liếc sang Vũ Đô Thần, phát hiện cậu vẫn đang nhìn mình, hơn nữa trong mắt cậu còn có một nụ cười rất khó hiểu.
- Trời ơi, lần nữa thì có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa hết tội!
- Xem ra cái gã Vũ Đô Thần không nghiêm túc đó chẳng thể nào giúp cô được rồi. Bộ Tinh Bảo nghĩ đủ mọi cách không ra lý do gì để Nam Trạch Lễ chịu nghe cô nói 1 tiếng đồng hồ. Đột nhiên, cô nhìn thấy một cô gái có đôi mắt to tròn, sáng lấp lánh đang nhìn lên cửa sổ phòng học.
- Hi hi, chị Tinh Bảo, xin hỏi cậu em có ở đây không? Hôm nay em quên không mang tiền. – Dương Hâm Hoạch cũng nhìn thấy Bộ Tinh Bảo, bèn nhanh chân bước vào phòng học.
  - Em là... - Cô gái quen mặt này thật là đáng yêu!
  - Thì ra chị Tinh Bảo không quen em sao? Nhưng em gặp chị rồi. Em là học sinh mới, Dương Hâm Hoạch, học lớp 10A1, cậu em chính là bạn cùng bàn chị, Vũ Đô Thần.
  - Ô, em chính là cô cháu gái Dương Hâm Hoạch mà Thần nói hả?
  - Đúng rồi. Chị có biết cậu em đang ở đâu không? Em quên mang tiền, bây giờ vẫn chưa ăn cơm.
  - Dương Hâm Hoạch nhún vai. – Vừa nãy lúc đi tìm anh Trạch Lễ, cũng chẳng thấy bóng dáng anh ấy đâu.
- Anh Trạch Lễ? Có phải là Nam Trạch Lễ không? Bộ Tinh Bảo như nhìn thấy một tia hy vọng.
- Xin lỗi, chị cũng không nhìn thấy Thần đâu. Em không mang tiền sao? Thế thì chị em mình cùng ra nhà ăn ăn cơm. Chị có thể, dù sao thì cũng chỉ có mình chị.
  - Thật sao? Chị Tinh Bảo mời em ăn cơm? – Dương Hâm Hoạch vừa nghe nói có người mời ăn cơm, hai mắt sáng lên.
  - Ừ, chị với Thần thân như vậy, coi như em cũng là em của chị. Hi, mặc dù vai vế có vẻ loạn... - Bộ Tinh Bảo vừa nói, vừa cười kéo tay Dương Hâm Hoạch đi về phía nhà ăn.
  - Hâm Hoạch này, em rất thân với Nam Trạch Lễ phải không? – Gọi món xong, Bộ Tinh Bảo hỏi thăm dò.
- Dương Hâm Hoạch nhìn mấy món ngon trước mặt, hai mắt sáng lên, chỉ lo đang gạt đầu. Không biết vì sao, nghe thấy tin hai người rất thân nhau, Bộ Tinh Bảo lại cảm thấy không vui.
- Vậy em có thể giới thiệu chị với cậu ấy được không?
  - Việc này... - Dương Hâm Hoạch nghiêng đầu nhìn Bộ Tinh Bảo một lúc, đồng thời cũng không quên đưa cốc sữa lên miệng hút, - Thực ra em cảm thấy chị Tinh Bảo hợp với cậu út của em hơn, sao chị lại tìm anh Trạch Lễ? Tính tình anh ấy khó chịu lắm, lại hay đánh nhau, chủ yếu nhất là vô tâm, nếu làm bạn gái của anh ấy thì chắc chắn là rất vất vả.
  - Không phải chị muốn làm bạn gái của cậu ấy! – Bộ Tinh Bảo mỉm cười nói, nhưng ánh mắt nghi hoặc của Dương Hâm Hoạch khiến cô hơi căng thẳng. Lễ nào biểu hiện của mình giống như đang muốn tìm bạn trai gấp sao?
  - À, em nói thế thôi, không cần phải ngượng. Em nghe cậu út nói chị Tinh Bảo vẫn chưa có bạn trai, nên mới hơi tò mò. Có điều nói đi thì phải nói lại,

anh Trạch Lễ cũng không phải là người xấu đâu, ít nhất thì anh ấy đối xử với em rất tốt, anh ấy chưa bao giờ đánh em, mắng em, hihi. .

- Dương Hâm Hoạch nuốt nốt miếng bánh cuối cùng, sau đó hài lòng chếp miệng, mỉm cười.

- Em thích cậu ấy không? – Bộ Tinh Bảo buột miệng.

- Thích ai? – Dương Hâm Hoạch ngạc nhiên.

- Nam Trạch Lễ ấy! – Bộ Tinh Bảo hơi sốt ruột.

- Em? Em không thích anh Trạch Lễ đâu. Một cô gái ưu tú như em, đương nhiên là rất kén chọn bạn bè. Ôi, không nói nữa, em phải đi cô vũ cho đội bóng đây. Cảm ơn bữa trưa của chị Tinh Bảo! Hôm khác em báo cậu út mời chị ăn cơm! Em đi trước đây! Bye! – Dương Hâm Hoạch vô tư nói một tràng dài rồi chạy đi, để lại một mình Bộ Tinh Bảo vẫn đang ngây ngốc chưa hiểu chuyện gì.

Hai người có mối quan hệ tốt nhất với Nam Trạch Lễ lại không chịu giúp cô, Bộ Tinh Bảo giận dữ đi trên con đường râm mát lát đá xanh, luôn miệng thở dài. Xem ra chỉ có thể dựa vào cách làm của mình, ôm cây đợi thỏ rồi, mặc dù hơi ngốc một chút, nhưng người xưa nói đúng, có chí thì nên, chỉ cần mình kiên trì, rồi có một ngày Nam Trạch Lễ sẽ phải đầu hàng.

- A! – Bộ Tinh Bảo kêu nhỏ, một “vật thể lạ” từ trên trời rơi xuống đúng vào mặt cô, cô mở lớn mắt nhìn “vật thể lạ” đó nảy trên mặt đất mấy lần, cuối cùng rơi xuống một cái hố nhỏ bên cạnh.

Ngay sau đó, một bóng người cao to chắn tầm mắt của cô. Bàn tay đang xoa đầu của Bộ Tinh Bảo ngay lập tức ngừng lại, bởi vì cô thấy Nam Trạch Lễ đang nhặt quả bóng rổ trên mặt đất.

Cô vội chạy nhanh về phía đó, nắm chặt cánh tay Nam Trạch Lễ:

- Nam Trạch Lễ, chiều nay cùng ăn cơm đi! Chỉ một lần này thôi!

Cô khấn cậu cầu, đôi mắt to tròn sáng lên, hai hàng lông mi cong vút để lại một bóng râm nho nhỏ trên khuôn mặt trắng hồng, Nam Trạch Lễ chỉ ôm quả bóng, liếc ngang sang cô.

- Tại sao? Sao cô lại muốn ăn cơm với tôi? – Nam Trạch Lễ lạnh nhạt hỏi, trong lòng bất giác có một sự chờ đợi nho nhỏ.

- Bởi vì tôi đã hứa với chú Nam, phải giúp cậu tránh xa bọn trẻ con hư hỏng đó ra, tìm ra con đường thực sự của mình. – Cô rất chân thành, cũng rất thật thà, cô không muốn lừa dối Nam Trạch Lễ.

Nhưng Nam Trạch Lễ vừa nghe thấy câu nói này, cả người như bị đông cứng lại.

- Thì ra cô thực sự đồng ý với ông ta. – Nam Trạch Lễ giằng tay về, quay người bỏ đi.

Bộ Tinh Bảo bất lực đứng im tại chỗ. Rõ ràng vừa nãy cô đã nhìn thấy nụ cười trong mắt Nam Trạch Lễ, còn tưởng là mình đã thành công, nhưng tại sao bỗng dưng Nam Trạch Lễ lại nổi giận như vậy nhỉ?

Ánh mắt Bộ Tinh Bảo rơi xuống đất, cô phát hiện cách đó không xa có một thứ gì đó đang phát sáng, đó là một cái đồng hồ. Lễ nào là của Nam Trạch Lễ sao?

Bộ Tinh Bảo cầm đồng hồ trong tay, sự thất vọng trên khuôn mặt đã biến mất, chỉ dựa vào cái này, cô đã có lý do để Nam Trạch Lễ phải dành thời gian cho cô rồi.

Tiếng chuông báo tan học vang lên. Bộ Tinh Bảo đeo ba lô lên vai, lao ra khỏi phòng học, suy nghĩ nửa thì đụng cả vào thầy giáo. Cô lúng búng xin lỗi thầy, sau đó chạy thẳng tới cửa phòng học của Nam Trạch Lễ, nhưng trong phòng học huyền ảo đã không thấy bóng dáng cao ngạo của Nam Trạch Lễ đâu.

- Bạn ơi, cho hỏi một chút, Nam Trạch Lễ học ở lớp này phải không? – Cô giữ một người lại, lên tiếng hỏi.

- Đúng thế, nhưng cậu ấy không tới học hai tiết cuối.

- Tại sao? Lúc nghỉ giải lao tớ vẫn thấy cậu ấy đánh bóng嘛. – Cô kinh ngạc hỏi.

- Không biết, để tớ gọi giúp bạn. Hạ Thành Xuyên, có người tìm Nam Trạch Lễ.

Không lâu sau, một nam sinh miệng nhồm như miệng khi đi ra, đó là Hạ Thành Xuyên. Vừa nhìn thấy Bộ Tinh Bảo đang lo lắng đứng ở cửa lớp, đôi mắt nhỏ của cậu ta lập tức hí lên.

- Wa wa wa. . . - Cậu luôn miệng kêu, nhìn Bộ Tinh Bảo từ trên xuống dưới, dường như không tin đó là con người cô bằng xương bằng thịt. Ánh mắt của tất cả mọi người đều hướng về phía hai người.

- Xin hỏi Nam Trạch Lễ đâu? – Bộ Tinh Bảo xấu hổ quá nên giọng nói có vẻ bối rối. Sao năm nay cô lại đen đui như vậy, suốt ngày phải gặp con người

này. Không tôn trọng chị học khóa trên thì thôi, sao lại nhìn cô như người trên sao Hỏa vậy?

- Tinh khí cũng không vừa đâu nhì! Các bạn, các bạn có biết đây là ai không? Đó chính là chị Bộ Tinh Bảo, người mà một năm trước đã tát đại ca của chúng ta một cái đấy! – Hạ Thành Xuyên vỗ mạnh tay. Giọng nói của hắn vừa dứt, mấy nam sinh khác trong phòng học chạy ra, bao vây Bộ Tinh Bảo.

- Bình thường đại ca không cho bọn tôi động vào cô, nhưng không có nghĩa là bọn tôi không dám. Hôm nay đúng là... Câu đó nói thế nào nhì?

- Ngốc, là “cầu được ước thấy”!

- Đúng rồi, cô dựa vào cái gì mà dám coi thường đại ca của chúng tôi!

- Ghét nhất là loại người giả dối này...

...

Một đám con trai bao vây lấy Bộ Tinh Bảo, mặc dù không ai động tay động chân, nhưng mỗi người đưa nhau nói một câu cũng đủ khiến cô toát mồ hôi lạnh. Cô cứ đi giật lùi về sau rồi “bình”, lưng cô đập vào tường, không còn được lui nữa.

- Cũng biết sợ cơ đấy! Biết sợ thì mau xin lỗi đại ca của bọn tôi đi! – Hạ Thành Xuyên giậm dứ nói.

Lúc này, hai chân Bộ Tinh Bảo đã bắt đầu run rẩy, nếu phải đánh nhau, chắc chắn cô đánh không lại bọn họ.

Bộ Tinh Bảo thu hết dũng khí, lắp bắp nói:

- Tôi, tôi tới tìm Nam... Nam Trạch Lễ... Hơn nữa bạn trai tôi là Vũ... Vũ Đô Thần, là bạn tốt của... Nam Trạch Lễ! Nếu hôm nay các người dám đánh tôi, tôi không dám đảm bảo Nam Trạch Lễ sẽ không trả thù các người.

Bộ Tinh Bảo căng thẳng nhìn chăm chăm vào mấy người trước mặt, cũng không biết lời nói dối này có khiến bọn chúng thấy sợ một chút không.

Nhưng đáng tiếc là đám con trai sau khi nghe thấy mấy lời đó, chỉ ngoác miệng ra cười nhạo cô.

- Ha ha, lừa ai chứ, Vũ Đô Thần có bạn gái? Lại là cô? Ai mà tin chứ! – Một gã béo múp múp nói.

- Nay, đã nợ người ta cái gì thì phải trả... - Hạ Thành Xuyên giọng cao năm nắm đấm. Bộ Tinh Bảo sợ hãi ngã xuống đất, hai tay đưa lên ôm đầu.

- Đủ rồi! Chuyện của tao với cô ta, tao tự giải quyết. – Bỗng dung Nam Trạch Lễ xuất hiện, tóm chặt cánh tay của Hạ Thành Xuyên, lạnh lùng nói.

Thực ra lúc cậu vừa lên cầu thang, thấy một đám người đang bao vây uy hiếp Bộ Tinh Bảo, cậu định chạy ra ngăn cản ngay lập tức, nhưng Bộ Tinh Bảo nói Vũ Đô Thần là bạn trai của cô khiến cậu lại ngập ngừng.

- Đại ca, con nhóc này quá đáng quá. – Hạ Thành Xuyên giải thích. Nhìn thấy Nam Trạch Lễ sầm mặt lại, hắn đành nuốt nước bọt, đứng dịch sang một bên.

Nam Trạch Lễ đi tới trước mặt Bộ Tinh Bảo, đưa tay ra, lạnh nhạt nói:

- Đứng lên đi, sau này đừng có xuất hiện trước mặt tôi.

Bộ Tinh Bảo ngăn ngăn nước mắt, đứng lên, bàn tay của Nam Trạch Lễ buông thõng trong không trung.

- Tôi sẽ không bỏ cuộc đâu, tôi còn tới nữa. – Nói xong, cô cúi đầu bỏ đi, đôi vai run rẩy khiến chiếc ba lô cũng rung theo.

- Bộ Tinh Bảo...

Nghe thấy tiếng Nam Trạch Lễ gọi tên mình, Bộ Tinh Bảo đã đi được mấy bước lại dừng lại, do dự một lát rồi vẫn quay đầu lại.

- Sau này đừng tới nữa, tôi không dám đảm bảo sau này họ sẽ không ra tay với cô. – Giọng nói của Nam Trạch Lễ hơi run run. Bàn tay của cậu vừa đưa ra giờ thu về, cả người dựa vào tường.

- Nếu cậu hứa là không đánh nhau nữa, không qua lại với bọn hư hỏng đó nữa, tôi sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt cậu. – Bộ Tinh Bảo cũng có nguyên tắc riêng của mình, khuôn mặt nhỏ vốn trắng trẻo của cô giờ đỏ bừng do xúc động.

- Đừng lo chuyện bao đồng. – Một lúc lâu sau, đứng vào lúc Bộ Tinh Bảo đã không còn dũng khí để chờ đợi nữa, bỗng dung Nam Trạch Lễ mở miệng. Nụ cười lạnh lùng của cậu có cái gì đó đau khổ, giọng nói như tắc nghẹn lại.

- Vậy thì tôi còn tới nữa, cho tới một ngày...

- Cô tưởng rằng cô là ai, Bộ Tinh Bảo? Cô thì biết cái gì? Cô dựa vào cái gì mà đòi can thiệp vào cuộc sống của tôi? – Cô còn chưa nói xong, Nam Trạch Lễ đã hét lên.

Lúc đó mấy người đang định ra khỏi phòng học, thấy Nam Trạch Lễ hét lên, sợ hãi quay trở lại.

- Tôi không là ai cả, nhưng tôi vẫn muốn nói câu đó...

- Đủ rồi, cô còn không mau cút đi. – Nam Trạch Lễ như một con sư tử đã nổi điên, hét lên với Bộ Tinh Bảo. Ai có thể biết được rằng trong lòng cậu đang vô cùng đau khổ? Ai có thể đứng trên lập trường của cậu mà suy nghĩ cho cậu?

Bộ Tinh Bảo cố ngăn dòng nước mắt đang chực trào ra, cô cắn chặt đôi môi tái ngắt, bước từng bước chân nặng nề bỏ đi.

Để thoát khỏi sự đeo bám của Bộ Tinh Bảo, Nam Trạch Lễ chuyển ra khỏi nhà, bởi vậy mấy lần Bộ Tinh Bảo đứng chờ trước cổng nhà cậu nhưng vẫn không thấy cậu đâu.

- Chào cô, cô vẫn đang chờ cậu chủ Trạch Lễ sao? – Người quản gia nghe nói có người ngày nào cũng tới chờ Nam Trạch Lễ, hôm nay ông ra xem, quả nhiên nhìn thấy Bộ Tinh Bảo đang đứng trước cổng.

- Dạ, vâng ạ, xin hỏi cậu ấy có nhà không ạ? – Bộ Tinh Bảo có vẻ hơi mệt mỏi.

- Cậu chủ mấy hôm nay dọn tới căn hộ chung cư ở đường 5 rồi, cậu ấy nói chỗ đó gần trường hơn. – Người quản gia thương hại nhìn cô. Ngày trước cũng có những người thích Nam Trạch Lễ, ngày nào cũng ở đây chờ cậu, nhưng người kiên trì như cô gái này thì là lần đầu tiên ông gặp.

- Ô, vậy sao, vậy bác có thể cho cháu địa chỉ không ạ?

- Có lẽ là chỗ này! – Người quản gia nghĩ một lát rồi viết một dòng địa chỉ lên cuốn sổ nhỏ của Bộ Tinh Bảo. – Ngày trước tôi từng tới đó quét dọn phòng cho cậu Trạch Lễ.

- Vâng ạ, cảm ơn bác! – Bộ Tinh Bảo lễ phép cảm ơn, sau đó quay người chạy về trường. – Nam Trạch Lễ đáng chết, cậu chuyển nhà mà không nói cho tôi một tiếng. Hu hu... hôm nay lại bị muộn rồi. – Cô vừa chạy vừa mắng, trong lòng chột thấy vô cùng ảm ức.

Dưới ánh chiều tà, Bộ Tinh Bảo lại đứng chờ dưới gốc táo. Đây là con đường mà Nam Trạch Lễ bắt buộc phải đi qua, nếu đứng đây chờ, chắc chắn sẽ gặp được cậu. Cô vừa kiễng chân lên nhìn, vừa chào hỏi những người bạn mà mình quen biết, nụ cười vô cùng ngọt ngào.

- Này, đại ca, Bộ Tinh Bảo lại tới kia. – Hạ Thành Xuyên ngạc nhiên nói.

Nam Trạch Lễ nhìn theo hướng hắt chỉ, thấy Bộ Tinh Bảo đang nhìn những quả táo chín vàng trên cây.

- Tao đi trước đây, giữ cô ta lại giúp tao. – Nam Trạch Lễ quay người lẩn nhanh vào đám đông.

Bộ Tinh Bảo vừa cúi đầu xuống, nhìn thấy một dáng người kỳ lạ như con mèo đang định bỏ đi, dáng người đó rất giống Nam Trạch Lễ.

- Nam Trạch Lễ! – Cô gọi lớn, sau đó co giò chạy theo.

Nam Trạch Lễ thấy cô đã phát hiện ra mình, cũng không còn đi như mèo nữa, đứng thẳng người lên, tìm được cái xe đạp rồi phóng lên.

- Nam Trạch Lễ... - Giọng nói ngọt ngào của Bộ Tinh Bảo vang lên sau lưng cậu, Nam Trạch Lễ cảm thấy bánh xe nặng chình chịch, quay đầu lại nhìn, thì ra Bộ Tinh Bảo đã nắm chặt yên sau xe.

- Này, rốt cuộc thì cô định thế nào? – Nam Trạch Lễ chán nản hỏi. Sự bức bối lúc đầu của cậu đã chuyển thành sự mệt mỏi, bất lực. Bây giờ cậu không biết phải làm thế nào, ngay cả cả ý định bỏ trốn cũng không còn.

- Không muốn gì cả, chỉ muốn nói chuyện với cậu thôi.

Nụ cười của Bộ Tinh Bảo trong mắt cậu như nụ cười của một ác ma.

- Chị hai ơi, tôi không có thời gian, thực sự là không có thời gian. – Nam Trạch Lễ gỡ tay Bộ Tinh Bảo ra, nhấn mạnh bàn đạp.

Thấy Nam Trạch Lễ chuẩn bị bỏ đi, Bộ Tinh Bảo rối trí quá không biết làm thế nào, vội nhảy lên ngồi trên yên sau:

- Nam Trạch Lễ, thực ra cậu cũng là một học sinh tốt, nếu cậu không giao du với bọn học sinh hư hỏng khác, chắc chắn cậu sẽ được mọi người quý mến hơn.

Cô vỗ nhẹ vào lưng cậu, nói như một người mẹ, như một tu nữ đang giáo dục những đứa trẻ phạm tội

Nam Trạch Lễ vừa rồi chỉ lo tới việc chạy trốn, cảm thấy xe chao đảo một chút, còn tưởng là vấp phải ổ gà dưới đất, không ngờ rằng Bộ Tinh Bảo đã ngồi lên xe.

- A a a... - Nam Trạch Lễ hét lên rồi dừng xe lại, nhảy khỏi xe đạp rồi bỏ chạy. – Cô bị điên hả, cô đúng là bị điên rồi...

Cậu ra sức chạy, nhưng Bộ Tinh Bảo đã leo lên xe đạp của cậu và nhanh chóng đuổi tới nơi.

- Nam Trạch Lễ! Tôi có phải là ma quỷ gì đâu, việc gì phải sợ thế? – Cô nghiêng đầu, nhẹ nhàng đạp xe. Thì ra chiếc xe của Nam Trạch Lễ thú vị thế này, dễ đạp hơn những chiếc xe bình thường.

Vì quá hưng phấn nên Bộ Tinh Bảo không nhìn xung quanh, cứ đạp như bay về phía trước, không nhìn thấy một chiếc ô tô đang đi ngược chiều. Bộ Tinh Bảo hét lên thất thanh, nhưng chân lại quên không dừng lại, vì quá hoảng sợ, cô quên cả bóp phanh. Nam Trạch Lễ vội chạy về phía Bộ Tinh Bảo, kéo cô xuống khỏi xe đạp, nhưng không kịp để cứu chiếc xe.

Chỉ nghe thấy “rầm” một tiếng, theo quán tính, chiếc xe lao thẳng về phía trước một đoạn rồi đâm vào chiếc ô tô. Tài xế ô tô luôn miệng chửi, nhưng bị ánh mắt như giận dữ như sắp giết người của Nam Trạch Lễ làm cho hoảng sợ, đành ngậm ngùi quay đầu xe bỏ đi.

- Tôi, tôi, tôi... - Bộ Tinh Bảo vẫn còn run bần bật, không nói nổi lời nào, cô hoảng sợ mở lớn mắt, mặt trắng bệch một cách đáng sợ.

- Cô bị thiếu năng hả? Có bị thương không? - Chiếc áo sơ mi của Nam Trạch Lễ bị rách mấy chỗ, tay cũng bị trầy da, rom rớm máu. Cậu căng thẳng nhìn Bộ Tinh Bảo, tới khi biết là cô không bị thương, mới yên tâm kéo cô đứng dậy.

- Xin... xin lỗi! – Hai chân Bộ Tinh Bảo mềm nhũn, suýt tí nữa thì lại ngã ngồi xuống đất, cảnh tượng hãi hùng vừa rồi quả thực giống như một cơn ác mộng.

- Làm ơn, xe của tôi đẹp như vậy, cô đừng có lỡ mất như thế có được không? Còn nữa, tuần sau tôi còn phải đưa xe với bọn Thần! Cô nói xem, bây giờ cô định xử lý thế nào? – Một tay Nam Trạch Lễ giữ chặt Bộ Tinh Bảo, nhìn vào đồng “sắt vụn” nằm giữa đường, hai hàng lông mày cau lại.

- Tôi sửa giúp cậu...

- Cô sửa giúp tôi? Cô có phân biệt được bộ phận nào với bộ phận nào không? Cô tưởng cô nói chuyện như một tu nữ thì cái gì cô cũng “đại tu” được hả? – Nam Trạch Lễ nhớ lại những lời Bộ Tinh Bảo nói vừa nãy khi ngồi sau xe cậu, cảm thấy cô giống y như một tu nữ mặc bộ quần áo màu đen sống trong các tu viện.

- Tôi giống nữ tu ở chỗ nào? Tôi đền cho cậu là được chứ gì. Có điều Nam Trạch Lễ này, cậu có thể nghe tôi nói hết được không? Thực ra chú Nam...

Cô còn chưa nói xong, Nam Trạch Lễ đã đi ra giữa đường, rõ ràng là không muốn nghe bất cứ chuyện gì có liên quan tới Nam Nguyên Huy.

- Cái xe chết tiệt! Không biết gã nào mà dám lao cả vào xe của bọn thái tử? Đúng là chán sống mà! – Cậu đau lòng dựng đồng sắt vụn lên, tiếc ngẩn ngơ.

Bộ Tinh Bảo cúi đầu, nói nhỏ:

- Xin lỗi...

Nam Trạch Lễ lạnh lùng nhìn Bộ Tinh Bảo, sự lạnh lẽo trong ánh mắt cậu như một hồ nước đóng băng vào mùa đông.

- Tôi... trên mặt tôi có nhọ sao? – Bộ Tinh Bảo thận trọng hỏi, muốn phá vỡ sự im lặng.

Cuối cùng Nam Trạch Lễ chỉ thờ dài, đang định bỏ đi.

- Đây, Nam Trạch Lễ. – Bộ Tinh Bảo lại đuổi theo. – Xin lỗi, thực sự rất xin lỗi, tôi không cố ý đâu, chỉ là... - Nói thế nào thì cũng là cô làm hỏng xe của người ta, mà cái chính là còn phải cảm ơn cậu vì đã cứu cô.

Bỗng dưng Nam Trạch Lễ quay lại phía Bộ Tinh Bảo. Con gió mát mẻ thổi rối tung mái tóc dài của cô, Nam Trạch Lễ đưa tay lên, dịu dàng vén tóc cô ra sau tai, nói:

- Nhớ là cô làm hỏng xe của tôi, một tuần sau phải đền cho tôi.

Nói rồi Nam Trạch Lễ nhướng mày lên cười, quay người biến mất vào trong màn đêm.

- Việc này... - Bộ Tinh Bảo khó hiểu trước hành động của cậu. – Cái gì chứ?

Khi Nam Trạch Lễ lê từng bước chân nặng nề về tới nhà, cậu phát hiện ra cửa chỉ được khép hờ, từ khe cửa lọt ra ánh đèn mờ mờ. Thần kinh khấp người cậu như bị kích thích, căng cứng lại. Đúng vào lúc không biết phải làm thế nào thì có người đẩy cửa ra.

Nam Nguyên Huy mỉm cười nói:

- Con về rồi hả? Vừa nãy nghe có tiếng bước chân, ba nghĩ chắc là con về rồi.

Nam Trạch Lễ đút hai tay vào túi áo, đá chân vào cánh cửa. Giữa hai người họ không có gì để nói.

Nam Nguyên Huy lại nói:

- Ba nghe nói con bị thương, nên tới thăm con.

Nam Trạch Lễ quay đầu nhìn người bố có vẻ đang ngượng ngùng đứng ở cửa, trong lòng có một cảm giác khó nói thành lời. Lần nào Nam Trạch Lễ nhìn thấy ông, hầu như cũng là lúc cậu gây ra chuyện gì đó cần ông ra mặt giải quyết. Nhưng cho dù mình làm sai việc gì, ông đều chưa bao giờ trách mắng cậu một câu.

“Tích tắc, tích tắc...”

Họ mặt đối mặt đứng trong phòng nhìn nhau mười mấy phút. Cuối cùng, Nam Nguyên Huy lên tiếng trước:

- Con vẫn chưa ăn đúng không? Ba mua mấy món mà con vẫn thích tới đây.

- Hừ? – Nam Trạch Lễ nhếch miệng cười, làm sao ông ấy biết được cậu thích ăn cái gì.

Trên mặt đất còn đặt một hộp thuốc, đó là hộp thuốc mà hôm qua cậu quên không cất đi. Còn trên mặt đất, trên ghế, trên bàn trà, đều là đồ ăn.

Nam Trạch Lễ cầm một túi kẹo dẻo trên bàn lên, cười:

- Tôi không thích kẹo, nhất là kẹo hoa quả.

“Phịch” một tiếng, gói kẹo hoa quả bị Nam Trạch Lễ ném vào thùng rác. Nam Nguyên Huy vẫn mỉm cười.

Nam Trạch Lễ cắn môi, lại cầm hộp Pizza lên, tiếp tục nói:

- Tôi không thích ăn bánh của hàng này, và lại mẹ cũng không thích.

“Phịch”, hộp Pizza lại bị ném vào thùng rác.

Nam Nguyên Huy vẫn không lên tiếng. Cho tới khi Nam Trạch Lễ ném tất cả những thứ ông mua vào thùng rác, ông vẫn im lặng, chỉ nhìn cậu con trai ngang bướng bằng ánh mắt ngượng ngập.

Ngược lại, Nam Trạch Lễ đã ném hết đồ ăn đi mà vẫn thấy khó chịu trong lòng. Cậu vốn tưởng rằng làm như vậy có thể đã kích người đàn ông từng có lỗi với mẹ cậu, nhưng so với sự trầm tĩnh của ông, cậu chỉ giống như một đứa trẻ đang nổi giận vô cớ.

Nam Nguyên Huy khẽ thở dài, sau khi dặn dò Nam Trạch Lễ phải biết tự chăm sóc bản thân bèn im lặng ra về. Nam Trạch Lễ buồn rầu nằm dài trên salon.

Điều hòa phả ra những ngọn gió nhẹ nhàng mát mẻ, khiến chiếc rèm cửa sổ trắng khẽ lay động. Mùi dầu tây thoang thoảng khắp căn phòng, công chúa Bạch Tuyết đang khiêu vũ cùng hoàng tử trong chiếc hộp nhạc đặt giữa bàn, họ xoay tròn, xoay tròn theo tiếng nhạc du dương...

Cánh cửa phòng tắm mở ra, Nam Trạch Lễ mặc chiếc áo choàng ngủ màu trắng, từ bên trong bước ra. Mái tóc ướt sũng nhỏ nước xuống sàn. Cậu ngồi lên salon, hàng lông mày rậm nhíu lại, lầm bầm:

- Bộ Tinh Bảo đáng ghét, cái gì không làm hỏng, lại làm hỏng đúng xe đạp của mình, tuần sau mình biết lấy gì để đùa với Thần đây!

Cậu vừa nói vừa lấy hộp thuốc ra, thành thực dùng tay trái bôi thuốc cho tay phải.

- Kính coong, kính coong! – Tiếng chuông cửa vang lên.

- Ai thế? – Nam Trạch Lễ bực bội ra mở cửa, xuất hiện trong mắt cậu là khuôn mặt tươi cười của Bộ Tinh Bảo, hai lúm đồng tiền thấp thoáng hai bên má, bên dưới hàng lông mi cong vút là đôi mắt sáng lấp lánh.

- Tôi có thể vào được không? Tôi mang cho cậu rất nhiều đồ ăn ngon. – Bộ Tinh Bảo lịch sự hỏi một câu xã giao, nhưng chưa chờ Nam Trạch Lễ trả lời, thân hình bé nhỏ của cô đã lách qua Nam Trạch Lễ, bước vào nhà. – Một mình cậu sống trong căn nhà rộng thế này sao? Ồ, cái gì thế này? Quả cầu thủy tinh hả? Ha ha, ta là phù thủy đây, hãy mau làm phép cho Nam Trạch Lễ mỉm cười nào!

Khuôn mặt cường điệu của cô, giọng nói có ý kéo dài của cô, cả đôi cánh tay đang dang rộng khiến Nam Trạch Lễ bất giác bật ho, cứ như thể trước mặt mình xuất hiện một mụ phù thủy mặc chiếc áo choàng dài màu đen, đội cái mũ nhọn hoắt. Thì ra cô gái xinh đẹp như thiên thần như Bộ Tinh Bảo cũng có dáng vẻ như một ma nữ.

- Đây, về mặt của cậu là thế nào? – Cô đưa tay ra hươ hươ trước mặt Nam Trạch Lễ, cắt đứt luồng suy nghĩ của cậu, đôi mắt thông minh sáng lấp lánh.

- Sao cô biết tôi ở đây? – Nam Trạch Lễ cau mày, nắm bàn tay nghịch ngợm của cô.

Bộ Tinh Bảo chớp mắt, ngó Đông ngó Tây một hồi:

- Tôi... tôi đoán! Hơn nữa trên thế giới này, muốn tìm Hoàng thái tử của Tập đoàn Anh Huy đâu phải là chuyện gì khó khăn lắm!

- Bộ Tinh Bảo, cô đừng có nói làng. Có phải quần gia nói cho cô biết không? – Cậu hung dữ hỏi, lực trên bàn tay cậu bắt giác lớn hơn. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bộ Tinh Bảo nhăn nhó, bàn tay nhỏ không ngừng đánh vào bàn tay đang nổi gân xanh của cậu.

- Đau, cậu có biết không hả, đau!

- Biết chứ, nếu thế thì đừng có xuất hiện trước mặt tôi. Cô là bạn gái của Thần, nếu để cậu ấy biết ngày nào cô cũng bám lấy tôi thì không hay đâu. – Trong đôi mắt có Nam Trạch Lễ có cái gì đó thất vọng và đau khổ, cô buông tay ra, quay lưng về phía cô.

Không khí dường như có gì đó khó chịu, Bộ Tinh Bảo suy nghĩ về lý do khiến cậu thay đổi. Lễ nào Nam Trạch Lễ vì sợ mình tiếp cận cậu ta quá gần sẽ ảnh hưởng tới mối quan hệ giữa cậu ta và Thần sao?

- Nam Trạch Lễ! – Một lúc lâu sau, Bộ Tinh Bảo âm thầm quan sát cậu từ phía sau, cuối cùng ánh mắt cô dừng lại trên bàn tay phải bị băng bó của cậu. – Nam Trạch Lễ, cậu bị thương hả? Có phải vì hôm qua cứu tôi nên mới bị thương không?

Nam Trạch Lễ chậm chậm ngược đầu lên, lạnh nhạt nói:

- Tôi không bị thương vì cứu cô đâu. Nếu không phải vì xe đạp của tôi ở trong tay cô, tôi quan tâm tới cô làm gì. Cô về đi. – Nói xong, cậu quay người bỏ lên lầu.

- Này, Nam Trạch Lễ, tôi mua một ít đồ ăn, cậu ăn chút đi! – Bộ Tinh Bảo đuổi theo, nhét túi đồ vào tay Nam Trạch Lễ, Nam Trạch Lễ không chịu nhận, cô bèn ra sức ấn vào. Nam Trạch Lễ bực mình buông tay, ném túi đồ ra xa, đồ ăn trong đó vương vãi ra đầy mặt đất.

Canh bị đổ ra, bắn tung tóe lên chiếc váy màu xám, lên đôi tất trắng của Bộ Tinh Bảo, bắn lên cả bộ đồ ngủ trắng tinh của Nam Trạch Lễ.

Những giọt nước mắt yếu đuối âm thầm rơi xuống, nhỏ cả lên bàn tay trắng muốt của cô.

- Nhớ mang đồng rác này đi nữa, đóng cửa cẩn thận vào. - Nam Trạch Lễ chỉ liếc cô một cái. Đôi vai run rẩy của Bộ Tinh Bảo, đôi bàn tay trắng muốt của cô, cả khuôn mặt giàn giụa nước mắt đều khiến cậu thấy nhói lòng. Lý trí nói với cậu rằng không nên bắt Bộ Tinh Bảo quét dọn đồng rác trên đất, nhưng vừa mở miệng ra, cậu lại thốt ra những lời nói ngược lại.

“Bạn gái của Vũ Đồ Thần”, mấy tiếng đó như hàng nghìn mũi kim đâm vào tim cậu.

Lúc Bộ Tinh Bảo đi ra khỏi nhà Nam Trạch Lễ đã là 11 giờ tối, cô tới với nụ cười và ra về cùng những giọt nước mắt. Cô không buồn vì tấm lòng của mình bị người ta chà đạp, cô chỉ buồn vì mảnh vải trắng quần chật trên tay Nam Trạch Lễ và cả sự cô đơn trong đôi mắt cậu, chúng khiến cô thấy rất buồn, buồn hơn cả những ám ức mà mình phải chịu đựng.

Rốt cuộc thì cô nên làm thế nào? Nếu biết sớm thì mình không nên nhận lời của chú Nam và hiệu trưởng.

Nhưng nếu không nhận lời, cứ để Nam Trạch Lễ như vậy, cô lại càng thấy áy náy hơn.

Ngày trước lúc tát cậu một cái, cả lời xin lỗi mà cô chưa có cơ hội để nói ra lại làm cậu bị tổn thương như vậy... Nếu khi đó biết sự tình sẽ thành ra thế này, có chết cô cũng phải xin lỗi cậu.

Con gió lạnh buốt ve vuốt lên đôi mắt sưng đỏ của cô, cảm giác xấu hổ và tự trách như những nắm đấm, đấm mạnh vào tim cô.

- Nam Trạch Lễ, tôi sẽ không bỏ cuộc đâu, tôi sẽ không bỏ cuộc đâu. – Cô cắn nhẹ môi, lẩm bẩm nói.

Bạn đang đọc truyện *Cho Anh Hôn Em Một Cái Nào* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 3: SỰ THAY ĐỔI NHỎ NHỎ

Từ sau hôm đó, Bộ Tinh Bảo không làm thế nào gặp được Nam Trạch Lễ, nếu có gặp được, cậu không thèm nhìn cô đã cúi đầu bỏ đi một mạch.

Hôm nay, Bộ Tinh Bảo ra khỏi nhà từ sớm, chờ dưới nhà Nam Trạch Lễ. Sau khi hồi lộ Dương Hàm Hoạch, Bộ Tinh Bảo cuối cùng cũng thăm dò được Nam Trạch Lễ có thói quen chạy bộ buổi sáng.

Mặt trời bị đám mây đen che khuất, thời tiết vừa nãy vẫn còn rất đẹp, một lúc sau đã bắt đầu có tiếng sấm, sau mấy tiếng sấm ầm ừ, bỗng dưng ông trời như dội cả chậu nước xuống mặt đất.

Trước tòa nhà không có mái hiên, Bộ Tinh Bảo lấy tay che đầu cũng chỉ tự an ủi mình một chút.



Mưa mỗi lúc một to hơn, chiếc áo mỏng của Bộ Tinh Bảo ngấm nước mưa, dính chặt vào người, mái tóc dài cũng ướt trên mặt. Cô ngẩng đầu lên nhìn, rèm cửa sổ của Nam Trạch Lễ hình như thoáng lay động.

- Ngốc quá, không biết tìm chỗ nào để tránh mưa sao? – Nam Trạch Lễ mắng nhỏ, đôi lông mày rậm nhí lại. Cậu kéo mạnh rèm cửa vào rồi chạy xuống lầu.

- Xịch... - Cánh cửa chống trộm mở ra, Nam Trạch Lễ hằm hằm đứng trong phòng, lạnh lùng nói. – Vào đây!

- Ủ! – Bộ Tinh Bảo mỉm cười, Nam Trạch Lễ quay người đi thẳng vào phòng.

Căn phòng khách ấm áp bị bao trùm bởi sự yên tĩnh đáng sợ. Những giọt nước trên người Bộ Tinh Bảo tí tách nhỏ xuống, vũng nước đọng trên thảm lan rộng ra, sự thấp thòm của cô cũng lớn dần lên.

- Nam... Nam Trạch Lễ... - Bộ Tinh Bảo lắp bắp gọi tên cậu, cô không ngăn được, cả người lại run lên cầm cập, liên tục lấy tay xoa mạnh lên bắp tay. Đôi môi của cô tím tái, đầu cũng bắt đầu thấy đau.

Thấy Bộ Tinh Bảo không ngừng run rẩy và hắt xi hơi, Nam Trạch Lễ ấn nút mở điều hòa, điều chỉnh nhiệt độ trong phòng cao lên, sau đó im lặng đi vào phòng bếp, đóng sập cửa lại.

Thời gian trôi qua từng giây, Nam Trạch Lễ trốn trong phòng bếp, mặc cho Bộ Tinh Bảo ở ngoài gọi cậu mở cửa. Mưa bên ngoài vẫn rơi tầm tã, từng tia chớp thi thoảng lại rạch ngang bầu trời. Bộ Tinh Bảo đưa tay lên ấn vào hai bên thái dương lúc đó đang tê dại, cuối cùng không chịu đựng được nữa, ngã xuống salon.

- Bộ Tinh Bảo, dậy đi, uống ngụm nước gừng rồi nghỉ ngơi nào. – Nam Trạch Lễ dìu Bộ Tinh Bảo dậy, phát hiện ra nhiệt độ cơ thể cô không bình thường. Cậu đổ từng thìa nước gừng vào miệng cô, thấy lòng mình nhói đau. Bộ Tinh Bảo vô thức đẩy cậu ra.

- Ngoan nào, đừng có đẩy, uống nước đi. – Nam Trạch Lễ dịu dàng một cách khác thường, khiến ngay chính cậu cũng phải giật mình.

- Vũ... Vũ Đô Thần... - Bộ Tinh Bảo nhắm nghiền mắt, mơ màng gọi.

Lại đang nằm mơ sao? Đây không phải là lần đầu tiên cô mơ thấy chàng hoàng tử bạch mã Vũ Đô Thần dịu dàng đối xử với cô như vậy.

“Cạch”!, chiếc thìa trong tay Nam Trạch Lễ rơi xuống đất. Mặc dù giọng nói của cô rất nhỏ, nhưng Nam Trạch Lễ vẫn nghe thấy.

Hai tay Nam Trạch Lễ nắm chặt lại. Một lúc lâu sau, thấy Bộ Tinh Bảo đã hoàn toàn bất tỉnh nhân sự, cậu mới nhặt chiếc thìa lên. Cố nhin một chút đi, giờ cô ấy đang bị bệnh.

- Thần... - Vài giây sau, Bộ Tinh Bảo lại lẩm bẩm gọi.

- Cút! – Nam Trạch Lễ không nhin được nữa, cậu đẩy mạnh Bộ Tinh Bảo lúc đó đang dựa trên vai mình, hét lên. Gân xanh trên trán cậu nổi lên, cả người run rẩy vì giận dữ. Cậu thừa nhận, cậu đang đổ kỵ.

Bộ Tinh Bảo nghe tiếng cậu hét giật mình tỉnh dậy. Nhìn thấy Nam Trạch Lễ giận dữ nghiêng rằng, một dự cảm không lành dâng lên trong lòng. Cô chỉ thấy cậu đang cúi lưng xuống, đưa tay ra, nhanh như cắt dựng mình dậy khỏi ghế salon.

- Ra ngoài! Ra ngoài đi tìm Thần của cô đi! – Nam Trạch Lễ đẩy cô ra ngoài như ném một con gà, sau đó đóng sầm cửa lại.

Đáng ghét...

Cô gọi một tiếng là được rồi, lại còn gọi liên tục hai lần... Đúng thật là, nếu cô đã thích Vũ Đô Thần như vậy, còn xuất hiện trước mặt cậu hết lần này tới lần khác làm gì?

Nhưng lúc bắt đầu chẳng phải là cô chọc cậu trước sao?

Ngày nào cô cũng chờ cậu tan học rồi cùng về nhà là vì cái gì? Hay là chỉ vì...

Nhưng vào giây phút cửa đóng xịch lại, cậu thấy ân hận.

Hình như cô bị ốm rất nặng...

Sau một hồi đấu tranh tư tưởng, Nam Trạch Lễ ngồi bật dậy khỏi ghế, mở cửa chạy ra ngoài.

Mưa rơi rất lớn, gần như che khuất tầm mắt của cậu. Bộ Tinh Bảo vẫn nằm trên mặt đất cách đó không xa, nước mưa rơi trên người cô, mái tóc dài xõa dưới đất. Nam Trạch Lễ lao tới, ôm chặt Bộ Tinh Bảo. Lúc này, hơi thở của cô rất gấp, người nóng khác thường.

- Này, tỉnh dậy đi, tỉnh mau đi, Bộ Tinh Bảo! – Cậu ra sức vỗ vào mặt cô, nhưng cô không hề có phản ứng gì. Nước mưa quất lên lưng Nam Trạch Lễ, chiếc áo sơ mi dính chặt vào cơ thể cậu. – Tôi đưa cô đi viện!

Nam Trạch Lễ sốc Bộ Tinh Bảo lên lưng, chạy thẳng tới bệnh viện.

Mưa đã tạnh, mặt trời cũng ló ra khỏi những đám mây, ánh mặt trời rực rỡ soi vào mọi góc của căn phòng. Bộ Tinh Bảo nằm trên chiếc giường đệm trắng như tuyết, sắc mặt tái nhợt.

Hai hàng lông mi dày khẽ lay động, Bộ Tinh Bảo từ từ mở mắt, màu trắng xung quanh khiến cô giật mình. Cô chỉ nhớ là sau khi mình bị Nam Trạch Lễ đuổi ra ngoài, không có chỗ nào tránh mưa, đi mãi, đi mãi, cuối cùng không chịu được ngã xuống.

Có phải Nam Trạch Lễ đưa cô tới bệnh viện không? Chắc là không phải, cái gã lạnh lùng đấy...

- Không biết bây giờ là buổi trưa hay buổi chiều nhỉ? – Cô ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài cửa sổ, lẩm bẩm, ánh mặt trời chói mắt tràn vào căn phòng qua tấm rèm cửa mỏng.

Cô nghiêng đầu nhìn quyển lịch ở đầu giường – ngày 15 tháng 9, mấy chữ này bỗng chốc khiến đầu óc cô trống rỗng. Nói như vậy nghĩa là cô đã nằm trong này một ngày rồi?

Bỗng dưng có tiếng người đi tới gần cửa, Bộ Tinh Bảo vội nằm xuống, nhắm mắt lại.

“Cạch”, cửa mở ra, Nam Trạch Lễ bước vào.

Mưa rơi suốt một ngày một đêm, cậu cũng ở đây trông Bộ Tinh Bảo suốt một ngày một đêm. Mặc dù cậu đã rất mệt mỏi, nhưng vẫn cố lấy lại tinh thần, bởi vì Bộ Tinh Bảo vẫn chưa tỉnh lại. Hơi thở của cô vẫn chưa đều, sắc mặt còn tái, trông vô cùng yếu ớt.

Cậu nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh giường, đưa tay lên sờ trán cô, lẩm bẩm:

- Đã hết sốt rồi, sao vẫn chưa tỉnh lại nhỉ?

- Khụ! Khụ! – Bộ Tinh Bảo ho lên mất tiếng, cau mày lại.

- Bộ Tinh Bảo! Bộ Tinh Bảo! – Nam Trạch Lễ vỗ nhẹ vào mặt cô, gọi nhỏ.

- Ôn quá, cậu ôn quá. – Bộ Tinh Bảo khẽ cần nắn, nhưng vẫn nằm bất động trên giường.

- Đồ đáng chết, còn nói tôi ôn hả? – Nam Trạch Lễ chỉ tay vào mũi cô, nói, bỗng hiểu ra chuyện gì đó, cậu kéo Bộ Tinh Bảo. – Mau dậy đi, mau lên!

- Ha ha... - Bộ Tinh Bảo dụi đôi mắt khô, bỗng dưng ôm bụng cười lăn lộn, nụ cười trong trẻo của cô vang khắp cả căn phòng.

- Bộ Tinh Bảo, cô dám chơi tôi hả?! Không được cười! – Nghe thấy tiếng cười của cô, nhìn thấy khuôn mặt vui vẻ của cô, mọi mệt mỏi của Nam Trạch Lễ như tan biến hết. Cậu cố ý nghiêng răng nắm chặt vai Bộ Tinh Bảo, bắt cô không được cười.

- Ủ, được rồi, tôi không cười nữa. – Bộ Tinh Bảo ra sức gật đầu thể hiện thành ý của mình, mở lớn mắt nhìn cậu. – Nam Trạch Lễ, tôi không sao rồi, cậu không cần lo lắng nữa! Cậu đưa tôi tới bệnh viện hả?

- Không sao là tốt, lần sao làm ơn có bệnh cũng đừng bệnh trước cửa nhà tôi được không? Tôi thấy phiền lắm. – Nam Trạch Lễ giơng gao tránh ánh mắt thăm dò của Bộ Tinh Bảo.

- Nam Trạch Lễ, ngày trước tôi tát cậu một cái... xin lỗi... - Cô thận trọng nói.

- Xin lỗi là xong hả? Cô có biết cái tát đó làm tổn thương lòng tự trọng của tôi không? – Cậu quay đầu đi, giả vờ nói bằng giọng giận dữ, nhưng vẫn không nhịn được, liếc cô một cái.

- Xin lỗi mà, Nam Trạch Lễ! – Bộ Tinh Bảo chân thành nói. – Chà trách ba lần bảy lượt cậu cố ý gây khó dễ cho tôi, giờ thì tôi hiểu rồi.

Cô chép miệng cười, nhìn thấy khóe miệng khẽ nhếch lên của Nam Trạch Lễ, cô cảm thấy trong lòng mình thật ngọt ngào:

- Nhưng mà cậu cũng nhỏ mọn thật...

- Này! Bộ Tinh Bảo, cô đừng có được nước lán tới nhé, nếu không phải là tôi thì cô đã chết dưới bánh xe rồi, cô lại còn dám chơi tôi? – Nam Trạch Lễ kiêu ngạo nói.

- Nói ra, Nam Trạch Lễ, cậu phải gọi tôi là chị mới đúng!

- Cái gì? Chị? Cô có làm không vậy, cô dựa vào cái gì mà bắt tôi gọi bằng chị?

- Tôi học trên khóa cậu mà, tôi lớp 12, cậu lớp 11, chỉ dựa vào điểm này thôi là cậu phải gọi tôi bằng chị rồi.

- Không gọi, có gì mà hay ho chứ, chẳng phải chỉ sinh trước tôi một năm thôi mà! Tinh vi!

...

Trong phòng bệnh, tiếng hai người cãi qua cãi lại như hai đứa trẻ vui vẻ.

Bỗng dung cửa phòng bị ai đó đẩy ra, một người phụ nữ trung niên xách cặp lồng com đi vào. Bà ăn mặc rất bình thường, nhưng gọn gàng, sạch sẽ, từ người bà toát lên một cảm giác gần gũi, thân thiện. Bà chính là mẹ của Bộ Tinh Bảo, An Thuần Mĩ.

- Tinh Bảo, con dậy rồi hả, xem mẹ nấu gì cho con này?

Bà Mĩ là một người phụ nữ gia đình rất điển hình. Trước khi bố Bộ Tinh Bảo qua đời, bà cũng như những người phụ nữ khác, sống một cuộc sống đơn giản nhưng hạnh phúc, nhưng từ khi bố Bộ Tinh Bảo mắc bệnh ra đi, một mình bà gánh vác mọi gánh nặng gia đình.

- Mẹ, mẹ bận như thế, không cần tới thăm con cũng được. – Bộ Tinh Bảo nhảy xuống giường, dìu người mẹ đang tập tễnh vì mấy hôm trước không cẩn thận bị trượt chân.

- Di ạ, con chăm sóc cô ấy là được rồi. – Nam Trạch Lễ nhìn thấy bà Mĩ, bỗng dung thấy mắt mình cay cay, ngày trước khi mình bị ốm, mẹ cậu cũng chăm sóc cho cậu như thế.

Bà Mĩ mỉm cười ra hiệu cho Nam Trạch Lễ cứ ngồi đó. Bà nhanh chóng mở nắp hộp com ra, một mùi thơm của thức ăn tỏa ra khắp phòng. Bà Mĩ đưa cho Nam Trạch Lễ một cái bát, mỉm cười:

- Nào, Trạch Lễ, uống bát canh! Lát nữa về nhà nghỉ ngơi đi, con đã ở đây suốt một ngày một đêm rồi. Ở đây có đi rồi, với lại Tinh Bảo cũng không sao nữa.

Bà đưa chiếc bát ra trước mặt Nam Trạch Lễ, nhìn cậu uống canh rồi mới yên tâm đưa canh cho Bộ Tinh Bảo.

- Mẹ, canh mẹ nấu ngon quá, hôm nào không uống, con ngủ không ngon. – Bộ Tinh Bảo mỉm cười ngọt ngào, đưa bát không cho mẹ đòi uống thêm canh, nhưng lại bị mẹ ngăn lại.

- Con bé này chẳng lịch sự gì cả. Nào, Trạch Lễ, uống thêm bát nữa nhé! – Bà Mĩ đưa tay ra lấy chiếc bát không của Nam Trạch Lễ, đồng thời nhét một cái bát khác vào tay cậu.

- Không cần đâu di ạ, con vừa ăn sáng ở ngoài rồi. – Nam Trạch Lễ ngượng ngùng nói, nhưng bụng cậu lại sôi lên sùng sục.

- Ha ha, uống đi, con trai, có phải cái gì đấy đồ lắm đâu. Con chăm sóc Tinh Bảo như vậy, di phải cảm ơn con thật nhiều mới đúng.

- Hả, hết rồi hả... - Bộ Tinh Bảo nhân lúc mẹ nói chuyện với Nam Trạch Lễ không để ý, vội nhìn vào chiếc cặp lồng, nhưng phát hiện ra trong đó chẳng còn cái gì cả.

- Con không uống nữa đâu, thật đấy, di đưa bát này cho Tinh Bảo uống đi! – Nam Trạch Lễ nhận bát canh xong lại đưa cho Bộ Tinh Bảo. – Tinh Bảo bị bệnh, phải ăn nhiều đồ ăn dinh dưỡng. Con về trước đây, hôm qua chạy vội ra nên vẫn chưa khóa cửa. – Nam Trạch Lễ tìm một lý do rồi chạy rồi ngoài.

- Thằng bé này...

- Mẹ, thế con uống nhé? – Bộ Tinh Bảo hỏi dò, nhưng tay thì đã cầm cái bát chuẩn bị đưa lên miệng.

- Ừ, con uống đi! Cậu bé này là Nam Trạch Lễ mà con nói hả? Đúng là một cậu bé ngoan. Hôm qua đưa con tới bệnh viện xong, nó chăm sóc con cả đêm không nghỉ. – Bà Mĩ khen ngợi, trong mắt bà ánh lên sự vui vẻ.

- Đúng vậy, người mà thường xuyên bắt nạt bạn bè, đối đầu với thầy cô giáo chính là cậu ta. Mẹ, người mà hiệu trưởng bắt con giúp đỡ cũng là cậu ta, tính cách của cậu ta quả là khó chịu. – Bộ Tinh Bảo vừa uống canh vừa kể tội Nam Trạch Lễ, cô càng nói càng cảm thấy những việc mà cậu làm có nói ba ngày ba đêm cũng không hết.

- Nhưng mẹ thấy nó có hư như con nói đâu, chu đáo lắm chứ! – Bà Mĩ gõ một cái lên đầu con gái, mỉm cười nói. – Lúc con bị ốm, người ta không nói lời nào, một lòng một dạ chăm sóc con. Chúng ta sống thì phải biết cảm ơn. – Bà dành rất nhiều tình cảm tốt đẹp cho Nam Trạch Lễ.

- Trời ơi, mẹ, mẹ bị về ngoài của cậu ta mê hoặc rồi! Cậu ta từng khiến con nhiều phen khốn đốn.

- Được rồi được rồi, người ta hư, chỉ có con là ngoan. – Bà Mĩ vẫn cho rằng con gái mình có thành kiến quá lớn với cậu bé đó.

- Thôi bỏ đi, con không nói với mẹ nữa. Nhưng mà bao giờ thì con được xuất viện vậy?

- Chắc là ngày mai. Lần sau Trạch Lễ tới con bảo cậu ấy đi hỏi xem. Mẹ đi rửa bát, con nằm đây ngoan nhé.

- Vâng ạ.

Nhưng tại sao lúc nào cô xuất viện lại phải hỏi Nam Trạch Lễ? Khó hiểu!

- Ôi, không khí ngoài này thật dễ chịu! – Bộ Tinh Bảo chưa hoàn toàn khỏi bệnh nên vẫn phải ngồi xe lăn, để Nam Trạch Lễ đẩy đi tản bộ trong bệnh viện.

- Đúng là rất dễ chịu, nhưng được đi như cô thế này thì còn dễ chịu hơn. – Nam Trạch Lễ nói với giọng giận dỗi.

- Nam Trạch Lễ, chúng ta nói chuyện nhé. – Bỗngưng Bộ Tinh Bảo nói.

Sắc mặt Nam Trạch Lễ lại sa sầm xuống. Cậu dừng bước chân, tay ấn mạnh trên tay cầm của xe lăn, nhìn những cánh hoa đang khiêu vũ trong gió.

- Có được không? – Bộ Tinh Bảo đứng lên, ngẩng đầu nhìn cậu.

- Cô thay mặt ông ta tới thuyết phục thôi sao? – Giọng nói lạnh lùng của Nam Trạch Lễ khiến Bộ Tinh Bảo bất giác thấy nổi gai ốc ngay giữa thời tiết nóng bức như thế này.

- Đúng là chú Nam có ý này, cả nhà trường và các thầy cô giáo cũng vậy, mọi người đều không muốn nhìn thấy cậu sa đọa như vậy nữa. – Cô thành thực nói.

- Vậy... còn có người khác không? Kể hết tên những người muốn cô tới thuyết phục tôi ra, tôi xem có ai có thể khiến tôi thay đổi được không? – Nam Trạch Lễ diu nhẹ lên vai cô, hình như đang chờ đợi điều gì đó.

Cô cắn nhẹ môi, lắc lắc đầu, trong đôi mắt mở lớn là hình ảnh khuôn mặt tràn đầy thất vọng của Nam Trạch Lễ.

- Vậy... nếu tôi không đồng ý thì sao? – Nam Trạch Lễ cười lạnh lùng, buông tay ra. Xem ra cậu đã đánh giá quá cao bản thân, trong lòng Bộ Tinh Bảo, cậu chỉ là một học sinh cá biệt, tất cả mọi người đều muốn tránh xa mà thôi.

- Vậy thì tôi vẫn còn đi theo cậu, cùng cậu đi học, cùng cậu về nhà, ngay cả lúc cậu ăn cơm trưa tôi cũng phải đi theo. Nếu có thể, tôi muốn đi theo cậu 24 tiếng đồng hồ, cho tới khi cậu đồng ý với tôi mới thôi. – Bộ Tinh Bảo sa sầm mặt, nghiêm túc nói, trong mắt cô ánh lên sự kiên định.

“Nếu cô nói ra lý do đó, có thể tôi đã đồng ý”, Nam Trạch Lễ trầm nghĩ.

Bộ Tinh Bảo không nói thêm gì nữa. Những cánh hoa bị cơn gió cuốn đi, hết cánh này tới cánh khác.

Gió nhẹ thổi, hai con người trẻ tuổi im lặng nhìn nhau.

Ánh mặt trời rơi trên người Nam Trạch Lễ, vạt áo sơ mi của cậu khẽ bay lên, giống như một thiên thần đang vẫy nhẹ đôi cánh nhỏ bé và mỏng manh của mình, chờ đợi sự xuất hiện của một cô tiên nhỏ...

au lần chia tay không vui ở bệnh viện lần đó, hai người vốn dĩ đã có chút tiến triển lại bắt đầu bước vào giai đoạn chiến tranh lạnh.

Bộ Tinh Bảo chán nản thở dài, lại một lần nữa đứng dưới gốc cây táo chờ Nam Trạch Lễ. Cô vẫn tin tưởng rằng, chỉ cần đứng dưới gốc cây này chờ, chắc chắn sẽ gặp được cậu.

Ráng đỏ cuối cùng của trời chiều đã biến mất, cơn gió đêm mát mẻ thổi bay mái tóc dài của cô, mùi táo thoang thoảng bao vây lấy cô, nhưng Nam Trạch Lễ thì vẫn chưa xuất hiện.

“Phụ”, những ngọn đèn xung quanh đều sáng lên, những vì sao trên bầu trời cũng không ngừng nháy mắt, nhưng Nam Trạch Lễ vẫn chưa xuất hiện.

Tại sao Nam Trạch Lễ còn chưa tới? Lễ nào chiều nay cậu không phải đi học sao?

Trên con đường đông đúc toàn người là người, tiếng còi xe nối tiếp nhau. Bộ Tinh Bảo bịt chặt hai tai, len lỏi giữa đám đông.

Bỗngưng, một bóng người cao gầy đang cúi thấp đầu, chuẩn bị qua đường lọt vào mắt Bộ Tinh Bảo. Bộ Tinh Bảo sáng mắt lên, cô lập tức chạy tới, kéo mạnh cánh tay của người đó:

- Nam Trạch Lễ!

Quay đầu lại nhìn cô là một gương mặt xa lạ, anh ta nhướng mày nhìn Bộ Tinh Bảo. Bỗngưng chàng trai này vỗ đầu, mỉm cười:

- Có phải chị Bộ Tinh Bảo không ạ? Chị tìm Trạch Lễ phải không? Em cũng đang định đi tìm cậu ấy đây.

Ánh đèn đường của buổi hoàng hôn chiếu lên mái tóc màu hạt dẻ dài của chàng trai, khiến nó ánh lên tia sáng kỳ lạ.

- Cậu là...? – Bộ Tinh Bảo cố nhớ lại nhưng không thể nào nhớ ra người trước mặt mình là ai.

- Chị chắc là không nhớ em rồi, em là Mẫn Huyền Tân, là bạn thân của Vũ Đô Thần và Nam Trạch Lễ.

- Ô, vậy hả? Vậy em có thể giúp chị tìm Nam Trạch Lễ được không? – Bộ Tinh Bảo vội hỏi. Trực giác mách bảo với cô rằng, người con trai này chắc

chấn có thể giúp cô tìm ra Nam Trạch Lễ.

- Chị đi cùng em nào.

Trong quán rượu.

Tiếng nhạc ồn ào đập vào màng nhĩ mọi người, những ánh đèn đủ màu sắc nhanh chóng lướt qua từng góc của quán rượu, tất thấy mọi thứ ở đây đều giống như một đám thú nhún, không ngừng chuyển động. Bộ Tinh Bảo cảm thấy chóng mặt, hoa mắt.

- Trạch Lễ, tôi tới rồi! – Mẫn Huyền Tân bỗng đứng trở nên nhiệt tình hơn, ngồi xuống chiếc ghế ở giữa, cầm cốc nước trên bàn lên dốc vào miệng.

- Cậu tới là được rồi, còn đưa Hâm Hoạch tới làm gì. – Nam Trạch Lễ không vui nói. Cậu không buồn ngẩng đầu lên, tiếp tục chơi oẳn tù tì với cô gái trang điểm lòe loẹt bên cạnh.

- Này, Nam Trạch Lễ, ai là Hâm Hoạch. Nhìn cho rõ, tôi là Mẫn Huyền Tân, không phải Vũ Đô Thần, người đằng sau cũng không phải con nhóc Dương Hâm Hoạch mà là chị Bộ Tinh Bảo. – Mẫn Huyền Tân lờm lờm bạn.

Bộ Tinh Bảo? Nam Trạch Lễ không dám tin vào tai mình, ngẩng phắt đầu lên, nhìn về bóng người đang đứng cách cậu không xa. Chiếc áo phông màu xanh lục, chiếc váy màu trắng sữa, mái tóc dài, đôi mắt biết nói, không phải Bộ Tinh Bảo thì là ai?

- Thì ra là chị à, cùng lại đây chơi! – Cô gái bên cạnh quàng một tay lên vai Nam Trạch Lễ, yếu điệu nói với Bộ Tinh Bảo, tay còn lại không ngừng nghịch mấy sợi tóc của Nam Trạch Lễ.

Nam Trạch Lễ gạt tay cô gái đó ra, khiến cô ta sợ hãi ngửa người về sau, suýt chút nữa thì đập đầu vào thành ghế.

- Nào, chúng ta tiếp tục, tôi chọn Tài! – Nam Trạch Lễ đặt chai rượu lên chữ Đại.

Cô gái trang điểm lòe loẹt ban nãy lắc lắc cái hộp trong tay, sau đó úp cái hộp xuống bàn, hai con mắt nhìn xung quanh, chậm rãi nói:

- Nam Trạch Lễ, lần này mà không đoán trúng thì phải hôn đấy nhé.

- Mò! Mò! Mò! – Mấy đôi mắt ở xung quanh đổ dồn vào chiếc hộp trong tay cô ta. Chỉ thấy người con gái đó từ từ mở nắp hộp ra, bốn mặt “lục” màu đỏ hiện lên trước mắt mọi người, những người xung quanh đều hô lên.

- Tôi thắng rồi. Mời Quang Tử tới tiệm bánh ngọt của Lâm Phi Dương làm thuê nửa năm! – Nam Trạch Lễ lạnh lùng cười. Lúc liếc sang Bộ Tinh Bảo đang đứng bên cạnh, nụ cười trên mặt cậu bỗng đứng đông cứng lại, quay đầu sang nói với Quang Tử. – Đề chúc mừng Quang Tử được đi làm thuê như ý nguyện, tôi mất nụ hôn của mình thì có đáng gì, mọi người cổ vũ đi nào!

Nam Trạch Lễ lại liếc Bộ Tinh Bảo một cái, thấy cô đang cắn môi, có vẻ nhưng định làm gì đó nhưng lại cố nén cơn giận của mình, hai chân như dán chặt xuống sàn nhà.

Nam Trạch Lễ buống bình quay đầu sang hôn nhẹ lên mặt Quang Tử.

- Lễ, thế còn em? Quang Tử thua mà anh cũng hôn cô ấy, thế còn em? – Một cô gái khác nũng nịu nói, trong đôi mắt cô là sự hy vọng.

Tinh Bảo nắm chặt tay, nắn nhỏ:

- Vô liêm sỉ.

Cô quay ngoắt đầu đi, không muốn chứng kiến cảnh tượng sắp xảy ra.

- Đừng làm phiền tôi, tránh ra chỗ khác. – Nam Trạch Lễ nghe thấy lời nói của Bộ Tinh Bảo, trong lòng thấy khó chịu. Vừa rồi hôn Quang Tử, thực ra ngay bản thân cậu cũng thấy khó chịu tới mức muốn nôn ra.

Bộ Tinh Bảo thấy Nam Trạch Lễ không đồng ý, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới phát hiện ra lòng bàn tay mình đã ướt đẫm, cái trán bị che bởi mái tóc dày cũng lấm tấm mồ hôi.

Ánh đèn màu xanh chiếu qua khuôn mặt của Bộ Tinh Bảo, khuôn mặt đáng yêu như thiên thần của cô lại hiện lên trong đêm, khiến người người đều ngây ngất.

Một đôi mắt trong bóng tối thì thoảng lại liếc nhìn cô, ngọn lửa lập lòe bị chủ nhân dụi vào trong cốc.

- Đại ca, anh định làm gì? – Một gã đàn ông hét lên.

- Muốn biết thì đi theo tao! – Người đàn ông phả hơi thở của mình lên mặt Bộ Tinh Bảo, khiến cô ho sặc sụa, nước mắt suýt trào ra.

- Ha ha, không thích mùi thuốc lá hả, không sao? Anh không hút nữa là được! – Người đàn ông lạ mặt đưa bàn tay béo núc ních lên sờ mặt Bộ Tinh Bảo, lúc gần sờ tới mặt cô thì bỗng dừng có một bàn tay đưa ra giữ chặt lấy cánh tay hắn.

Là Nam Trạch Lễ.

Nam Trạch Lễ vẫn mạnh, “crắc”, gầy béo như con lợn bị kéo ngã xuống đất, tiếng kêu the thé vang lên, hòa lẫn với tiếng nhạc trong quán rượu.

Bộ Tinh Bảo ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt Nam Trạch Lễ. Cô nhận ra trong mắt Nam Trạch Lễ lúc này, ngoài sự phẫn nộ, không còn cái gì khác.

Bỗng dưng Nam Trạch Lễ tóm lấy cánh tay cô, bước nhanh ra ngoài.

- Này! Mày là ai mà lại dám động tới đại ca của bọn tao? – Sau lưng họ vang lên tiếng gọi, Nam Trạch Lễ chậm chậm quay đầu lại nhìn “con lợn béo” đang nằm lăn lộn dưới đất, bên cạnh còn mấy người nữa đang hét lên với cậu.

- Vân Thượng, Nam Trạch Lễ. – Cậu ung dung nói rồi quay người kéo Bộ Tinh Bảo lúc đó đang sững sờ đi một mạch ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cho Anh Hôn Em Một Cái Nào* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 4: SỰ VIỆC ĐÁNG SỢ

Ánh trăng dịu dàng chiếu sáng mặt đất, những đám mây trên bầu trời lững lờ trôi theo con gió, như những đám lông ngỗng mềm mại bị người ta kéo đi.

Nếu yêu thì hãy yêu; nếu không yêu, vậy xin hãy buông tay.

Một không khí khác thường, một tâm trạng khác thường.

Dưới ánh trăng, trên con đường không bóng người, hai cái bóng đồ dài một trước một sau, tay nắm tay, bước chậm chậm về phía trước.

Họ không có mục tiêu, không có phương hướng, chỉ vì muốn giải tỏa nỗi đau trong lòng mình.

- Nam Trạch Lễ! Rốt cuộc thì cậu định đưa tôi đi đâu? – Bộ Tinh Bảo bỗng dưng hất tay Nam Trạch Lễ ra, hét lớn, nước mắt cô rơi như mưa. Quả là xui xẻo, từ khi sinh ra tới giờ, cô chưa gặp phải chuyện gì xui xẻo như việc quen biết Nam Trạch Lễ.

- Đưa cô về nhà! – Nam Trạch Lễ ngạc nhiên nhìn cô, cứ như nhìn một quái vật từ Sao Hỏa tới.

- Cái gì? – Bộ Tinh Bảo mở lớn mắt, không nói được cái gì.

- Muốn thế này rồi, chẳng nhẽ cô còn chưa muốn về nhà sao?

Câu nói của Nam Trạch Lễ khiến lửa giận trong lòng Bộ Tinh Bảo bỗng chốc tiêu tan:

- Nhưng, nhưng...

- Được rồi, đừng có nhưng nữa. Đưa cô về nhà là việc nên làm mà, dù sao thì “chị” Bộ Tinh Bảo cũng vì “em” Nam Trạch Lễ nên mới tới quán rượu cả một đêm, và lại suýt nữa còn bị một “con lợn béo” giờ trò, tâm trạng không tốt đương nhiên là có thể hiểu được, nhưng nhà thì vẫn phải về.

Lúc ở quán rượu đi ra, tâm trạng của Nam Trạch Lễ rất tệ hại, nhưng khi bàn tay cậu nắm lấy bàn tay Bộ Tinh Bảo đi trên con đường này, bỗng dưng cậu thấy nhẹ nhàng hơn nhiều.

- Nam Trạch Lễ, sau này có thể đừng tới chỗ đó nữa được không? Còn nữa, không được hút thuốc. – Bộ Tinh Bảo tìm hết những chỗ có thể cất thuốc lá trên người Nam Trạch Lễ, vứt mọi thứ ra ngoài, cuối cùng ngay cả một chuỗi cái gì đó kêu leng keng cũng bị vứt xuống.

- Thế này được rồi chứ, chị hai? – Nam Trạch Lễ dứt hai tay vào túi áo, nhìn chuỗi “cái gì đó” kêu leng keng biến mất khỏi tầm mắt. – Chị hai, giờ thì chị vứt cả chìa khóa nhà của tôi đi rồi, chị định làm gì hả?

Nam Trạch Lễ cúi đầu tìm kiếm. Nhưng chỗ đó tối om, làm sao mà tìm thấy được?

- Xin lỗi, tôi hơi kích động quá. – Bộ Tinh Bảo lí nhí xin lỗi. Cô lấy chiếc ba lô trên lưng xuống, lôi ra một chiếc đèn pin. – Chết rồi, sao lại hết pin rồi? Lại đứng vào lúc này... - Cô vỗ mạnh vào chiếc đèn pin, nhưng vẫn không có tia sáng nào chiếu ra.

- Chết tiệt, vứt đi. – Nam Trạch Lễ còn chưa chờ cô nói hết đã ném cái đèn pin ra xa, lại cúi tìm chìa khóa.

- Này, cậu thật là quá đáng! – Bộ Tinh Bảo giận dữ nhìn cậu.

- Vậy sao? Cô không cảm thấy có người còn quá đáng hơn sao? Đi khắp nơi khoe khoang là bạn gái của Thần. – Nam Trạch Lễ mĩa mai.

Bộ Tinh Bảo hít một hơi thật sâu, sau đó cúi đầu ngửi xung quanh người cậu, sau đó còn không ngừng đưa tay lên quẹt mũi. Cô khịt khịt mũi:

- Sao tôi cảm thấy hình như có cái gì bị đổ ra, mùi vị khó chịu thật, giống như mùi dưa thối. Không đúng, phải là mùi dấm mới đúng, đúng rồi, đúng là mùi dấm bị ngâm lâu ngày!

- Bộ Tinh Bảo. – Nam Trạch Lễ hét lên.

- Chuyện gì thế? Nếu chưa quá thì tôi có thể mua thêm cho cậu ít đường.

Ánh mặt trăng chiếu lên mặt Bộ Tinh Bảo, cô gái yếu đuối ấy lúc nào cũng có thể bị người ta bắt nạt. Chuyện ngày hôm nay, cậu không muốn xảy ra thêm một lần nữa.

- Không sao, muộn rồi, về nhà đi, tôi đưa cô về. – Bỗng dưng cậu nói nhỏ, hai tay rút túi áo, đi sánh vai với cô.

- Còn chìa khóa của cậu thì sao? Không tìm nữa hả?

- Ở đây này! – Cậu lấy ra một chùm chìa khóa trong túi áo, lắc lắc trước mặt Bộ Tinh Bảo.

- Cậu dám lừa tôi! – Bộ Tinh Bảo mặc dù chu môi lên nói, nhưng trong lòng bỗng có cảm giác rất ngọt ngào.

- Đâu có, đúng là bị cô ném mất rồi, nhưng tôi vừa tìm thấy bên vệ đường, chỉ là chưa nói cho cô biết thôi. – Haiz, việc gì mà mình phải giải thích lắm thế. Nam Trạch Lễ ngậm miệng lại, đi thẳng về phía trước.

- Có thể nói cho tôi biết tại sao cậu lại trở nên như thế không? – Bộ Tinh Bảo huých tay vào người Nam Trạch Lễ, bỗng dưng cô cảm thấy mình không những thích lo chuyện bao đồng mà còn thích hóng hớt chuyện của người khác.

- Tại sao? Chẳng tại sao cả. Làm con ngoan lâu quá rồi, chán. – Cậu nhìn lên trời, hai mắt bỗng thấy cay cay. Cậu đã làm một đứa con ngoan từ lâu quá rồi, lâu tới mức cậu sắp quên mất cảm giác được người ta khen ngợi.

- Nam Trạch Lễ. – Cô kéo kéo vạt áo cậu.

- Cái gì, tới nhà cô rồi hả?

- Không phải, tôi muốn nói là lát nữa về nhà tôi bảo mẹ là tôi dọn tới nhà cậu giúp cậu ôn bài, có được không? – Bộ Tinh Bảo rụt rè nói. Nam Trạch Lễ kinh ngạc tới mức suýt nữa thì cắn phải lưỡi.

- Trời ơi, cô nói lại lần nữa xem? Cô ở cùng với tôi? Cô, cô to gan thật! Còn to gan hơn cả Quang Tử! – Nam Trạch Lễ kinh ngạc véo mạnh tai mình, cậu không nghe nhầm chứ?

“Cộp”, Bộ Tinh Bảo cốc lên đầu cậu một cái, cười nắc nẻ:

- Ai thèm ở với cậu chứ, tôi muốn nói là giúp cậu ôn bài. Như vậy sẽ thuận tiện hơn nhiều, hơn nữa còn có thể ngăn cản cậu giao lưu với đám hư hỏng. Có phải tôi rất thông minh hay không? – Cô mỉm cười, làm giả vẻ ngoan ngoãn, nhưng lại bị Nam Trạch Lễ lạnh lùng vỗ nẩy cái lên mặt.

- Định coi tôi là phạm nhân hả, cô đừng có mơ! Đi mau, không sợ về nhà bị đi đánh hả? – Nói rồi cậu kéo Bộ Tinh Bảo đi nhanh về phía nhà cô.

Họ như vậy có được coi là làm lành rồi không?

Sáng sớm, Bộ Tinh Bảo ngái ngủ bước chân ra khỏi nhà.

- Nhớ về sớm đấy, còn nữa, đừng có nghĩ tới chuyện tới nhà người khác ở.

- Dạ, con biết rồi! – Cô phụng phịu xoa cục u mẹ vừa cốc lúc nãy trên trán, buồn rầu đi tới trường.

Những gốc cây cổ thụ um tùm, mùi hoa thơm thoang thoảng, từng lớp học sinh vui vẻ đi lại trên đường. Ở một góc không xa cổng trường, có ba đôi mắt đang nhìn chăm chăm vào Bộ Tinh Bảo.

- Đại ca, có phải cô ta không?

- Ngu quá, nói nhỏ thôi, đừng để cô ta nghe thấy. – Người được gọi là đại ca vỗ mạnh lên đầu gã đàn em của mình, ra hiệu bảo hắn nói nhỏ lại.

- Ban ngày trông cô ta còn xinh hơn cả buổi tối! – Gã đàn ông mặt chuột nuốt nước bọt nhìn Bộ Tinh Bảo đang chậm chậm đi trên đường.

- Đồ ngu, mau chặn cô ta lại. – Gã đại ca vừa ra lệnh, tiện tay ném một đồng tiền xu ra đường. Đồng tiền xu chậm chậm lăn ra giữa đường, tỏa sáng lấp

lánh dưới ánh nắng mặt trời. Bộ Tinh Bảo chẳng buồn ngẩng đầu lên, vẫn lầm lũi bước đi, lướt qua cả đồng xu mà không có phản ứng gì.

- Trời ơi, cô ta không động lòng khi thấy tiền sao! – Gã đại ca trợn trừng mắt, tiếp tục ném đồng xu thứ hai và thứ ba trong tay ra. Bộ Tinh Bảo vẫn cúi thấp đầu, bước từng bước về phía cổng trường.

- Làm thế nào bây giờ? Hết mất tiền xu rồi.

“Két” một tiếng, Nam Trạch Lễ dừng xe đạp ngay cạnh Bộ Tinh Bảo, nghiêng đầu lờm mấy cái bóng đang lén lút lút lút thập thò ở góc tường.

- Bộ Tinh Bảo!

- Á... - cô hét lên thất thanh cứ như thể nhìn thấy UFO, - Cậu, cậu tới lúc nào vậy, sao cậu lại đứng trước mặt tôi?

- Cô đang nghĩ cái gì vậy? Sao trông ù rù thế? Cúi đầu khi đi đường là dễ bị đâm vào gốc cây lắm đấy. Lên đây, tôi đeo vào trường. – Nam Trạch Lễ kéo mạnh cô lên yên sau xe, sau đó đeo cô đạp về phía trước.

- Haiz... – Góc tường vang lên ba tiếng thờ dài.

- Đại ca, chúng ta đành phải chờ cô ta tan học thôi.

- Ủ, thằng nhóc đó là ai? Có phải thằng nhóc tối hôm qua tự xưng là Nam Trạch Lễ không? – Gã đại ca như suy nghĩ vấn đề gì đó, bỗng dừng cắt tiếng hỏi, vừa nói vừa đưa bàn tay béo mập mập lên xoa cằm. Cuối cùng hấn ra sức gật đầu, vỗ mạnh lên đầu tên đàn em bên cạnh, nói lớn.

– Thằng nhãi ranh, hôm nay ông mày cho mày biết tay, dám làm tay ông bị thương. Ai da, đau quá! – Cánh tay bị quán băng dày cộp không ngừng hươ đi hươ lại.

- Bộ Tinh Bảo! – Trước cổng trường huyền ảo, Nam Trạch Lễ vẫy tay ra hiệu cho Bộ Tinh Bảo, ánh mặt trời hoàng hôn chiếu lên mặt cậu, khiến cậu trông đẹp như một bức tượng thần.

Bộ Tinh Bảo hơi mỉm cười, bỗng dừng nhớ tới hoàng tử Yul trong truyện “Hoàng Cung”.

- Bộ Tinh Bảo, ở đây, sao mà ngốc thế! – Nam Trạch Lễ lại ngoác miệng ra gọi, Bộ Tinh Bảo vẫn mỉm cười nhìn cậu, bất động.

- Tiểu Bộ, cậu làm gì mà ngơ ngẩn thế? – Vũ Đô Thần vỗ vai Bộ Tinh Bảo. Lúc này cô mới như tỉnh lại, vội vàng chạy về phía Nam Trạch Lễ.

- Thần, tớ còn có việc, đi trước đây.

- Tiểu Bộ... Sao Tiểu Bộ lại thế nhỉ? Bỏ mặc mình thế này? – Vũ Đô Thần vừa đẩy xe đạp vừa lẩm bẩm – mấy ngày nay cô nhóc này chẳng để ý đến ai, rốt cuộc là vì sao nhỉ?

- Nam Trạch Lễ, thực ra trông cậu cũng đẹp trai lắm! – Bộ Tinh Bảo nhìn chằm chằm vào Nam Trạch Lễ, quên cả chớp mắt, thật thà nói.

Hai gò má của Nam Trạch Lễ ửng đỏ, cậu xấu hổ lắc đầu:

- Đi thôi, tôi mời cô đi ăn cái gì đó.

- Được thôi, chỉ cần không tới những nơi như quán bar là được. - Bộ Tinh Bảo nhẹ nhàng ngồi lên yên sau.

Ánh mặt trời tỏa lan trên mặt biển, từng cơn gió nhẹ nhàng thổi qua khiến mặt biển lăn tăn những con sóng nhỏ màu vàng kim. Hai người đứng trên chiếc lan can dài không thấy đầu, bóng họ đổ dài trên mặt đất, sau lưng họ là mặt trời buổi hoàng hôn, khung cảnh đẹp như một bức tranh sơn dầu.

- Nam Trạch Lễ, tôi quên mất là phải đền xe cho cậu. – Bộ Tinh Bảo mỉm cười nói, ngón tay thon dài của cô vẽ một đường thật đẹp lên xe. Mái tóc dài của cô bị gió thổi bay, nhẹ nhàng khiêu vũ trong không trung.

- Chẳng phải nói là đền trong một tuần sao? Còn cả tiền viện phí của cô nữa, rồi tiền tôi chăm sóc cho cô, tính gộp lại luôn, về nhà tôi tính toán lại rồi mai bảo thư ký đưa tới cho cô. – Nam Trạch Lễ làm ra vẻ nghiêm túc, sau đó nghiêng đầu nhìn Bộ Tinh Bảo, không nhịn được bật cười.

- Được rồi, hóa đơn cứ đưa cho thư ký của tôi. – Cô ngẩng đầu lên nhìn cậu, ánh mắt cô thấp thoáng nụ cười, vầng trán trắng trẻo bị mặt trời bôi đỏ. Nhìn cô lúc này như một con búp bê thủy tinh, Nam Trạch Lễ thấy trái tim thoáng xao động.

- Bộ Tinh Bảo! – Bỗng dưng Nam Trạch Lễ tóm chặt vai cô, ghé sát mặt lại gần, hơi thở đều đặn của cậu phả lên mặt cô.

- Làm gì thế? Cậu kỳ lạ thật. – Cô lùi về sau hai bước, Nam Trạch Lễ lại tiến lên hai bước, cuối cùng cô lùi sát tới tận lan can, không còn đường lùi nữa. Sao thế này? Nam Trạch Lễ định làm gì?

Bộ Tinh Bảo căng thẳng nắm chặt tay, rồi hoảng sợ nhắm tịt mắt lại.

- Xi, đùa với cô thôi, việc gì mà phải sợ thế? – Nam Trạch Lễ đột ngột buông tay ra, quay người ra dựa vào lan can.



- Tôi... thế... thế thì tốt, tôi không muốn first kiss của mình bị một học sinh cá biệt cướp đi mất đâu. – Bộ Tinh Bảo cố ý nhấn mạnh mấy chữ “học sinh cá biệt” để thoát khỏi tình huống ngượng ngùng này. Rồi cô ngẩng đầu lên nhìn Nam Trạch Lễ. Lúc này, sắc mặt Nam Trạch Lễ vô cùng khó hiểu, khóe miệng khẽ gằn gặt mấy cái rồi bỗng dưng lạnh lùng bỏ đi.

- Đi về thôi! – Nam Trạch Lễ lên tiếng, không buồn quay đầu lại.

- Nhưng cậu bảo mời tôi đi ăn rồi mà... - Bộ Tinh Bảo chu miệng nói, không đoán nổi rốt cuộc cậu đang nghĩ cái gì. Vì sao mỗi lần cô nhắc tới học sinh cá biệt và những người bạn hư hỏng của cậu, cậu đều như biến thành một người khác vậy?

- Hôm khác đi, bỗng dưng tôi thấy tâm trạng không vui. – Nam Trạch Lễ bước nhanh, nhìn từ đằng sau, trông cậu thật cô độc.

- Không được, phải đi hôm nay, cậu đồng ý đưa tôi đi ăn rồi mà. – Bộ Tinh Bảo chặn trước đầu xe, sắc mặt cô vô cùng cương quyết, cô khẽ chu đôi môi như bông hoa hồng đang chớm chím nở.

Bỗng dưng Nam Trạch Lễ nghiêng người về đằng trước, đôi môi như hoa hồng của cô bị đóng dấu bởi một nụ hôn ngang ngược. Nhìn khuôn mặt sừng sốt của Bộ Tinh Bảo, cậu nở nụ cười đều cang:

- Thì ra cô không chịu về nhà là vì muốn hôn tôi hả? So với Quang Tử, cô cũng chẳng thua kém là bao.

Lời nói của cậu như một lưỡi dao sắc bén cứa vào tim cô, hình ảnh cậu hôn Quang Tử hôm ở quán bar lại ùa về, chiếm trọn đầu óc cô, Bộ Tinh Bảo đưa tay lên môi chùi mạnh.

- Sao hả, lại định đánh tôi sao? – Nam Trạch Lễ nắm chặt cánh tay cô, mỉm cười châm chọc, sau đó đẩy mạnh, Bộ Tinh Bảo mất đà lùi về sau mấy bước. – Hôm nay tôi có thể hôn cô, ngày mai cũng có thể hôn người con gái khác. Hôm nay có thể đèo cô bằng xe đạp, ngày mai có thể mời người khác lên xe. Cô đừng có lẻo đẻo theo tôi cả ngày rồi lên mặt dạy đời tôi.

Nam Trạch Lễ nói xong bèn đạp xe đi thẳng, trên con đường rộng thênh thang chỉ còn lại cái bóng cô đơn của Bộ Tinh Bảo.

Thời tiết gần đây rất đẹp, nhưng tâm trạng của Bộ Tinh Bảo lại không thể nào vui lên nổi. Cô đưa tay lên day day hai mí mắt đang gằn gặt, chia tay cô bạn học Trương Doãn Tú ở chỗ ngã tư.

- Đứng lại!

Bộ Tinh Bảo vừa đi tới ngã rẽ thì bỗng nhiên có mấy người từ sau gốc cây lao ra.

- Có chuyện gì không? – Cô chán nản hỏi.

- Không... không có chuyện... gọi cô... làm gì? – Một nam sinh gầy gầy lắp bắp nói, trong lúc nói chuyện, mắt hắn ta chớp liên tục mười mấy lần.

- Ô, vậy thì nói nhanh đi, tôi phải về nhà rồi. – Cô lơ đãng nhìn xung quanh, không buồn để ý tới mấy người đứng trước mặt.

- Còn... còn...

- Tránh sang một bên! – Một gã khác dáng người thấp bé đẩy gã nói lắp sang, chỉ tay về một người quần băng kín tay đứng cách đó không xa. – Cô còn nhớ đại ca của bọn tôi không?

Sợi băng trắng trên tay người đó lúc này đã biến thành màu đen. Bộ Tinh Bảo ngẩng đầu lên nhìn, lắc lắc đầu tỏ ý không quen biết. Cô quay người định lách đi, nhưng lại bị một gã trọc đầu giữ lại.

- Định đi sao? Bạn trai cô đánh đại ca của bọn tôi, cô bảo món nợ này nên tính thế nào?

- Tôi không có bạn trai. – Cô đẩy tay gã ra, tiếp tục đi về phía trước.

- Đứng lại! – Ba lô của cô bị người ta kéo ngược về phía sau, ngay sau đó có một người đứng án ngữ trước mặt cô. – Cô thực sự không nhớ sao?

Bộ Tinh Bảo cau mày nhìn người trước mặt một lúc, bỗng dưng nhớ ra hình như người này chính là “con lợn béo” bị Nam Trạch Lễ bẻ quặt tay trong quán bar hôm nào. Cô khinh bỉ nhìn hắn, trong lòng bất giác so sánh hắn với Nam Trạch Lễ, mặc dù Nam Trạch Lễ rất ngang ngược, bướng bỉnh, nhưng cũng không đến nỗi vô lại và thô bỉ như gã này.

- Vậy anh muốn gì? Cậu ta làm thương cánh tay anh chứ có phải tôi đâu. – Bộ Tinh Bảo vẫn cau mày, không thèm nhìn “con lợn béo” thêm một cái nào nữa.

- Cô nói đi, tôi bắt cô đền tiền hay là cô... - Bàn tay bẩn thỉu của “con lợn béo” vuốt lên má Bộ Tinh Bảo. Cô nghiêng người tránh sang, đồng thời đập mạnh vào chân hắn, “con lợn béo” bèn có màn “tiếp xúc thân mật” với mặt đất.

- Đại ca, anh không sao chứ? – bọn người đứng xung quanh vội vã diu “con lợn béo” đứng lên.

Mặt “con lợn béo” dính đầy đất, hấn thẹn quá hóa giận, nhổ mạnh một bãi nước bọt rồi giơ tay về phía Bộ Tinh Bảo:

- Con nhãi ranh, dám đá ông mày hả!

- Trường tôi ở ngay phía trước, rốt cuộc các anh muốn gì? – Bộ Tinh Bảo cúi đầu tránh bàn tay bẩn thỉu của hấn, thận trọng nhìn xung quanh. Đám người này mặt mũi dữ tợn như hung thần, cứ như thể sắp ăn tươi nuốt sống cô tới nơi.

- Muốn... muốn gì ư? – Gã nói lấp tiến lên một bước, mắt càng chớp nhiều hơn.

- Con nhãi ranh, mày dám bắt kính với đại ca của bọn tao! – Người đằng sau nghiêng răng nói. Ngay sau đó, Bộ Tinh Bảo bị một người đẩy mạnh từ phía sau, đồng thời lại có người túm chặt tóc kéo giật lại.

- Buông tôi ra! – Cô ra sức hét, da đầu cô đau đớn như bị bóc ra thành từng mảng.

- Đại ca, anh định xử lý như thế nào? – Gã nắm tóc Bộ Tinh Bảo đẩy cô tới trước mặt “con lợn béo”.

- Trông cũng xinh đẹp lắm, hay là... – Bàn tay “con lợn béo” lại thò ra, Bộ Tinh Bảo không thèm nhìn, cắn chặt một cái, chỉ nghe thấy tiếng kêu the thé như lợn bị chọc tiết của hấn vang lên.

- Á! Con nhãi, dám cắn ông! – Trên ngón tay của “con lợn béo” in dấu mấy cái răng của cô. Hấn bèn tát mạnh lên mặt Bộ Tinh Bảo, trong thoáng chốc, khuôn mặt trắng trẻo của cô nổi lên dấu của năm ngón tay.

- Con nhãi ranh, có biết hậu quả của việc cắn đại ca tao không hả? – Bộ Tinh Bảo lại bị người ta lôi ngược tóc về phía sau, mặt cô ngửa hấn lên trời. Đúng lúc đó, khoe mắt cô lướt qua một bóng người quen thuộc đang ung dung đạp xe từ đằng xa.

- Nam Trạch Lễ, cứu tôi! – Cô hét lên, ngay sau đó bị bọn chúng đá mạnh. – Nam Trạch Lễ... -

Khuôn mặt đau đớn của cô co rúm lại, khoe miệng trào ra một dòng máu tanh tanh.

Nam Trạch Lễ lúc đó đang chán nản vừa đạp xe vừa nhìn ra xung quanh. Đúng lúc đó, cậu bỗng nghe thấy một tiếng gọi từ đằng sau vọng lại, bất giác người run rẩy. Cậu quay phắt người lại, phát hiện ra trên một con đường râm mát vắng người, một đám người đang vây quanh một thân hình nhỏ bé.

Mái tóc dài của Bộ Tinh Bảo bị bọn chúng túm chặt, bàn tay bẩn thỉu của bọn chúng đang hướng về phía khuôn mặt của cô, tiếng hét đau đớn vọng vào tai cậu. Nam Trạch Lễ vội vàng nhấn mạnh chân, đạp xe về phía đó với tốc độ nhanh nhất. Càng gần đám người đó, cậu càng đạp nhanh hơn, sau đó lao thẳng vào bọn chúng.

- Rầm!

Đám người bị tách ra. Vì tốc độ quá nhanh nên Nam Trạch Lễ bị bắn ra xa một đoạn. Mấy người trong bọn chúng ngã lăn dưới đất. Cái gã đang túm tóc Bộ Tinh Bảo cũng ngã lăn ra, kéo theo cả cô.

- Buông cô ấy ra! – Nam Trạch Lễ ngồi dậy nhanh như chớp, một chân giẫm mạnh lên tay gã đang túm tóc Bộ Tinh Bảo.

- Á... - Gã đó đau đớn lăn lộn dưới đất, Nam Trạch Lễ vội diu Bộ Tinh Bảo đứng dậy.

- Cô không sao chứ? – Nhìn thấy vết thương trên mặt cô, bỗng dưng cậu thấy tim mình nhói đau, lửa giận sôi lên. Cậu thêm lực vào đôi chân, chỉ nghe thấy một tiếng “crăk” vang lên, kẻ nằm dưới đất hét lên rồi ngất đi, nằm bất động trên mặt đất bụi bặm.

- Nam Trạch Lễ, cẩn thận đấy! – Bộ Tinh Bảo bỗng dưng hét lên rồi lao tới đẩy cậu.

Nhưng sức của cô quá yếu nên mặc dù nhìn thấy có một gã đang cầm cây gậy sắt lao về phía sau lưng Nam Trạch Lễ, cô vẫn không thể cứu được cậu.

“Bình” một tiếng, cây gậy sắt thô ráp to bằng cổ tay nện mạnh xuống vai trái của Nam Trạch Lễ, cậu thấy đầu mình như hoa đi, nhưng kịp thời nghiêng người đá về sau một cái, gã đó lập tức bị bắn ra xa cùng cây gậy.

- Nam Trạch Lễ, cậu có sao không? – Bộ Tinh Bảo lo lắng hỏi. Cây gậy sắt lạnh lẽo rơi xuống đất, vang lên âm thanh khô khốc.

- Lại là mày hả, thằng nhóc! – “Con lợn béo” lồm cồm bò dậy, những thớ thịt của hấn run rẩy.

- Thì ra bọn mày nhận ra bốn thái tử hả, thế mà còn dám động tới bạn gái tao sao? – Cậu bước lên trước mấy bước, bàn tay nằm dưới chân cậu lại giật lên đau đớn.

- Đương... đương... nhiên. – Gã nói lấp lại lấp bắp. Khi hấn nhìn thấy người nằm dưới mặt đất, những giọt mồ hôi to như hạt đậu tủa ra khắp trán.

Trán Nam Trạch Lễ nổi gân xanh, cậu nhanh nhẹn đưa ra một cú đấm, đấm thẳng vào mũi của gã nói lấp. Máu tươi ộc ra, gã nói lấp ôm mũi đau đớn.

- Bạn gái mày? Ai là bạn gái mày? Vừa nãy ông mày hỏi cô ta, cô ta bảo không có bạn trai mà. – Gã đầu trọc run rẩy lùi về sau, khi Nam Trạch Lễ quay đầu lại nhìn Bộ Tinh Bảo, hấn bèn co giò chạy. Nhưng Nam Trạch Lễ vừa đưa tay ra đã tóm chặt vạt áo hấn, kéo hấn trở lại.

- Đại ca, đại ca tha cho em, thực sự em chẳng biết gì cả. Là nó, nó nói là có một em xinh lắm, bảo bọn em đến chơi cô ta... Đại ca, đại ca tha cho em!

Nam Trạch Lễ khinh miệt mỉm cười, ném hắt ra xa như ném một con gà. “Phịch”, gã đầu trọc ngã ngổ xuống đất, bụi bặm quanh đó bốc lên.

- Bọn mày còn dằn ra đó làm gì? Mau lên cho tao! – “Con lợn béo” hét lớn, nhưng một lúc lâu sau không thấy có động tĩnh gì, hắt quay đầu lại nhìn, phát hiện ra mười mấy người mình dẫn theo ban nãy đã chạy mất tăm mất tích, chỉ còn mỗi thằng nhóc đang nằm bất tỉnh dưới đất.

Nhìn thấy tình cảnh trước mắt, “con lợn béo” quỳ phịch xuống đất, khóc lóc giờ mấy đồng tiền trong tay lên cao quá đầu:

- Đại ca Nam Trạch Lễ, xin hãy tha cho em, lần sau em không dám nữa, tuyệt đối là không dám nữa!

- Là không dám nữa hay là sau này lại quay lại báo thù? – Nam Trạch Lễ nhặt cành cây dưới đất lên, chọc vào cằm hắn, khoe miệng nở một nụ cười lạnh lẽo. Sắc mặt cậu lúc này trông vô cùng thần nhiên nhưng cũng rất đáng sợ, lửa giận trong ánh mắt đang bốc lên phừng phừng.

- Nam Trạch Lễ, thôi đi, dù sao tôi cũng không sao. – Bộ Tinh Bảo kéo cánh tay cậu. Vừa mở miệng ra nói, con đau nơi khoe miệng khiến cô cau mày lại.

Nam Trạch Lễ đá mạnh vào “con lợn béo” một cái, nghiêng răng mắng:

- Cút, đừng để bốn thái tử nhìn thấy mày lần nữa! Nếu mày còn không phục thì cứ tới tìm tao, tao chơi tới cùng. Nhưng nếu còn động tới cô ấy một lần nữa, bốn thái tử không dám đảm bảo là sẽ nhẹ tay như hôm nay nữa đâu. – Nam Trạch Lễ ném mạnh cành cây xuống đất, quay sang nhìn khuôn mặt Bộ Tinh Bảo.

- Còn nói không sao nữa, có đau không? – Nam Trạch Lễ lo lắng hỏi, ánh mắt cậu vô cùng dịu dàng, những ngón tay thon dài nhẹ vuốt lên vết thương của cô. – Sau này tan học thì chờ tôi. Còn nữa, buổi sáng chờ tôi tới đón.

- Ừm! – Bộ Tinh Bảo ra sức gạt đầu, khoe mắt bắt đầu uơn ướt, lúc ngẩng đầu lên, nước mắt cô lăn dài.

- Á! Đau quá, nhẹ tay chút! – Bộ Tinh Bảo kêu. Đúng thật là, Nam Trạch Lễ chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì cả, cô đau tới mức nước mắt đã vòng quanh rồi mà vẫn còn... .

- Đừng động đây, đừng có động đây, ai bảo cô không chịu đi đường lớn. – Nam Trạch Lễ cẩn thận chăm que bông có thấm ô xy già lên rửa vết thương cho cô, nhưng Bộ Tinh Bảo vẫn cau mày vì đau.

- Đau có, đều tại cậu hết ý.

- Được rồi, đừng có động đây, xong rồi đây. Đúng thật là, lúc gặp người xấu cô cũng dừ dằn như lúc đánh tôi thì đã không bị thương như thế này rồi.

- Đây, Nam Trạch Lễ, cậu đừng có được thể lấn tới. – Bộ Tinh Bảo giận dữ đáp, đưa tay ra nhéo mạnh vào tai cậu.

- Trời ơi, cô làm gì thế? – Nam Trạch Lễ đau đớn hét lên, vội đưa tay lên xoa xoa cái tai đỏ bừng. Bộ Tinh Bảo kiêu ngạo nhìn cậu, nhưng mặt cô bị mấy vết tím bầm nên trông rất buồn cười.

- Nam Trạch Lễ, cảm ơn cậu! Tôi còn tưởng cậu vẫn giận nên không thèm để ý tới tôi nữa. Lúc đó nhìn thấy cậu đạp xe không quay đầu lại, tôi còn tưởng rằng cậu không thèm quan tâm tới tôi nữa, tôi hết hy vọng rồi. Nhưng sau đó thấy cậu dừng cảm quay lại cứu tôi, cứ như chàng hoàng tử cười bạch mã cảm kích xông vào đám người xấu, tôi thực sự rất cảm động! – Bộ Tinh Bảo nói mãi, mắt lại đỏ lên, nước mắt lăn dài trên má.

Nam Trạch Lễ đưa những ngón tay thon dài của mình lên dịu dàng lau nước mắt trên má cô, sau đó mỉm cười, vụng về vuốt mấy sợi tóc rối của cô.

- Cười cái gì, tôi nói thật đấy, nhìn thấy cậu không quay đầu lại, tôi giận lắm, muốn đánh cậu một trận thật đau! – Bộ Tinh Bảo rất nghiêm túc, ánh mắt của cô khiến Nam Trạch Lễ thấy trái tim mình như vỡ tan ra.

- Cô cùng chẳng buồn hỏi xem tôi có bị thương không, chỉ biết trách móc... - Nam Trạch Lễ chép miệng nói. Vừa nói tới đấy, cậu bỗng cảm thấy cả người mình đau ê ẩm, nhất là chỗ xương trên vai trái.

- Ai da! Bộ Tinh Bảo, cô xem hộ tôi có phải chỗ này bị thương không? – Nam Trạch Lễ xoa xoa vai mình, lớp áo sơ mi bên ngoài cứng đơ như được làm bằng xi măng.

- Ừ, đừng có cử động, để đây tôi! – Bộ Tinh Bảo đứng lên nhìn về phía vai cậu, chỉ thấy trên đấy có vết máu loang rộng, còn có không ít bùn đất dính vào, lúc này bùn với máu đã dính chặt lại với nhau. – Đau lắm hả? Ai bảo cậu đạp xe nhanh như thế, tôi trước mặt cũng không biết đường mà phanh lại. – Cô than vãn, định đưa tay ra cởi áo cho cậu, nhưng phát hiện ra vài áo đã dính chặt vào vết thương.

- Như thế gọi là khí thế, cô có hiểu không? – Cậu kiêu ngạo ngẩng cao đầu, nhưng lại bị Bộ Tinh Bảo ấn đầu xuống.

- Đừng có cử động. – Cô khịt khịt mũi.

- Sao thế, khóc cái gì? – Nam Trạch Lễ cảm thấy nước mắt cô nóng hổi rơi trên vai cậu.

- Không có gì cả, tôi phải dùng sức để kéo áo ra, cậu chịu đau một chút nhé! – Cô vội vàng lau nước mắt trên mặt, xé mạnh chiếc áo. Nam Trạch Lễ cắn chặt răng, bàn tay nắm chặt của cậu nặng nề đập xuống bàn trà, những giọt mồ hôi trên trán tứa ra như tắm.

- Bộ Tinh Bảo, cô ra tay ác thật! – Giây phút Bộ Tinh Bảo xé rách áo mình ra, Nam Trạch Lễ thấy lưng mình lạnh lạnh, nhưng chỗ vai thì đau như bị lửa đốt, trong đầu cậu hiện lên hình ảnh máu bắn vọt ra từ chỗ vết thương khi rút kiếm trong các bộ phim kiếm hiệp.

- Xin lỗi, để lấy thuốc đắp lên. – Cô cẩn thận xử lý vết thương của cậu, nước mắt lăn xuống, cảm giác còn khó chịu hơn cả lúc rửa vết thương trên mặt mình.

- Này, cô đừng có khóc nữa! Nghe nói trong nước mắt có độc đấy, nếu để dính vào vết thương sẽ rất khó lành, hơn nữa còn để lại vết sẹo vĩnh viễn. Tôi không muốn cái lưng sexy của tôi bị một vết sẹo đâu. – Cậu nói đùa, nhưng trong lòng thấy vô cùng ấm áp – Bộ Tinh Bảo cũng bị thương mà không khóc, bây giờ lại khóc vì vết thương của cậu.

- Có thật thế không? – Cô mở lớn mắt ngây thơ hỏi lại. – Nhưng chẳng nhẽ cậu không biết sao? Nước mắt của công chúa Bạch Tuyết làm bà hoàng hậu độc ác sống lại, nước mắt của người đẹp có thể giải trừ được lời nguyền trên người hoàng tử, bởi vậy nói không chừng nước mắt của tôi lại giúp cho vết thương của ngài Nam Trạch Lễ mau lành đấy!

- Ô! – Sắc mặt Nam Trạch Lễ bắt đầu đen sạm lại. Cậu quay đầu về đằng sau, chỉ trong có một giây, rồi lập tức hét lớn. – Đau! Đau! – Ngay sau đó, một bóng người cao lớn nhảy chồm chồm trên mặt đất.

- Đáng đời, ai bảo nói dối. – Bộ Tinh Bảo cười tít mắt, khoe miệng khê cử động, mặt cô lại nhói đau, cô đành phải ngậm miệng lại. Nam Trạch Lễ nhìn đáng vẻ khó coi của cô, không nhịn được bật cười lăn lộn trên ghế.

Những vì sao bao phủ kín cả bầu trời, Bộ Tinh Bảo đứng ở ngoài cửa, trù trừ mãi không dám bước vào.

- Đi vào đi, muộn thế này rồi, di sẽ lo cho cô đấy. – Nam Trạch Lễ đẩy cô, cô lại lùi về sau.

- Mẹ tôi mà nhìn thấy tôi như thế này, chắc chắn sẽ... - Cô ừ ừ, trong đầu hiện lên hình ảnh mẹ cầm chổi đuổi cô chạy trên đường.

- Không sao đâu, tôi vào giải thích với dì. – Nam Trạch Lễ tiến lên trước đang định gõ cửa thì lại bị Bộ Tinh Bảo kéo ngược về sau.

- Thôi bỏ đi, để tự tôi vào. – Cô khó nhọc liếc mắt vào cánh cửa đóng im ỉm, cuối cùng thu hết can đảm, đẩy cửa bước vào. – Nam Trạch Lễ, tôi về đây, mai gặp.

- Vậy cô cẩn thận nhé, về mau đi. – Nam Trạch Lễ thấy hơi đau lòng. Nếu như mẹ cậu vẫn còn sống và đối xử với cậu như mẹ Bộ Tinh Bảo đối xử với cô, chắc chắn cậu sẽ thấy rất hạnh phúc, nhưng đó mãi mãi là một việc không thể nào thành hiện thực.

- Đúng là phải gõ cửa rồi. – Cô thì thầm với Nam Trạch Lễ, cậu gật gật đầu.

- Được! – Sau một hồi giằng co trong lòng, cuối cùng Bộ Tinh Bảo cũng dừng cầm gõ cửa nhà mình.

Nửa đêm, trong một căn nhà có vẻ rất bình thường vang lên tiếng hét thất thanh, Bộ Tinh Bảo đang bị mẹ cầm chổi đuổi chạy quanh phòng.

Nam Trạch Lễ đứng ở cổng ngõ, thu hút ánh nhìn của không ít người. Trong tay cậu cầm một bông hoa hồng, thi thoảng còn đưa lên mũi ngửi, sau đó ním cười dịu dàng. Ánh mặt trời buổi sáng phủ lên người cậu một lớp ánh sáng vàng, khiến cậu giống như vị hoàng tử cao quý đang cười trên ngựa bạch mã.

- Ranh con, hôm nay phải về nhà trước 6 giờ cho mẹ đấy. – Tiếng dặn dò của mẹ Bộ Tinh Bảo vang lên.

- Dạ, con biết rồi, con đi đây! – Cô lúng búng trong miệng, ai bảo cô hôm qua bị mẹ đánh cho một trận.

- Chị, nhìn đáng vẻ của chị kỳ lạ quá. – Tiểu Mặc, em trai Tinh Bảo làm mặt xấu với cô, sau đó vội vàng chạy lại nép sau lưng mẹ, nói lớn. – Chị xấu quá đi mất, anh đẹp trai sợ chạy mất rồi.

- Chị chẳng thèm. – Cô cũng lè lưỡi làm mặt xấu rồi chạy nhanh ra cổng ngõ.

Nam Trạch Lễ đứng ngay ở cổng, đẹp như một pho tượng thần Apolo.

- Nam... Nam... Nam Trạch Lễ... - Bộ Tinh Bảo vừa mới bước ra khỏi cửa, kinh ngạc nhìn Nam Trạch Lễ. Khi cậu ung dung bước qua, đặt một bông hoa hồng còn ướt sương vào tay cô, cô vẫn không dám tin vào mắt mình. – Nam Trạch Lễ, là cậu thật không? Tôi không nhìn nhầm chứ?

Bộ Tinh Bảo giơ tay lên véo mạnh vào gò má trắng trẻo của Nam Trạch Lễ, hài lòng khi nhìn thấy khuôn mặt biến dạng của cậu:

- Ô, thì ra là thật.

- Đương nhiên là thật rồi! Chỉ có nàng công chúa hôm nay là trông hơi thê thảm thôi! – Nam Trạch Lễ xoa xoa cằm, nghiêng người nhìn Bộ Tinh Bảo. Chỉ thấy trên đầu cô nổi một cục u to đùng, cánh tay bị nhiều vết bầm, trông còn nhiều hơn lúc cậu đưa cô về nhà, bộ quần áo nhàu nhĩ của cô lại càng

không phải nói nữa.

- Thế thì làm sao? – Cô giận dữ nói, mặt nhăn lại như bánh bao nhúng nước

.

- Trời ơi, nhìn xem, vừa nãy tôi còn định nói cô là Cô bé Lọ Lem, bây giờ thì hay rồi, cùng lắm cô chỉ là...

- Là cái gì?

- Là chị của cô bé Lọ Lem, hình như như thế còn đề cao cô quá. – Nam Trạch Lễ nói xong tiếp tục quan sát Bộ Tinh Bảo, để mặc cho nắm đấm của cô rơi trên người mình. – Cô có thể dùng sức mạnh thêm một chút, cứ coi như là gãi ngứa cho tôi vậy.

- Nam Trạch Lễ... - Tiếng hét của cô như tiếng sư tử gầm, Nam Trạch Lễ lập tức đứng thẳng người, ngẩng cao đầu, ưỡn ngực và giờ tay chào như lính nhà binh. – Đưa tôi tới trường!

- Tuân lệnh! – Cậu quay sang trái 90 độ, đi về phía chiếc xe đạp dựng bên cạnh.

Con đường râm mát thoang thoảng mùi táo thơm quyến rũ, ánh mặt trời rực rỡ lọt qua các kẽ lá, tạo thành từng lớp ánh sáng trên mặt đất.

- Nam Trạch Lễ, đây hình như không phải đường tới trường mà! – Bộ Tinh Bảo nghi hoặc nhìn ra xung quanh. Cô lớn lên ở đây từ khi còn nhỏ, con đường nào đi được tới trường, cô biết rất rõ.

- Thông minh lắm, thường cho cô một cái kẹo. – Nam Trạch Lễ một tay điều khiển xe, tay kia vòng ra sau lưng, đưa cho Nam Trạch Lễ một cái kẹo sô cô la hình trái tim.

- Không phải là đi học sao? Tôi không muốn trốn học đâu. – Vị ngọt đậm của sô cô la nhanh chóng tan trên đầu lưỡi cô, cả người cô bắt đầu trở nên nhẹ nhàng hơn. Thực ra có một vị hoàng tử đẹp trai như Nam Trạch Lễ ở cạnh, thì thoảng trốn một vài tiết học chắc cũng không sao, ha ha.

- Tôi tuyệt đối không biến cô thành một học sinh hư đâu, vì hôm nay là thứ bảy! – Nam Trạch Lễ mỉm cười khó hiểu.

- Cái gì? Thứ bảy, vậy sao cậu còn gọi điện tới giục tôi dậy, còn bảo là đưa tôi tới trường? – Bộ Tinh Bảo hơi nổi giận. Bình thường thứ bảy cô đều ở nhà giúp mẹ làm việc nhà, vậy mà hôm nay lại bị cậu nhóc này lừa ra đây. Nắm đấm nhỏ của cô ra sức đấm lên lưng Nam Trạch Lễ mấy cái.

- Muốn hẹn hò với tôi thì cứ nói thẳng ra, không cần phải vòng vo Tam quốc như thế.

- Tôi đâu có định hẹn hò cô, chỉ hứa là sẽ mời cô ăn cơm thôi mà, bỗng thái tử từ trước tới nay luôn nói lời giữ lời. – Cậu quay đầu lại nhìn cô, sau đó nhấn mạnh bàn đạp, chiếc xe đạp nhích về phía trước. Nếu cứ đi như vậy suốt thì tốt! Cậu mỉm cười đạp xe, con đường nhỏ quanh co này chính là đường tới ngôi biệt thự trên núi của nhà cậu. Ngoài Hầm Hoạch, không ai biết rằng kiến trúc hùng vĩ như một tòa lâu đài trên đỉnh núi đó là của cậu.

Cậu thông thả đạp xe, đúng 11 giờ thì tới tòa biệt thự.

- Wa! Wa... - Bộ Tinh Bảo trầm trồ kinh ngạc. Cô hưng phấn quá, ngày trước chỉ nhìn thấy những tòa biệt thự như vậy trong tivi, không ngờ hôm nay cô được nhìn thấy nó thật ngoài đời.

- Nam Trạch Lễ, tòa biệt thự này là của cậu sao? Chúng ta có thể ở lại đây một đêm rồi mới về không? – Cô chạy từ ngoài vào trong, rồi lại chạy từ trong ra ngoài, chạy từ tầng một lên tầng hai rồi lên sân thượng, sau đó lại đi vòng quanh phòng khách mấy vòng, cuối cùng mới xác định được rằng mình đang không nằm mơ.

- Đương nhiên là có thể, có điều... - Nam Trạch Lễ đưa tay lên xoa cằm, mỉm cười nhìn cô.

- Có điều cái gì? Trừ phi chủ nhân của tòa biệt thự này không phải là cậu nên cậu mới không dám cho tôi ở lại đây. – Đôi mắt lớn của Bộ Tinh Bảo đảo qua đảo lại, cuối cùng ánh mắt cô bị thu hút bởi một bức tranh sơn dầu to như người thật, khiến cô há hốc mồm ra nhìn. Nhìn từ đằng xa trông như Nam Trạch Lễ đang đứng ở góc đường.

- Tôi nghĩ chẳng có ai treo tranh của người khác ở trong nhà thì phải? – Nam Trạch Lễ bỏ ý định trêu đùa Bộ Tinh Bảo, dứt hay tay vào túi quần, lười biếng dựa vào cái lò sưởi ở giữa nhà, ánh mắt sâu thẳm kiểu ngao nhìn cô.

Bộ Tinh Bảo kinh ngạc quay đầu lại, sau đó gật đầu nói:

- Tin, tin, vậy xin hỏi hoàng tử điện hạ của tòa lâu đài này có thể cho tôi ngủ lại một đêm được không? Xin hãy giúp tôi thực hiện ước mơ hồi còn nhỏ là được làm nàng công chúa nằm trên hạt đậu!

Nam Trạch Lễ khe khẽ gật đầu, Bộ Tinh Bảo hét lên sung sướng, nhảy lên cả ghế salon.

- Bộ Tinh Bảo, cô có đói không? – Nhìn Bộ Tinh Bảo mồm hôi nhếch nhếch đang ngồi thờ mệt nhọc, một cảm giác kỳ lạ len lỏi vào trái tim Nam Trạch Lễ, cô bé Lọ Lem này thật đáng yêu.

- Ủ, từ sáng sớm tới giờ chưa ăn cái gì, hơn nữa vừa nãy vận động một lúc lâu như thế, giờ thấy đói meo cả rồi. – Cô thật thà nói, đôi mắt nhìn xung quanh như tìm kiếm cái gì đó.

- Muốn uống nước hả?

- Đúng thế, cậu thông minh thật!

- Để tôi đi lấy cho!

Thực ra có những lúc con người Nam Trạch Lễ cũng rất tốt, khuôn mặt đẹp trai, nhiều lúc cũng rất hiền lành, điều quan trọng nhất là cậu không để bụng chuyện gì, đương nhiên, trừ khi phạm vào điều đại kỵ của cậu.

- Bộ Tinh Bảo, một mình cô làm bữa cái gì đó? – Nam Trạch Lễ từ tầng trên đi xuống thấy Bộ Tinh Bảo đang ngồi làm bữa điều gì đó trên salon, cái đầu ngốc nghếch lắc qua lắc lại.

- Hả? Làm tôi giật cả mình! Đúng thật là, sao xuống mà không nói năng gì? – Bộ Tinh Bảo vỗ tay lên ngực, sau đó nhận ly nước từ tay Nam Trạch Lễ, ngửa cổ lên uống một hơi hết sạch.

- Tôi có gọi cô, chỉ tại cô không nghe thấy thôi, hình như đang nói tới đại kỵ gì đó. Đại kỵ gì hở? Có phải hôm qua đi lại đánh cô không? – Nam Trạch Lễ liếc ngang, một mùi hương nhàn nhạt từ người cậu thoảng ra.

- Ô, không đâu, không có gì. Cậu muốn ăn gì, tôi biết làm hết đấy! – Cho dù những lời vừa nãy cô nói, cậu nghe được bao nhiêu thì cô cũng phải nói sang chuyện khác đã.

- Vậy thì cứ ăn món nào mà cô giỏi nhất ý! – Nam Trạch Lễ ngửa người ra ghế salon, hai chân đặt lên bàn uống nước, nhắm mắt lại.

- Cậu cũng phải giúp đỡ chứ, tôi đâu có biết nhà bếp ở đâu.

- Ở trên lầu ý, cô không biết tôi đeo cô một thế nào đâu, cô nặng như một con heo vậy. Ngày trước tôi đeo Hâm Hoạch lên núi, rõ ràng là nhẹ lắm mà.

Lời nói của cậu vừa dứt, nụ cười trên khuôn mặt Bộ Tinh Bảo lập tức biến mất. Cô sa sầm mặt, lạnh nhạt nói:

- Đúng thế, tôi thì như con heo, Hâm Hoạch thì tốt rồi, gầy như một con khỉ, gió thổi phát là bay. – Đáng ghét, sao cảm thấy trong lòng mình có cái gì đó khó chịu, lại còn thấy chua chát.

- Đúng thế, bình thường cô ấy không chú ý ăn cơm, hơn nữa thường xuyên đau dạ dày. Bởi vậy Bộ Tinh Bảo phải ăn uống đúng khoa học vào, tôi không muốn sau này phải đi mua thuốc đau dạ dày cho cô đâu! – Nam Trạch Lễ nghiêm túc nói.

- Cần gì cậu lo, cho dù tôi có chết vì đói hay chết vì đau dạ dày cũng không cần cậu lo! – Cô ném mạnh chiếc gối trên ghế vào mặt Nam Trạch Lễ, quay người bỏ lên lầu.

- Này! Làm gì mà giận thế? – Nam Trạch Lễ chớp chớp mắt, cảm chiếc gối xuống, cảm thấy thật kỳ lạ. – Vừa nãy vẫn vui vẻ, một giây sau đã nổi giận, đã thế lại còn giận dữ vô cớ, con gái đúng là khó hiểu!

Bạn đang đọc truyện *Cho Anh Hôn Em Một Cái Nào* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 5: MÓN QUÀ SINH NHẬT

- Nam Trạch Lễ đáng ghét, Nam Trạch Lễ đáng ghét! Tôi chém chết cậu, tôi chém chết cậu, thái cậu thành tương thật! - Bộ Tinh Bảo nổi giận với miếng thịt bò cầm trong tay, cô cắt vụn mọi thứ mình tìm thấy, sau đó cho tất cả vào một cái đĩa để bên cạnh.

- Bộ Tinh Bảo, xong chưa? Tôi sắp chết đói rồi! – Nam Trạch Lễ ngủ một giấc rồi tỉnh lại, vẫn không thấy bóng dáng Bộ Tinh Bảo đâu, chiếc bàn ở đằng xa trông không, ngay cả trong không khí cũng có mùi đặc trưng của vùng núi, không có chút mùi thơm của thức ăn nào.

- Chưa. – Cô không buồn ngẩng đầu lên, miệng nói, tay vẫn thoăn thoắt làm việc, nhát dao này nặng nề hơn nhát dao trước, miếng thịt bò bị cô băm nát tơi tã.

- Cô thái thịt việc gì phải mạnh tay thế? – Nam Trạch Lễ nghi ngờ bước chân vào phòng bếp, nhìn thấy một đĩa toàn là thịt vụn, không phân biệt được cái gì với cái gì. Rau và thịt thì trộn lẫn vào nhau, đã thế chỗ sống lẫn với chỗ chín, thịt nạc lẫn với thịt mỡ. Thịt bò và thịt gà mà cậu dày công chuẩn bị từ trước bị cô băm nhỏ, vết máu bắn tung tóe cả lên tường.

- Tôi thích thế, thì sao? – Nhớ lại những lời cậu khen Hâm Hoạch có thân hình đẹp là cô lại nổi giận, muốn khen thì khen ở trong lòng, việc gì cứ phải nói

ra miệng? Có phải vì muốn chọc tức cô không?

Con dao sáng loáng loáng hươ hươ trước mặt Nam Trạch Lễ, Bộ Tinh Bảo nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt giận dữ khiến cậu bất giác bật cười, lùi lại mấy bước.

- Chị hai, chị không cần phải như thế, không muốn nấu cơm thì nói một tiếng, việc gì mà phải làm như vậy, chị xem đồ ăn bị thái ra như thế này thì còn ăn bằng gì?

- Ăn bằng miệng chứ sao! – Bộ Tinh Bảo hung dữ quát, quay người lại hót đồng thịt bò vụn vào trong cái đĩa hỗn hợp những thứ gì không rõ của cô.

- Cô định làm gì vậy, đây là đồ ăn cả ngày của chúng ta đấy! – Nam Trạch Lễ thấy cô quay người lại, còn tưởng cô vứt đĩa đồ ăn vào trong thùng rác, nhưng lại thấy Bộ Tinh Bảo nâng đĩa lên, đồ tất cả các thứ trong đĩa vào cái nồi bên cạnh.

- Nấu cơm chứ làm gì, nấu cho con khi cậu ăn! – Cô ra sức khuấy, ra sức khuấy, mọi thứ trong nồi nhanh chóng lẫn lại với nhau, đen xì, đã thế lại còn dính dính, trong không khí bốc lên thứ mùi rất khó chịu. Nam Trạch Lễ nhìn thấy vậy, bất giác thấy buồn nôn.

- Chị hai, tôi ra trước đây, lát nữa có việc gì thì gọi tôi! – Cậu lao nhanh vào nhà vệ sinh, nôn thốc nôn tháo. Nam Trạch Lễ nhìn khuôn mặt tái nhợt trong gương, trong đầu cậu lại hiện lên nỗi thức ăn mà Bộ Tinh Bảo đang nấu, không nhịn được lại cúi đầu nôn.

Mười phút sau.

- Nam Trạch Lễ, ra ăn cơm đi, xem phát mình mới nhất của tôi như thế nào! – Giọng nói như ác ma của Bộ Tinh Bảo vang lên từ trên lầu, Nam Trạch Lễ thấy chân mình bỗng dưng mềm nhũn. Bụng cậu lúc này đã trống rỗng, lúc cuối chỉ nôn ra toàn nước. Nhưng lúc này nghe thấy giọng nói của Bộ Tinh Bảo, cậu bất giác run rẩy, hai chân bần rần, ngã phịch xuống đất.

- Sao thế? Cẩn thận một chút, cầu thang trơn lắm, đừng có ngã. – Giọng nói đáng sợ của Bộ Tinh Bảo lại vang lên, Nam Trạch Lễ đành chầm chậm đi ra khỏi phòng vệ sinh. Thứ đang bốc khói trên bàn là cái gì vậy? Trời ơi! Hai chân Nam Trạch Lễ lại mềm nhũn ra, cả người lẫn lông lóc từ trên cầu thang xuống.

Mấy phút sau, Nam Trạch Lễ xuất hiện trước mặt Bộ Tinh Bảo trong bộ dạng vô cùng thê thảm.

- Tôi đã bảo cậu là cầu thang trơn lắm mà, cậu không nghe, bị thương chưa? – Bộ Tinh Bảo nhìn cậu bằng ánh mắt thương hại, sau đó bịt mũi mình lại, đưa tay phủi bụi bám trên người cậu xuống.

- Ơe... - Mùi vị kỳ quái đó lại bay trong không khí, Nam Trạch Lễ không nhịn nổi nữa, lại bắt đầu nôn khan.

- Nam Trạch Lễ, sắc mặt cậu trắng quá! – Bộ Tinh Bảo lo lắng nói, cậu chỉ vào đĩa thức ăn trên bàn.

- Ơe...

- Rốt cuộc thì cậu làm sao, nói rõ ra xem nào, có phải nhịn đói lâu nên đau dạ dày không? – Cô lo lắng vỗ lưng cậu, lúc này mới khiến cậu thấy thoải mái hơn một chút.

- Không phải, cô... cô đổ đĩa thức ăn kia đi! Ơe...

- Được rồi, tôi biết rồi. Có bắt cậu ăn thật đau mà phải sợ thế? – Bộ Tinh Bảo mỉm cười khoái trá nhanh chóng bê đĩa đồ ăn ra ngoài. Thực ra cô cố ý làm như vậy. Nam Trạch Lễ nhìn cô vui vẻ nhảy chân sáo vào nhà như không có việc gì xảy ra, trong lòng thấy rất áy náy.

- Chị hai... - Cậu yếu ớt gọi, sắc mặt tái xanh.

- Chuyện gì thế? – Cậu lại chỉ vào phòng bếp.

- Ồ, biết rồi, tôi làm ngay đây. – Bộ Tinh Bảo bắt đầu hối hận vì sao mình lại gây ra mấy chuyện phiền phức này, mặc dù Nam Trạch Lễ bị cô chơi cho một vố rất thê thảm, nhưng mình làm như vậy cũng chẳng được lợi lộc gì, cũng may bản thân cô đã chén no bụng.

Nam Trạch Lễ thay một bộ quần áo sạch sẽ khác, mệt mỏi nằm trên salon. Nhìn Bộ Tinh Bảo bị mình sai làm cái này cái khác, tâm trạng cậu thấy thoải mái vô cùng. Nhưng mỗi khi cô quay đầu lại nhìn mình, cậu lại giả vờ như đang vô cùng khó chịu.

Cô lau giọt mồ hôi trên mặt, nhìn căn phòng đã được quét dọn sạch sẽ, không còn một hạt bụi nào. Để làm tan hết cái mùi khó chịu của thức ăn ban nãy, cô không thể không xịt một ít nước khử trùng.

- Nam Trạch Lễ, đừng giả vờ nữa, mau dậy đi! – Cô đá đá vào chân cậu.

Nam Trạch Lễ vẫn ra vẻ nửa sống nửa chết, thờ hồn hèn, hai mắt khép hờ nhìn Bộ Tinh Bảo, chầm chậm nói:

- Chị hai, tôi đâu có giả vờ, tôi khó chịu lắm, có phải tôi bị làm sao trong người không?

- Bị thương trong người, ở đâu? Ở đây phải không? – Bộ Tinh Bảo vỗ mạnh vào lưng cậu. Vốn dĩ Nam Trạch Lễ đã đói meo cả bụng, bị vỗ một cái, dạ

dày như cuộn lên.

- Ai da, hình như không phải là ở đây, hình là ở đây... Không đúng, là ở đây, ở đây, không đúng, ở đây... - Nấm mốc của Bộ Tinh Bảo lại rơi trên mấy chỗ nữa trên người cậu.

Nam Trạch Lễ mở miệng ngăn lại, nhưng cô làm như không nghe thấy gì, cuối cùng còn ngồi hẳn lên lưng Nam Trạch Lễ:

- Ừm, như thế này không tệ chứ, có phải thấy dễ chịu hơn một chút rồi không?

- Ừ, đúng... dễ chịu hơn rồi! – Nam Trạch Lễ nghiêng răng nói, giọng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu.

– Chị hai, chị có thể đẩy được chưa? Nặng quá! – Nam Trạch Lễ thu hết sức lực, cất tiếng nói.

Bộ Tinh Bảo cốc mạnh vào đầu cậu:

- Nói cho cậu biết, không được bảo tôi nặng, tôi nặng chỗ nào? Ồi mới có 44 kg. – Hai tay cô chống nạnh lườm cậu.

- Ừ, không nặng chút nào cả. Chị hai, tôi đói lắm, có thể phiền chị làm cái gì cho tôi ăn được không? – Nam Trạch Lễ thều thào nói, khuôn mặt tái nhợt như bức tường vừa được quét sơn trắng xóa.

- Được thôi! – Bộ Tinh Bảo mỉm cười, quay người đi ra ngoài. Lúc cô bước chân vào, mùi vị kỳ lạ đó lại bay khắp căn phòng, hơn nữa càng lúc càng nồng. Nam Trạch Lễ vội vàng đưa tay lên bịt mũi, hoảng sợ nhìn đĩa đồ ăn trong tay cô.

Bộ Tinh Bảo nở nụ cười đẹp như một thiên thần, giọng nói ngọt ngào vang lên:

- Xin lỗi nhé em trai, trong tủ lạnh chẳng còn gì cả, còn mỗi chỗ này thôi, cậu ăn một chút đi! Mặc dù hơi khó ăn, nhưng dù sao cũng hơn là để bụng đói.

Nam Trạch Lễ ra sức lắc đầu, khi cậu nhìn vào đĩa đồ ăn, không nhận được lại bắt đầu nôn.

Đêm xuống, gió trên núi rất mạnh, bóng cái cây lay động in rõ ngoài cửa sổ. Bộ Tinh Bảo chui vào trong chăn, chỉ để lộ đôi mắt đen láy. Cô không biết rằng một mình ở một nơi xa lạ lại đáng sợ như thế, tiếng gió thổi ù ù bên ngoài, lại còn bóng cây đang lay động đều khiến cô nổi gai ốc.

“Bình”, bên ngoài vang lên một tiếng động rất lớn, cô vội vàng chui vào trong chăn, nhưng một lúc lâu sau, tiếng động đó vẫn không thấy lặp lại lần nữa.

- Haizz! Xem ra làm công chúa cũng chẳng dễ dàng gì. – Cô thở dài nặng nề, ánh mắt bất giác liếc ra ngoài cửa sổ, cảm thấy hình như có một bóng đen vừa lướt qua. – Huhu... linh hồn mau tan biến! Linh hồn mau tan biến! – Cô lẩm bầm, bao nhiêu Phật tổ, Quan âm, Ngọc hoàng thượng đế đều được cô lôi ra cầu khẩn, nhưng cô vẫn sợ đến không thể ngủ được.

- Bộ Tinh Bảo... - Có một giọng nói kỳ lạ đang gọi cô, cô nghe rất rõ, giọng nói đó đang gọi tên cô.

- Bộ Tinh Bảo...

- Bộ Tinh Bảo...

Tiếng gọi này nối tiếp tiếng gọi khác, tiếng gọi sau đang sợ hơn tiếng gọi trước, kéo dài hơn tiếng gọi trước.

- Hu hu... Nam Trạch Lễ... mau tới cứu tôi! – Cuối cùng Bộ Tinh Bảo không nhận được nữa, hét lên.

Đèn trong phòng lập tức được bật sáng, Nam Trạch Lễ chui ra khỏi lớp vải đen, nở nụ cười đắc ý.

- Bộ Tinh Bảo, cô nhát gan quá đấy! – Nam Trạch Lễ lè lưỡi nhìn cô, kéo cô khỏi giường, nhưng phát hiện ra mặt cô giàn giụa nước mắt, cả người run rẩy.

Nam Trạch Lễ ý thức được trò đùa của mình thực sự đã làm cô hoảng sợ, thế là ngượng ngùng khẽ ôm cô vào lòng, dịu dàng nói:

- Xin lỗi, tôi chỉ đùa thôi, thực sự rất xin lỗi.

“Chát”, một cái vỗ vai thật mạnh rơi sau lưng Nam Trạch Lễ, Bộ Tinh Bảo giận dữ lườm cậu:

- Trò đùa này không buồn cười, không buồn cười chút nào cả! – Cô chu môi, nước mắt lại lăn dài, bàn chân đá liên tục vào người Nam Trạch Lễ.

- Xin lỗi...

- Xin lỗi có tác dụng gì, cậu cảm thấy vui lắm sao? Thật là ấu trĩ!

- Ừ, lần sau không dám nữa! – Nam Trạch Lễ cố nhịn đau, để mặc cho cô đánh mình. Cậu chưa bao giờ hiền lành như thế. Khổng Tử nói rất đúng, chỉ có con gái và tiểu nhân là khó chiều.



- Cậu thờ dài cái gì? – Cô lau nước mắt, lại chui cơ thể mệt mỏi của mình vào trong chăn.

- Không có gì, tôi chỉ cảm thấy Không Từ rất lợi hại, câu nói từ mấy nghìn năm trước mà bây giờ vẫn còn có tác dụng, không hề lỗi thời chút nào. – Cậu lắc lắc đầu, làm ra vẻ đang suy tư, lập tức lại bị Bộ Tinh Bảo cốc một cái thật mạnh vào đầu.

- Nhóc con, còn dám so sánh tôi với tiểu nhân! – Cô nghiêng răng nghiêng lợi mắng cậu. Khi nhìn thấy đáng vẻ ngoan hiền bất ngờ của cậu, cô bỗng dừng bật cười.

- Cười cái gì?

- Bởi vì cậu buồn cười.

- Tôi buồn cười?

- Đúng thế, đúng là rất buồn cười, không cho cười sao? Đúng thật là!

- Xi, không nói thì thôi, tôi đi ngủ đây. Trưa mai chuẩn bị xuống núi. – Cậu quay người định đi, nhưng lại bị Bộ Tinh Bảo giữ chặt lại.

- Nam Trạch Lễ, chờ tôi ngủ rồi hãy đi nhé! – Cô đỏ mặt nhòe và.

- Được thôi! Vậy thì mau nhắm mắt vào. Nói thật lòng, tôi cũng buồn ngủ lắm, hôm nay bị cô chơi cho thê thảm thật. – Cậu nhớ lại cái dạ dày vô dụng của mình là lại nổi giận. Thực ra đĩa thức ăn đó ngon hơn trong tưởng tượng của cậu, chỉ có điều mùi vị hơi khó ngửi, nhưng chắc chắn đó là đồ giảm cân rất hiệu quả, vì sau khi Bộ Tinh Bảo ép cậu phải nuốt mấy miếng đó vào bụng, cậu bị Tào Tháo đuổi mấy lần.

- Nam Trạch Lễ, kể chuyện cho tôi nghe đi! – Đôi mắt to tròn đen láy chớp chớp, hai tay gối lên đầu.

- Kể cái gì? Kể chuyện Công chúa ngọc và Hoàng tử cười ngựa đen nhé? Ngày xưa có một... - Giọng nói dễ chịu của cậu chậm rãi vang lên, Bộ Tinh Bảo nhanh chóng ngoan ngoãn nhắm mắt lại, trên mặt vẫn còn đọng lại một nụ cười ngọt ngào.

- Ngủ ngon, tôi cũng phải đi ngủ rồi! – Cậu đứng lên đi ra khỏi phòng, lúc ra tới cửa, còn quay lại nói ngủ ngon với nàng công chúa đang say ngủ.

Khi ánh mặt trời đầu tiên chiếu vào căn phòng buổi sáng hôm sau, Bộ Tinh Bảo từ từ mở mắt. Cô ngủ thật ngon! Giấc mơ ngọt ngào đó, giấc mơ có chàng hoàng tử đánh thức công chúa bằng một nụ hôn, đôi môi chàng mềm mại như một cánh hoa hồng, cả ánh mắt dịu dàng như dòng suối của chàng đều khiến cô tỉnh dậy trong tiếc nuối. Nhưng nàng công chúa ngủ trên hạt đậu hôm nay đã bị ông mặt trời gọi dậy rồi.

Bộ Tinh Bảo bước ra cửa, nhìn thấy Nam Trạch Lễ đang sửa xe đạp. Trông cậu vô cùng nghiêm túc, ngay cả những giọt mồ hôi đang chảy trên trán cũng không buồn lau đi.

- Chào buổi sáng! – Bộ Tinh Bảo đứng trước mặt cậu, mặc chiếc váy công chúa mà cậu đã chuẩn bị cho cô.

- “Công chúa ngủ trên hạt đậu” ngủ thế nào? - Nam Trạch Lễ ngẩng đầu lên mỉm cười.

- Ừm, hình như bên dưới lớp đệm thứ 12 có một hạt đậu nhỏ làm cả đêm qua ta không ngủ được! – Cô chớp đôi mắt lớn, giả bộ nghiêm túc nói, nụ cười ngọt ngào trên khuôn mặt bắt gặp khiến Nam Trạch Lễ như hóa đá.

- Đói chưa? Trong tủ lạnh có hoa quả, cô ăn trước đi! – Cậu lại tiếp tục với cái xe đạp của mình.

- Nam Trạch Lễ, trông nó rất chắc chắn, sao vẫn còn phải sửa?

- Tôi chỉ muốn cải thiện thêm chút tính năng cho nó thôi. Cô có biết không? Thần và Tàn mỗi người đều có một cái xe đạp, ba người chúng tôi quen nhau vì xe đạp đấy, được Hâm Hoạch gọi là “Ba tay thiện xạ”. Có điều Hâm Hoạch tới bây giờ vẫn đang tìm tay thiện xạ thứ tư. Ha ha.

Những lúc nhắc tới Dương Hâm Hoạch, Nam Trạch Lễ đều vô cùng vui vẻ, trong đáy mắt cậu có một tia nhìn đặc biệt. Bộ Tinh Bảo thấy hơi buồn, nhưng cô vẫn cố mỉm cười, dù sao thì bây giờ họ cũng đang ở bên nhau.

Lúc mới đầu, cô chỉ cố gắng dùng sức mạnh của mình giúp cậu tránh xa đám bạn hư hỏng, quay trở lại là một con ngoan trò giỏi của gia đình. Nhưng hình như cô đã quên nhiệm vụ này từ rất lâu rồi. Điều tệ hại nhất là cô bắt đầu ghen với cô nhóc Dương Hâm Hoạch, chỉ cần Nam Trạch Lễ nhắc tới tên cô ấy là trong lòng cô thấy khó chịu, hơn nữa còn rất khó chịu.

Nam Trạch Lễ vỗ vỗ tay, hài lòng nhìn chiếc xe đạp mà mình vừa cải tạo xong, bây giờ tốc độ của nó đã nhanh hơn lúc trước rất nhiều. Nhưng quay đầu lại thấy Bộ Tinh Bảo đang đứng thẫn thò, khuôn mặt chìm trong ánh nắng của cô trông thật là xinh đẹp, những ánh nắng sau lưng dường như âm thầm chấp thêm cho cô một đôi cánh vô hình.

- Này, cô đang nghĩ gì thế? Lúc nào cũng ngẩn ngơ như thế về già sẽ bị mắc chứng trì độn đấy!

- Hả? Cái gì mà chứng trì độn? – Bộ Tinh Bảo chớp mắt, vờ lẽ ra đám lên người cậu mấy cái, vừa cười vừa mắng. – Cậu mới bị trì độn thì có! Hôm qua cậu đi lúc nào vậy?

- Tôi có đi đâu, lẽ nào cô không cảm giác thấy gì sao? Tối qua chúng ta ngủ chung với nhau mà, hơn nữa lúc ngủ cô lại còn hay nói mơ, lại còn ngiên rãng, còn đạp tôi từ trên giường xuống. – Nam Trạch Lễ cười châm chọc.

- Muốn chết hả, bốc phét thì cũng phải biết điểm dừng chứ. Đúng rồi, bức tranh sơn dầu của cậu là do cậu tự vẽ hả? – Bộ Tinh Bảo ngẩng đầu lên nhìn bức tranh có tỷ lệ đúng bằng người thật treo trên tường. Có đánh chết cô cũng không dám tin là Nam Trạch Lễ vẽ được thứ này.

- Cái này hả, không phải tôi vẽ đâu, là Hâm Hoạch vẽ cho tôi. Cô ấy vẽ suốt cả một mùa hè, tới hôm tới trường báo cáo, cô ấy gầy một cách đáng thương, làm tôi suýt thì không nhận ra. Cô nhỏ này miệng thì nói cứng, còn bảo là vẽ để luyện tay. – Nam Trạch Lễ tự hào nói.

Lại là Dương Hâm Hoạch, lại là Dương Hâm Hoạch! Sắc mặt Bộ Tinh Bảo càng lúc càng sạm lại, trong dạ dày có cái gì đó chua chua cuộn lên khiến cả người cô như sắp không thở được.

Con gió đêm chậm rãi lướt đôi cánh của mình trên mặt đất, dưới ánh đèn đường sáng chói, hai người sóng đôi bên nhau. Bỗng dưng Nam Trạch Lễ nói:

- Bộ Tinh Bảo, tuần sau là sinh nhật tôi, cô tới chứ?

- Tuần sau hả? Vậy tôi phải chuẩn bị quà gì đây? – Cô vui vẻ mong ngóng tới ngày đó, khi họ xuất hiện trước mặt mọi người trong bộ lễ phục, sẽ có bao nhiêu người ngưỡng mộ họ. Chắc chắn là phải đẹp lắm.

- Đúng thế, 14 tháng 10, Hâm Hoạch cũng tới, sinh nhật của hai chúng tôi cũng gần nhau. Tối lúc đó tôi sẽ chính thức giới thiệu cho hai người quen nhau.

- Ô! – Nụ cười trên mặt cô đông cứng lại. Nhân vật chính trong bức tranh đó không biết đã xuất hiện bao nhiêu lần trong câu nói của Nam Trạch Lễ.

- Đúng rồi, Thần với Tần cũng tới, hơn nữa còn có rất nhiều bạn của tôi!

- Để tôi suy nghĩ đã! – Bộ Tinh Bảo quay lưng về phía cậu, có vẻ không được tự nhiên lắm.

- Được rồi! Chúng tôi sẽ tới quán bar mà lần trước Tần đưa cô tới tìm tôi, nếu cô thì tôi sẽ tới đón cô. – Cậu cười nhẹ, nhưng trong đáy mắt không che giấu nổi một sự thất vọng, trái tim thấp thỏm không thể nào quay trở lại đúng chỗ của nó.

- Được rồi, tôi sẽ gọi điện thoại báo trước. Cậu về đi, cảm ơn tòa lâu đài của cậu, cảm ơn cậu đã cho tôi làm “Công chúa ngủ trên hạt đậu”, ngủ ngon! – Bộ Tinh Bảo vẫy tay chào Nam Trạch Lễ rồi quay người đi vào ngõ.

- Ngủ ngon! – Tâm trạng Nam Trạch Lễ vẫn vô cùng phức tạp. Bộ Tinh Bảo đâu phải là gì của cậu, cô ấy chỉ là một thuyết khách mà Nam Nguyên Huy đưa tới thôi. Nghĩ tới đây, trái tim cậu bỗng dưng như rơi xuống một cái vực sâu không đáy. Đúng thế, trong mắt cô ấy, cậu chỉ là một học sinh hư không biết nghe lời, đánh nhau, trốn học, bắt nạt bạn bè, cãi lại thầy cô giáo. Một người như vậy làm sao có thể so sánh được với một Vũ Đô Thần là Hội trưởng hội học sinh, là một chàng hoàng tử đẹp trai, hoàn hảo luôn được mọi học sinh nữ trong trường ngưỡng mộ?

Nên chuẩn bị quà gì cho Nam Trạch Lễ đây?

Bộ Tinh Bảo đi đi lại lại trong phòng, cô đã nghĩ suốt ba ngày rồi, nhưng vẫn không nghĩ ra món quà gì hợp lý. Rốt cuộc thì cô nên làm thế nào? Cô bực mình vỗ mạnh vào đầu, đúng thật là, sao tặng quà cho người ta mà lại khó như vậy!

- Doãn Tú, sinh nhật bạn trai cậu, cậu tặng cái gì? – Bộ Tinh Bảo gọi điện thoại cho cô bạn Trương Doãn Tú.

- Đương nhiên là một nụ hôn rồi, lãng mạn lắm. – Trương Doãn Tú ngượng ngùng trả lời.

- Cậu bị thần kinh hả, tớ với hần có phải quan hệ đó đâu, sao có thể tặng một nụ hôn được! Cậu nghĩ giúp tớ xem. – Bộ Tinh Bảo bắt đầu thấy hối hận, Trương Doãn Tú chắc chắn sẽ không tha cho cô, chắc chắn cô ấy sẽ hỏi “hần” là ai cho tới cùng.

Quả không nằm ngoài dự liệu, Trương Doãn Tú lập tức trở nên lăm chuyen:

- “Hần” là ai thế? Là Vũ Đô Thần hả? Không thể nào, sinh nhật cậu ấy không phải dịp này... Lẽ nào... không phải là Nam Trạch Lễ chứ? Trời ơi! – Trương Doãn Tú bỗng hét lên.

- Doãn Tú, cậu đừng hỏi nữa, mau nói với tớ tặng cái gì đi! – Bộ Tinh Bảo bắt đầu toát mồ hôi. Cô không rõ trong mắt cô bạn thân của mình, Nam Trạch Lễ là người như thế nào.

- Ô, sô cô la, bánh ngọt hay cái gì đại loại thế đều được. Nghe nói ở gần đây mới mở một quán sô cô la, chuyên dạy người ta cách làm sô cô la đủ loại, hay là cậu tặng cái đó đi! Chỉ có điều giá hơi cao một chút! – Trương Doãn Tú nghiêm túc nói.

- Vậy thì làm bánh ngọt đi! Tớ biết làm bánh ga tô, được rồi, tặng cái này vậy, cảm ơn nhé! Tớ đi chuẩn bị đây, lúc khác gặp cậu! – Bộ Tinh Bảo vui vẻ như một chú chuột nhỏ. Cô cúp điện thoại, không buồn để ý tới tiếng gọi của Trương Doãn Tú vang lên trong đó.

- Tang tang tang...

Bộ Tinh Bảo buộc gọn mái tóc dài lên, mặc chiếc váy trắng tinh kiều công chúa, xách hộp bánh ga-tô mà cô đã chuẩn bị rất công phu ra khỏi nhà. Haiz, thời tiết hôm nay không đẹp lắm, nhưng không vì thế mà làm ảnh hưởng tới tâm trạng vui vẻ của cô.

- Không biết Nam Trạch Lễ có chê cái bánh của mình không đẹp không nhỉ? – Cô lẩm bẩm, vừa đi vừa hỏi bản thân. – Chắc là không đâu, mặc dù hơi xấu một chút nhưng đó là tấm lòng của mình mà!

- Nếu cậu ta không thích ăn bánh ngọt thì làm sao? – Nghĩ tới đây, hai hàng lông mày của Bộ Tinh Bảo thoáng chau lại, nhưng cô đã nghĩ suốt ba ngày, chuẩn bị mất hai ngày, cuối cùng mất cả một đêm mới làm xong cái bánh, sáng nay tỉnh dậy, hai mắt cô đã thâm quầng.

- Không đâu, không đâu, nói không chừng cậu ấy rất thích, mà cứ cho là không thích thì cũng sẽ nể mặt mình vất vả làm bánh mà nói là thích. A! Mình ngốc quá, đừng nghĩ nhiều như vậy, nếu Nam Trạch Lễ chê thì mình úp cái bánh lên đầu cậu ta. Ha ha! – Nụ cười của Bộ Tinh Bảo càng trở nên ngọt ngào hơn, Nam Trạch Lễ chuyển nhà đúng là tiện thật, mất có năm phút cô đã tới nhà cậu.

- Kính coong... Kính coong...

Cô ấn chuông, nhưng một lúc lâu sau vẫn không thấy ai ra mở cửa.

- Cái gì vậy, chẳng nhẽ tổ chức ở nhà kia sao? – Lúc này Bộ Tinh Bảo đã hoàn toàn quên hết những lời mà Nam Trạch Lễ nói mấy ngày hôm trước, cũng không nhớ ra rằng suốt một tuần lễ nay, cô không thấy Nam Trạch Lễ xuất hiện trước mặt mình.

- Tí tách... tí tách...

Thời gian trôi nhanh như bay, trời tối dần, tối tới mức giờ nằm ngón tay ra không nhìn thấy gì. Trong đêm tối không sao không trăng, ngay cả người đi đường cũng thưa thớt. Bộ Tinh Bảo ngồi trên chiếc ghế đá đặt trước cửa nhà Nam Trạch Lễ, đôi mắt thi thoảng lại nhìn ra đường lớn, nhưng lần nào cũng chỉ khiến cô thất vọng, cậu vẫn chưa trở về, thực sự là chưa trở về.

Trong quán rượu huyền ảo chật cứng mọi người đang chờ đợi nhân vật chính xuất hiện, tấm biển CLOSE treo ngay ngoài cửa, Nam Trạch Lễ ung dung bước xuống từ một chiếc xe hơi màu đen, cậu thông thả mở cửa xe, Dương Hâm Hoạch nhảy từ trên xe xuống.

Dương Hâm Hoạch mặc một chiếc váy quây màu xanh lam, trên đó in hình những chú bướm bướm màu trắng, mái tóc dài màu hạt dẻ được cặp gọn bằng một chiếc cặp hình bướm bướm cũng có màu xanh lam.

- Anh Trạch Lễ, anh chắc chắn là hôm nay vị “Hội trưởng Hội lưỡi dài” sẽ không ton hót với ai đấy chứ? – Đôi mắt lớn của Dương Hâm Hoạch đảo xung quanh.

- Hâm Hoạch, em đừng có nghi ngờ cậu út của em được không, cậu ấy không phải loại người đó. – Nam Trạch Lễ an ủi Dương Hâm Hoạch, đáy mắt cậu thoáng một tia buồn. Bộ Tinh Bảo không gọi điện thoại cho cậu, cũng không nói là có tới hay không. Mấy ngày nay cô ấy lại còn chơi trò “mất tích”, cậu không nhìn thấy cô đứng chờ cậu dưới gốc cây táo. Có lẽ cô đang chờ cậu ở bên trong, muốn dành cho cậu một niềm vui bất ngờ. Nghĩ tới đây, khuôn mặt Nam Trạch Lễ xuất hiện một nụ cười tươi rói.

- Anh Trạch Lễ, anh đang nghĩ gì thế? Chúng ta vào chứ? – Dương Hâm Hoạch ngẩng đầu lên nhìn bầu trời u ám, sớm không mưa muộn không mưa, sao cứ phải mưa vào lúc này cơ chứ?

- Ủ, đúng đấy, mọi người chắc sốt ruột lắm rồi. – Nam Trạch Lễ đưa tay ra đẩy cánh cửa kính to lớn nặng nề, Dương Hâm Hoạch bám lấy tay cậu, cùng cậu sánh vai bước vào. Cánh cửa được mở ra, bên trong tối om, không có bất cứ động tĩnh gì. Chiếc cặp màu xanh lam trên đầu Dương Hâm Hoạch tỏa sáng lấp lánh trong bóng đêm.

- Anh Trạch Lễ, có phải mình vào nhầm cửa rồi không? – Cô hỏi nhỏ, cảm giác bất an trong lòng lớn dần lên.

Một tiếng “tách” rất lớn vang lên, đèn trong căn phòng được bật sáng, những sợi ruy băng đủ màu sắc từ trên rơi xuống, trùm lên hai người, ngay sau đó họ nhìn thấy rất nhiều những gương mặt vui vẻ. Một người trước mặt nhân lúc họ không chú ý, bèn lách mạnh cái chai trong tay, cuối cùng ầm ịch một cái, có cái gì đó từ trong phụt ra, mang theo mùi hương rất kỳ lạ. Dương Hâm Hoạch không mở nổi mắt, vội trốn ra sau lưng Nam Trạch Lễ. Nam Trạch Lễ nhanh chóng cời áo khoác ngoài ra, che lên đầu của hai người, tách đám đông đi vào.

- A! Đại ca lợi hại quá, tiểu đệ vô cùng khâm phục! Ở một nơi như thế này mà vẫn ung dung bước qua.

Nam Trạch Lễ ngồi xuống, lười biếng dựa lưng vào salon. Bộ Tinh Bảo không tới, cậu quét mắt khắp căn phòng, mọi gương mặt quen thuộc đều xuất hiện ở đây, duy chỉ có cô là không. Cô có ý sao?

- Lễ, tâm trạng không tốt hả? – Vũ Đô Thần ngoạm một miếng bánh ngọt rồi hỏi, mặt cậu bị ai đó quét bánh kem lên, trông vô cùng ngớ ngẩn. Cậu không hiểu, hôm nay sinh nhật Nam Trạch Lễ chứ đâu phải của cậu, vậy mà đám con gái kia không chịu buông tha cho cậu.

- Không có gì. – Cậu đáp, cuối cùng ánh mắt dừng lại nơi Dương Hâm Hoạch đang cắt bánh ngọt, sau đó khoe miệng cậu khẽ nhếch lên. Mỗi khi nhìn thấy nụ cười của cô, cậu đều cảm thấy rất vui vẻ. Dáng vẻ hoạt bát của cô không ngừng len vào giữa mọi người, lúc đó...

Chết rồi, nụ cười tươi rói của Dương Hâm Hoạch đông cứng lại trên môi, không biết kẻ nào thất đức như vậy, ném vỏ chuối lên sàn nhà, khiến cô bị trượt chân, cả đĩa sa lát ngon lành cô đang cầm trên tay cũng sắp đổ úp xuống sàn. Cô có thể tưởng tượng được âm thanh khủng khiếp phát ra khi cơ thể mình tiếp xúc với sàn nhà, cô vội vàng đưa tay lên bịt mắt, một giây, hai giây, ba giây...

Chuyện gì thế này? Không có chuyện xảy ra như trong tưởng tượng sao?

- Em không sao chứ? – Giọng nói nhẹ nhàng của Mẫn Huyền Tân vang lên sau lưng Dương Hâm Hoạch.

Cô lắc đầu, rồi lại gật đầu, thận trọng đứng thẳng người lên.

- Phì, may quá, đĩa sa lát của em vẫn còn nguyên vẹn! Cô bé dâu tây ngọt ngào tới đây! – Cô chu môi, ngẩng đầu lên nhìn Mẫn Huyền Tân mỉm cười. – Cảm ơn anh! Cảm ơn anh đã cứu đĩa sa lát hoa quả của em.

Đôi mắt lớn sáng lấp lánh, khuôn mặt trắng trẻo trẻ con, hai hàng lông mày dày, đôi môi nhỏ chu lại...

Mẫn Huyền Tân không dám tin vào sự thực trước mắt mình, cậu cảm thấy như mình đang nhìn thấy một nhân vật nữ chính trong các cuốn truyện tranh, mặc dù cậu không hề xa lạ gì với nàng công chúa trước mặt, hơn nữa còn thường xuyên nghe hai người bạn thân kể chuyện về cô, nhưng đây là lần đầu tiên cậu tiếp xúc với cô trong một khoảng cách gần như vậy, quả thực là cô đẹp một cách hoàn hảo.

- Này, anh chàng đẹp trai, anh không sao chứ? Em chắc cũng không nặng thế đâu. Cộng cả cân nặng của em với sức hút của trái đất với lực ngã thì cũng hơn 50kg thôi chứ mấy, bởi vậy chắc không nghiêm trọng lắm nhỉ? Nhưng sao sắc mặt anh kỳ quái vậy? – Dương Hâm Hoạch lo lắng hỏi, còn đặt bàn tay nhỏ nhắn lên trán cậu thử xem có sốt không. – Ạ nhỉ, sao lại có vẻ mặt như thế?

Dương Hâm Hoạch đứng thẳng lên, định tới gần Mẫn Huyền Tân thêm một chút, nhưng cô quên mất cái vỏ chuối vẫn còn nằm trên đất. Chân cô trượt đi, hét lên, đĩa sa lát cầm trong tay văng đi.

Cả đĩa sa lát hoa quả bắn vào mặt Mẫn Huyền Tân đang đứng gần cô nhất.

Tất cả mọi người đều bị tiếng hét của Dương Hâm Hoạch thu hút, ánh mắt họ nhìn sang, chỉ thấy trên mặt Mẫn Huyền Tân dính đầy tương sa lát, còn Dương Hâm Hoạch không dám nhìn cậu, chạy thẳng vào nhà vệ sinh.

- Ha ha... - Nam Trạch Lễ là người đầu tiên phát ra tiếng cười.

- Ha ha...

- Hi hi...

Nam Trạch Lễ phá vỡ sự im lặng tại đó, tất cả mọi người đều bật cười. Mẫn Huyền Tân vẫn đứng nguyên tại chỗ cũ như một khúc gỗ, cậu không thể tưởng tượng được rằng Dương Hâm Hoạch lại có hành động như thế.

Khi Dương Hâm Hoạch quay lại và đứng trước mọi người, cô vẫn nở nụ cười ngọt ngào. Cô bước đi chậm chậm, lúc đi qua Mẫn Huyền Tân, bỗng dừng há hốc miệng ra:

- Anh không sao chứ? Sao lại bị như vậy? – Về mặt ngây thơ vô tội của cô khiến Mẫn Huyền Tân dờ khóc dờ cười.

- Anh không sao, xin phép một chút. – Cậu quay người bỏ đi nhưng không thấy có vẻ gì là tức giận.

Lúc đó, Dương Hâm Hoạch lại nhớ ra một việc rất quan trọng, cô quay về phía Nam Trạch Lễ, hỏi:

- Anh Trạch Lễ, anh có nhìn thấy đĩa sa lát hoa quả của em ban nãy không? Trong đó có dâu tây, đào, cà rốt, còn có dưa hấu và táo nữa. – Vừa nhớ tới nó cô đã chảy nước miếng. “Bep”, chân cô dẫm phải cái gì đó, hình như là một cái đĩa.

- Hâm Hoạch, có phải cháu nên xin lỗi Tân một tiếng không? Cháu cho quần áo của cậu ấy ăn hết một đĩa sa lát rồi. – Vũ Đò Thần nhẹ nhàng xoa đầu Dương Hâm Hoạch, giọng nói như của người lớn đang dạy dỗ trẻ con.

- Cậu út, cậu nói câu này cũ rích quá, với lại cháu có cố ý ném đĩa sa lát vào con một sách đó đâu. – Dương Hâm Hoạch chép miệng, lúc đó Mẫn Huyền Tân từ nhà vệ sinh đi ra. Tóc cậu ướt sũng, không biết đã kiếm được ở đâu một chiếc áo sơ mi trắng, mặc lên người.

- Đúng vậy, là lỗi của con một sách tôi, được chưa? – Mẫn Huyền Tân buồn bã nói, quay người sang ngồi cạnh Nam Trạch Lễ. Anh chàng này hôm nay tâm trạng không tốt, mười mấy chai bia bên cạnh có phải là cậu ta uống hết không nhỉ?

- Hi hi! Xin lỗi! – Dương Hâm Hoạch mỉm cười ngốc nghếch, sau đó ngượng ngùng tránh ánh mắt của anh. – Anh Trạch Lễ, quà của em đâu? Cả cậu út nữa, quà của cháu đâu? Hình như hôm nay chưa ai tặng quà cháu cả!

- Ở đây này, cho em! – Nam Trạch Lễ chỉ vào người mình, sau đó móc một cái hộp nhỏ trong túi áo ra.

- Là cái này sao? – Dương Hâm Hoạch vui vẻ mở hộp, trong đó là một cái nhẫn kim cương vô cùng đẹp. Cô nghi ngờ nhìn Nam Trạch Lễ, phát hiện ra cậu chỉ ngồi uống rượu, có vẻ như đã say rồi. – Anh Trạch Lễ, cái này là nhẫn, chắc không phải là tặng em chứ?

Dương Hâm Hoạch cất nhẫn vào trong hộp rồi lại nhét vào túi áo của Nam Trạch Lễ, đầu ngón tay cô chạm phải một cái hộp khác, một cái hộp trong suốt màu xanh lam.

- Ừm, cái này mới là cho em, đúng không? – Trong chiếc hộp là một sợi dây đeo tay tết bằng hạt pha lê rất tinh xảo.

Dương Hâm Hoạch nhẹ nhàng đeo lên tay mình:

- Đẹp quá, cảm ơn anh Trạch Lễ! – Cô vui vẻ nhìn Vũ Đô Thần. – Cậu út, cậu tặng cháu quà gì?

Vũ Đô Thần cười cười một lúc lâu rồi mới khó nhọc mở ba lô lấy ra một con lợn nhỏ làm bằng gốm.

- Cái này hả? Cậu út... thế quà tặng anh Trạch Lễ đâu? – Dương Hâm Hoạch thất vọng nhìn ông cậu keo kiệt của mình.

Sau đó lại là một con lợn làm bằng gốm, chỉ có điều con lợn này lớn hơn con lợn lúc nãy một chút. Dương Hâm Hoạch hoàn toàn tuyệt vọng với ông cậu của mình.

- Thế này là tốt lắm rồi, cậu ta tặng quà cho anh và em chứng tỏ cậu ta rất coi trọng anh em mình. – Nam Trạch Lễ nhét con lợn vào túi áo, rồi bỗng dưng người trượt đi, nằm bẹp xuống salon, mấy cái chai để trên bàn bị đổ hết.

- Anh Trạch Lễ, đây là quà mà em tặng cho anh! – Dương Hâm Hoạch tặng Nam Trạch Lễ một đôi cá heo bằng thủy tinh, cô đưa món quà ra trước mặt cậu, cười. – Anh Trạch Lễ, con cá heo cái này để tặng cho vợ anh, còn con cá heo đực là tặng cho anh! – Cô vừa nói vừa nhét quà của mình vào túi áo Nam Trạch Lễ. Nhìn cậu có vẻ không còn tỉnh táo, bỗng dưng cô thấy sống mũi mình cay cay, trong đầu thoáng hiện lên hình ảnh của Bộ Tinh Bảo, lẽ nào...

Gió đêm rất lạnh, nhất là đêm cuối mùa thu.

Bộ Tinh Bảo ôm chiếc bánh ngọt trong tay, người run rẩy vì lạnh. Cô không ngừng suy nghĩ, khi Nam Trạch Lễ cười, khi Nam Trạch Lễ đạp xe đạp vì cứu cô mà lao thẳng vào đám côn đồ, khi Nam Trạch Lễ cau mày nắn cổ, khi Nam Trạch Lễ đau đớn mà không kêu một tiếng nào...

Trong đầu cô chất đầy hình ảnh của Nam Trạch Lễ, lẽ nào cô thích cậu rồi sao? Cô nhẹ nhàng đặt tay lên ngực, mỗi lần nghĩ tới câu hỏi này, trái tim cô lại đập nhanh hơn.

- Không đâu, chắc là không phải đâu, chỉ vì cậu ấy cứu mình, lại giúp mình thực hiện ước mơ được làm “nàng công chúa ngủ trên hạt đậu” nên mới cảm kích cậu ấy, mới làm bánh tặng cậu ấy. – Cô kiên quyết tự nói với bản thân, nhưng lại có một âm thanh khác nhảy ra phản bác lại. Đúng vậy, gần đây cô rất ít khi nhớ tới Vũ Đô Thần, người con trai khiến cô rung động ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Bộ Tinh Bảo ôm chặt lấy thân thể mình, cô thực sự rất lạnh. Điện thoại cô hết pin nên đã tự động tắt máy, bây giờ chắc đã hơn 12 giờ rồi, người đi đường lại càng ít hơn, chỉ nghe thấy tiếng xào xạc của những chiếc lá trong cơn gió thu. Ánh đèn của căn nhà trước mặt lúc này đã tắt, cô run rẩy đi đi lại lại dưới đèn đường, chiếc váy ngắn tới đầu gối bị gió thổi bay, cả người cô càng run lên vì lạnh.

- Nam Trạch Lễ, cậu là đồ xấu xa, chẳng phải nói hôm nay là sinh nhật cậu sao? Sao vẫn còn chưa về, chẳng nhẽ lại tổ chức cùng bọn nhóc chết tiệt đó sao? – Cô lẩm bẩm, trong lòng buồn bã.

- Nào, chúng ta uống tiếp! Tân, uống tiếp, mang bia tới đây. Hâm Hoạch, ra đây uống cùng anh Trạch Lễ nào... - Giọng nói lè nhè của Nam Trạch Lễ từ đằng xa vọng lại, cậu lão đảo dựa vào một cô gái.

- Trạch Lễ, em là Quang Từ, không phải Dương Hâm Hoạch. – Quang Từ đẩy mạnh tay cậu ra, cô cũng ngà ngà say, nhưng còn khá hơn là Nam Trạch Lễ, vẫn còn nhận ra được đường về nhà.

- Quang Từ? Dương Hâm Hoạch còn tặng anh quà sinh nhật nữa! – Nam Trạch Lễ lại lè nhè nói, sờ tay lên người tìm kiếm cái gì đó, khi chạm phải sợi dây có con cá heo trên cổ, cậu mỉm cười ngó ngán. – Cô nhóc đó cũng có lương tâm lắm, biết anh thích cá heo. Ha ha... Hâm Hoạch, uống nào, chúng ta uống tiếp...

Bộ Tinh Bảo đứng nguyên ở chỗ cũ, trừng trừng nhìn hai bóng người đang càng lúc càng tới gần, càng lúc càng rõ ràng, nước mắt lăn ra. Sao cô lại vì người này mà đứng chờ ở đây lâu như vậy?

- Ai thế, người kia là ai thế? – Nam Trạch Lễ liếc nhìn cái bóng trắng dưới ngọn đèn đường, đó là Bộ Tinh Bảo sao? Nam Trạch Lễ ra sức chớp mắt, cô đang nổi giận, cái miệng cô chu lên sắp đụng cả vào mũi rồi. Nam Trạch Lễ đẩy Quang Từ ra, lão đảo bước lại, sau đó đưa tay lên vuốt má Bộ Tinh Bảo, cô nghiêng người đi, Nam Trạch Lễ bèn ngã phịch xuống đất.

Bộ Tinh Bảo cầm cái bánh ném lên đầu cậu, nụ cười trên mặt Nam Trạch Lễ vẫn không hề thay đổi.

*Đây có phải là quán rượu không?*

*Xung quanh chật cứng người, trên mặt mọi người đều là những nụ cười rạng rỡ, còn mình thì đang đứng ở giữa, cầm chiếc hộp màu vàng sáng lấp lánh tiến về phía nàng công chúa Bộ Tinh Bảo, quỳ một gối xuống.*

*Cậu cười nói:*

*- Bộ Tinh Bảo, chúng ta kết hôn nhé?*

*Cô mỉm cười gật đầu, đưa những ngón tay thon dài để cậu lồng “tình yêu” của mình vào ngón tay cô.*

*Xung quanh vang lên những tiếng vỗ tay...*

- Được, được, ha ha! Cảm ơn mọi người, cảm ơn mọi người...

Nụ cười trên khuôn mặt Nam Trạch Lễ hạnh phúc hơn bao giờ hết, cậu vẫn đang chìm trong một giấc mơ đẹp. Giờ trên mặt cậu dính đầy bánh kem, không còn phân biệt được đâu là mắt, đâu là miệng. Bộ Tinh Bảo giận dữ đá mạnh vào chân cậu, rồi quay người bỏ đi.

- Uống, uống... hôm nay bọn thái tử vui lắm... - Cậu lăm bắm, rồi lại lăm một vòng trên đất, bánh kem dính hết vào người.

- Trạch Lễ, chị Bảo đi rồi kìa! – Quang Tử nhìn Bộ Tinh Bảo bỏ đi, bèn gọi lớn. – Ha ha, chúng ta có thể tự về nhà, tự về nhà... - Còn chưa nói xong cô cũng ngã xuống.

Sáng hôm sau, bầu trời vẫn nặng nề, u ám, một tia chớp rạch ngang bầu trời. Ngay sau đó, Nam Trạch Lễ bị cơn mưa lớn đánh thức dậy, cậu chăm chăm ngẩng đầu lên, chùi sạch những thứ dính trên mặt mình.

- Kem? Chuyện gì vậy?

Tối qua đã xảy ra chuyện gì, sao mình lại nằm ngoài ngủ suốt cả đêm?

Nam Trạch Lễ cau mày nhìn cái bánh kem lăn lóc dưới đất, quả dâu tây bị nước mưa xối trôi sang một bên, trong đám kem là một chiếc thiệp nhỏ màu hồng phấn, trên đó có vẽ một cái mặt cười và mấy chữ “Sinh nhật vui vẻ”.

Nam Trạch Lễ vội vàng nhặt tấm thiệp lên, những nét chữ mềm mại của Bộ Tinh Bảo đập vào mắt cậu.

*Trạch Lễ:*

*Tôi nghĩ rất lâu, cuối cùng quyết định làm chiếc bánh kem này tặng cậu. Mặc dù tôi biết nó rất xấu, mùi vị hình như cũng không ngon lắm, nhưng tôi nghĩ chắc là cậu sẽ không chê đâu.*

*Sinh nhật vui vẻ!*

*Bộ Tinh Bảo*

Đây chỉ là một tấm thiệp rất bình thường, nhưng điểm khác biệt là trên tấm thiệp có hình bức tranh sơn dầu treo trong ngôi biệt thự trên núi. Mặc dù các nét vẽ của Bộ Tinh Bảo không thực sự xuất sắc, nhưng có thể nhận ra cô đã rất chăm chút tới tấm thiệp này. Mưa vẫn rơi xối xả, thấm ướt mái tóc và cơ thể cậu, những giọt mưa lạnh lẽo theo quần áo cậu, chảy ròng ròng xuống đất. Nam Trạch Lễ đưa tay lên quệt nước mưa trên mặt, cậu không biết đây là nước mưa hay nước mắt, chỉ cảm thấy rất buồn, rất khó chịu.

Hình ảnh một người giận dữ bỏ đi trong đêm qua xuất hiện trong đầu cậu. Không phải Bộ Tinh Bảo không chịu tới dự sinh nhật cậu, mà cô đã ở đây chờ cậu suốt một đêm, nhưng cậu lại... Nam Trạch Lễ tức giận đá mạnh vào chiếc ghế bên cạnh, thật là đáng chết, sao mình lại quên gọi điện thoại báo cho cô biết thời gian và địa điểm cụ thể cơ chứ?

Cái bánh kem trên mặt đất bị mưa làm cho nhão nhoét, không còn ra hình dạng gì, cậu cúi người nhặt chiếc hộp lên, nước mắt và nước mưa đua nhau rơi xuống.

- Bộ Tinh Bảo, xin lỗi, xin lỗi! – Cậu đau đớn nói cho chính mình nghe, không làm thế nào để nhặt chiếc bánh kem dưới đất lên được, cứ vào tới tay là nó lại tuột đi. Nam Trạch Lễ bỗng dưng nghĩ ra cái gì đó, chạy như bay vào màn mưa.

Bạn đang đọc truyện *Cho Anh Hôn Em Một Cái Nào* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 6: Không bao giờ từ bỏ

Sau cơn mưa, bầu trời sáng rực rỡ, những chiếc lá được nước mưa gột rửa sạch sẽ, ngay cả những góc ngách bình thường ít khi được mọi người quét dọn, giờ cũng trở nên sạch đẹp.

Nam Trạch Lễ thấp thòm đi ra khỏi phòng học, chạy lên tầng 5.

- Anh Trạch Lễ, anh đi đâu thế? – Dương Hâm Hoạch mở lớn mắt hỏi, Nam Trạch Lễ bình thường chỉ có đi xuống, làm gì có chuyện đi lên?

- ...

- Không thèm trả lời em hả? Tối qua mở party, một mình anh ngồi uống rượu, có phải bị điên vì rượu rồi không? – Dương Hâm Hoạch leo theo sau Nam Trạch Lễ.

Nam Trạch Lễ cúi thấp đầu, cuối cùng cũng đi tới trước cửa phòng học của Bộ Tinh Bảo. Cậu quét mắt một vòng vào lớp cô, nhưng không nhìn thấy cái bóng quen thuộc mà mình vẫn chờ đợi. Sự xuất hiện của Nam Trạch Lễ ở đây khiến mọi người lại được phen bàn tán xôn xao, người đi qua đều dừng lại ngó, người đang ngủ cũng bật dậy xem, những kẻ đang cười đùa với nhau cũng nhìn chăm chăm vào cậu, mấy chục đôi mắt đều đổ dồn vào vị Hoàng thái tử này.

- Thần, Bộ Tinh Bảo đâu? Cô ấy đi đâu rồi? – Nam Trạch Lễ cau mày hỏi, giọng nói có vẻ rất thất vọng.

- Anh ấy cau mày mà cũng thấy đẹp!

- Không chỉ như thế đâu, giọng nói cũng hay nữa chứ!

- Ngón tay anh ấy dài thật!

...

Những ngón tay thon dài của Nam Trạch Lễ đưa lên day day hai bên thái dương, những lời tán dương của mấy đứa con gái bên cạnh lọt vào tai cậu.

- Hôm nay Tiểu Bộ không tới. – Vũ Đô Thần nhìn cậu, sau đó lại tiếp tục cúi đầu vào đọc cuốn truyện tranh trong tay.

- Vũ Đô Thần, cậu có thể không đọc mấy thứ ấu trĩ này không? – Nam Trạch Lễ gấp cuốn sách của Vũ Đô Thần lại, ánh mắt giận dữ nhìn cậu.

- Cậu nhìn tôi làm cái gì? Đúng thật là, Tiểu Bộ chắc là bị ốm. Bỏ tay ra, tôi đang đọc tới đoạn hay. – Vũ Đô Thần nói với giọng không hề khách sáo, trong phút chốc, bị đám “fan” của Nam Trạch Lễ lườm tới rách mắt.

- Nếu cô ấy tới thì bảo là tôi tới tìm – Nam Trạch Lễ nhìn chiếc bàn trống không, trong lòng lại thấy buồn rười rượi. Bộ Tinh Bảo đang cố ý tránh mặt cậu sao? Sáng nay cậu tới nhà cô, cô không chịu ra gặp cậu, bởi vì biết là cậu sẽ tới lớp tìm, nên cô cũng không đi học.

Lần đầu tiên Nam Trạch Lễ thăm thía một cách sâu sắc về sự thất bại.

- Dương Hâm Hoạch, cháu có nghĩ là Tiểu Bộ thực sự thích thằng nhóc Nam Trạch Lễ không? – Vũ Đô Thần hỏi Dương Hâm Hoạch đang ngồi sau xe mình. Vừa nghĩ tới vấn đề này, trong lòng cậu đã thấy là lạ, cậu không tin là chuyện này sẽ xảy ra, bởi vậy quyết định đeo cô cháu gái về nhà, nhân tiện hỏi cho rõ ràng.

- Vậy sao? Vậy thì con cá heo cái đó đã có chủ rồi. – Dương Hâm Hoạch vui vẻ nói. Thực ra cô cảm thấy Bộ Tinh Bảo và Nam Trạch Lễ rất xứng đôi với nhau.

- Dương Hâm Hoạch, cháu đi xuống cho cậu! – Bỗng dưng Vũ Đô Thần dừng lại bên đường, đẩy Dương Hâm Hoạch xuống.

- Tại sao? – Dương Hâm Hoạch ngạc nhiên hỏi. Nhìn thấy sắc mặt khó coi của Vũ Đô Thần, bỗng dưng cô cười hí hóp mắt, nói. – Chẳng nhẽ bây giờ cậu út phát hiện ra điểm tốt của chị Tinh Bảo rồi? Bởi vậy nên hối hận vì lúc trước không quan tâm tới chị ấy phải không? Nhìn thấy chị ấy hẹn hò với anh Trạch Lễ nên cậu thấy khó chịu trong lòng phải không? Trời ơi, thì ra cậu út của Dương Hâm Hoạch lại là người chậm chạp như thế...

- Này, cháu nói đủ chưa? Tự về nhà đi! – Vũ Đô Thần nói xong bèn đạp xe định bỏ đi. Cậu gọi Dương Hâm Hoạch tới đâu phải vì muốn nghe cô cười

nhạo mình. Khi cậu âm thầm phát hiện ra tâm tư của Bộ Tinh Bảo thì trong lòng cậu cũng có một cảm giác khó nói thành lời.

- Cậu út, cậu đừng có sốt ruột, thực ra cậu vẫn có cơ hội mà.

- Sao cháu biết? – Vũ Đô Thần vội vã phanh xe rồi quay trở lại.

- Nghe nói gần đây mới mở một cửa hàng kem, không biết cậu có sẵn sàng mời cháu đi không? – Dương Hâm Hoạch nhìn lên bầu trời rộng lớn, đáng vẻ vô cùng tự đắc.

- Nhóc con, lên xe đi! – Vũ Đô Thần nghiêng răng cốc lên đầu cô bé một cái, hăm hực đèo cô tới cửa hàng kem.

Tiếng nhạc du dương, cách bài trí rất đáng yêu. Dương Hâm Hoạch gọi rất nhiều loại kem, ngồi bên cửa sổ, chậm rãi ăn từng thìa nhỏ.

- Ô, ngon thật! Cậu út, cậu có ăn một chút không? – Cô đẩy một ly kem cho cậu. Vũ Đô Thần cau mày lắc đầu, chuyện mà cậu muốn biết không phải là kem này có ngon hay không.

- Không ăn à, hỏi nhỏ cậu một câu, có phải cậu không mang đủ tiền không? – Dương Hâm Hoạch chớp đôi mắt lớn vô tội nhìn cậu. Vừa nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng như đá của Vũ Đô Thần, cô thấy rất thú vị.

- Nói mau lên, cậu không tới đây để nhìn cháu ăn kem đâu. – Cậu giận dữ cốc mạnh lên đầu cô cháu gái.

- Ô, cậu chưa nghe nói sao? Dục tốc bất đạt đấy! – Dương Hâm Hoạch vẫn còn cà kê dè dặt, nhưng thấy vẻ mặt Vũ Đô Thần như đang sắp ăn tươi nuốt sống cô, cô lập tức ngậm miệng lại, nuốt miếng kem trong miệng rồi nghiêm túc nói. – Sờ dĩ cháu nói cậu còn cơ hội là vì trực giác của cháu mách bảo, cậu phải biết rằng trực giác của phụ nữ chính xác lắm đấy.

- Nói ít thôi, nói vào điểm chính đi...

- Cái này gọi là lời mào đầu...

- Nói vào điểm chính! – Vũ Đô Thần không nhịn được hét lên, cô cháu gái của cậu không những thành tích học không tốt mà lại còn nói nhiều.

- Điểm chính là ngày trước chị Tinh Bảo thích cậu! Cháu còn nhận ra. Chỉ có cậu bình thường không ở cạnh cô gái này thì ở cạnh cô gái khác, hơn nữa cậu đi đâu cũng nói hai người chỉ là bạn tốt. Cậu cảm thấy chị ấy là một cô gái, nghe thấy những lời nào sẽ chủ động chạy tới trước mặt cậu và nói những câu đại loại như “Vũ Đô Thần, tớ không muốn làm bạn tốt của cậu, chúng ta hẹn hò nhé!” sao? Bởi vậy, cậu út, nếu cậu không muốn anh Trạch Lễ cướp mất chị Tinh Bảo thì cậu phải chủ động ra tay! – Dương Hâm Hoạch ngậm thìa trong miệng, lắc đầu nói. Những điều cô nói chắc là không sai đâu! Chắc chắn cô không vì mấy ly kem mà nói bừa đâu.

Vũ Đô Thần đứng bật dậy khỏi ghế.

- Cháu gái, cháu đúng là thiên tài! – Cậu vui vẻ xoa chân múa tay, lập tức chạy ra ngoài cửa.

- Chị ơi, cậu ấy còn chưa trả tiền! – Dương Hâm Hoạch đứng lên gọi theo. Vũ Đô Thần bèn bị một nhân viên ngoài cửa quán chặn lại, cậu quay đầu lại trừng mắt nhìn Dương Hâm Hoạch đang đắc ý nhìn mình. Dương Hâm Hoạch nói tiếp. – Chị ơi, cậu ấy mời em ăn, em không có tiền, nếu các chị để cậu ấy đi thì em không có tiền trả cho các chị đâu.

- Dương Hâm Hoạch, trí nhớ của cháu tốt thật đấy! – Vũ Đô Thần nghiêng răng móc ví ra trả tiền, sau đó giận dữ lao ra ngoài.

- Ha ha... vui quá, vui quá, Vũ Đô Thần, tại bình thường cậu toàn bắt nạt cháu thôi. – Dương Hâm Hoạch cười vui vẻ lè lưỡi với Vũ Đô Thần đang hăm hăm ở bên ngoài, đúng lúc đó có mấy cậu bé rất đang yêu nhìn cô với con mắt chờ đợi.

- Vào đây, cùng ăn kem nào! – Cô vẫy tay với chúng, không lâu sau, ba cậu bé cùng chạy vào.

2.

Dưới ánh nắng hoàng hôn có một cái bóng cao lớn, cậu mặc chiếc áo sơ mi màu trắng, trông vô cùng nổi bật. Mái tóc dài che lấp đôi mắt, cậu cúi thấp đầu nhìn xuống đất, nhưng dường như lại không nhìn gì cả.

Vũ Đô Thần huýt sáo đạp xe vào ngõ, bỗng dưng nhìn thấy một dáng người vô cùng quen thuộc – Nam Trạch Lễ.

- Lễ, sao cậu lại đứng ngoài không vào?

- ...

- Lễ? – Vũ Đô Thần vỗ nhẹ lên vai Nam Trạch Lễ. Lúc này Nam Trạch Lễ mới ngẩng đầu lên nhìn Vũ Đô Thần, vẻ mặt kinh ngạc của cậu lập tức trở nên đau thương.

- Cậu cũng tới thăm Bộ Tinh Bảo hả? – Giọng nói của Nam Trạch Lễ có vẻ là lạ, giọng mũi rất nặng, hình như là bị cảm cúm. Vũ Đô Thần gật đầu, quay người sang bấm chuông.



- Ai thế? – Bên trong vang lên giọng nói khàn khàn của Bộ Tinh Bảo và tiếng bước chân cô ra mở cửa.

- Là tớ, Vũ Đô Thần.

Cửa mở ra. Bộ Tinh Bảo nhìn ra ngoài, khi thấy sau lưng Vũ Đô Thần còn có Nam Trạch Lễ, cô cứng người lại, sau đó “rầm” một tiếng, cửa đóng sầm lại.

- Vũ Đô Thần, cậu về đi! Hôm nay tớ không khỏe. – Cô lạnh lùng nói.

- Tiểu Bộ...

- Cậu về đi.

Một lúc lâu sau, không ai nói gì nữa, chắc là họ đã về rồi. Đúng lúc Bộ Tinh Bảo đã ổn định lại tâm trạng, chuẩn bị bước vào phòng ngủ, lại nghe thấy giọng nói của Nam Trạch Lễ.

- Bộ Tinh Bảo, cô nghe tôi nói, thực sự là tôi không cố ý...

- Cậu... cậu không cần phải nói nhiều, chẳng có gì để giải thích cả, chỗ này không phải nơi cậu đáng tới. Cậu là hoàng tử cơ mà! – Giọng cô trầm xuống, nước mắt lại lăn ra. Tại sao trái tim cô lại đau đớn như thế, cứ như bị dao cắt vào vậy?

Hình ảnh Nam Trạch Lễ thân mật khoác vai Quang Tử lại lướt nhanh qua đầu cô, lần này tới lần khác.

- Tiểu Bộ, lẽ nào cả tớ cậu cũng không muốn gặp sao? Tớ có chuyện quan trọng muốn nói với cậu. – Vũ Đô Thần lại ấn chuông.

- Có chuyện gì thì ngày mai nói! – Bộ Tinh Bảo ngồi trên salon, không hề có ý định ra mở cửa.

Vũ Đô Thần hình như còn định nói cái gì đó, nhưng Nam Trạch Lễ đã kéo vai cậu lại:

- Thần, đi thôi, tôi có chuyện muốn nói với cậu.

- Được, tôi cũng đang cần nói chuyện với cậu. – Vũ Đô Thần mỉm cười. – Tiểu Bộ, vậy tớ đây, tối mai mình cùng ăn cơm tối nhé.

Nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa ngày càng xa, Bộ Tinh Bảo mở cửa rồi chậm chậm bước ra, con ngõ nhỏ vắng tanh không một bóng người. Nhìn vết chân in hằn trên nền đất, chắc Nam Trạch Lễ đã đứng đây lâu lắm rồi. Cô mỉm cười chua chát, dựa lưng vào cửa nhìn con đường không bóng người qua lại.

Vừa bước vào cửa hàng thịt nướng, Nam Trạch Lễ lập tức ngồi vào chiếc ghế trong góc phòng, đưa tay lên mở hai hàng cúc áo.

- Lễ, cậu cảm thấy tôi với Tiểu Bộ thế nào? – Vũ Đô Thần cố ý nói với Nam Trạch Lễ, cậu muốn xác định tình cảm mà Nam Trạch Lễ dành cho Bộ Tinh Bảo.

Nam Trạch Lễ đang cúi thấp đầu bỗng ngẩng phát lên, nhìn Vũ Đô Thần chăm chú, cậu không tỏ ra kinh ngạc như Vũ Đô Thần tưởng tượng, nhưng cũng có vẻ giật mình.

- Tôi biết cậu thích Tiểu Bộ, nhưng người Tiểu Bộ thích hình như là tôi. – Nụ cười vô tư của Vũ Đô Thần khiến Nam Trạch Lễ muốn đấm cho cậu ta một cái.

Hình ảnh lúc Bộ Tinh Bảo bị bệnh luôn miệng gọi tên Vũ Đô Thần lại như một thước phim quay chậm, hiện lên trong đầu Nam Trạch Lễ.

Nam Trạch Lễ nhìn chăm chăm vào Vũ Đô Thần – người bạn tốt có nụ cười như một thiên sứ, chậm rãi nói:

- Tôi biết, nhưng tôi thích cô ấy, hơn nữa còn thích từ rất lâu rồi.

Nhân viên phục vụ đặt rượu xuống bàn, Nam Trạch Lễ nhanh nhẹn mở một chai ra, ngửa cổ dốc thẳng vào miệng, nói tiếp:

- Tôi biết Bộ Tinh Bảo thích cậu, nhưng cậu có thực sự thích cô ấy không? Tại sao khi hai người quen biết nhau, cậu không theo đuổi cô ấy, mà bây giờ tới lúc tôi muốn hẹn hò với cô ấy, cậu mới nói là cậu thích người ta? – Chát nước lạnh leo đi qua cô họng rồi chui vào dạ dày Nam Trạch Lễ, như một ngọn lửa đốt cháy bên trong, nhưng Nam Trạch Lễ không hề chú ý tới.

- Đó là vì giờ tôi mới phát hiện ra bản thân mình thích Bộ Tinh Bảo, bởi vì khi nhìn thấy hai người ở cạnh nhau, tôi thấy rất buồn. – Vũ Đô Thần nhìn cậu, cũng uống một ngụm lớn.

- Vậy thì chúng ta cạnh tranh công bằng, dù sao thì Bộ Tinh Bảo cũng chưa đồng ý hẹn hò với tôi, hôm nay chúng ta không say không về. Từ ngày mai, chúng ta sẽ là tình địch của nhau. – Nam Trạch Lễ lắc lắc cái đầu nặng nề, cậu không ngờ rằng mình lại say nhanh như vậy. Tỉu lượng của con người quả nhiên có liên quan tới tâm trạng.

- Được, cạ ly. – Vũ Đô Thần nâng chai lên, cụng vào chai của Nam Trạch Lễ, vang lên một tiếng “cốp” rất to.

Thời gian lướt nhanh trong những tiếng cụng ly của hai người, những chiếc chai không trên bàn ngày càng nhiều, cuối cùng, cả hai người đều say mềm, nằm bò trên mặt bàn.

- Thần, cậu tới an ủi tôi phải không? – Nam Trạch Lễ lúng búng nói trong miệng, người bạn tốt nhất của cậu ngày mai đã trở thành tình địch, nhưng may mắn là khi tâm trạng cậu không tốt, cậu ấy vẫn sẵn sàng cùng cậu uống rượu.

- Đúng thế, tôi rất tốt đúng không, biết rõ rằng cậu thích bạn gái của tôi, vậy mà vẫn uống rượu với cậu. – Vũ Đô Thần nói xong bèn bị Nam Trạch Lễ đấm một cái.

- Thăng quý, Bộ Tinh Bảo đâu phải bạn gái cậu, cô ấy đã đồng ý đâu... – Nam Trạch Lễ nói rồi đổ gục xuống bàn.

Cái lạnh cuối thu thật đáng sợ, khi Nam Trạch Lễ mở mắt ra, thấy mình với Vũ Đô Thần đang dựa vào nhau, bên cạnh là chiếc xe đạp của hai người. Gió lạnh thổi qua khiến cậu tỉnh táo lại chút ít. Trước mắt là ánh đèn đường yếu ớt, ánh sáng tàn mạn, thi thoảng lại có chiếc lá bay qua, Vũ Đô Thần như một chú mèo, ôm hai chân hai tay, vùi đầu vào trước ngực, nằm trên đường.

- Keng keng keng... – Cách đó không xa vang lên bốn tiếng chuông, bốn giờ sáng, nhân viên quét dọn đang quét sạch đường phố, tiếng chổi loẹt quẹt khi tiếp xúc với mặt đường làm cậu tỉnh táo hẳn. Chắc hai người bị người trong quán thịt nướng ném ra ngoài đường, sờ tay vào thấy túi trống không, chắc tiền bị người ta móc ra thanh toán hết rồi.

Cậu đường đường là một đại ca của đám học sinh, vậy mà lại rơi vào tình cảnh thê thảm này.

- Thần, tỉnh lại đi, chúng ta về nhà nào! – Nam Trạch Lễ đẩy đẩy Vũ Đô Thần, nhưng lúc này hai má cậu đỏ bừng, hơi thở đều đặn, xem ra cậu ta ngủ rất ngon.

- Đi học thôi! – Nam Trạch Lễ hét lớn vào tai Vũ Đô Thần. Quả nhiên, Vũ Đô Thần bật dậy ngay, sau đó chạy thẳng về đằng trước.

- Nay, đi đâu đấy?

- Tới lớp. – Cậu không quay đầu lại, tiếp tục chạy, nhưng bước chân càng lúc càng chậm, cuối cùng là dừng lại. – Lễ, có thật là đi học không? Sao sân trường hôm nay lạ vậy?

- Bây giờ mới bốn giờ sáng, chúng ta đang ở ngoài đường, bị người ta ném ra ngoài như ném rác. – Nam Trạch Lễ phui bụi đất bám trên người, khoe miệng nở nụ cười, cậu vừa đẩy xe đạp, vừa nói. – Về thôi, về nhà tôi ngủ tiếp.

3.

Gió thu thổi qua từng kẽ lá, những quả táo chín vàng đã được người ta trảy hết, trong sân trường là một cảnh tượng vô cùng náo nhiệt. Các học sinh đang bận rộn dọn vệ sinh, bọn họ đã tan học, một ngày căng thẳng cuối cùng cũng kết thúc.

Thân hình cao lớn của Nam Trạch Lễ xuất hiện dưới gốc cây táo, mái tóc vàng lấp lánh khiến cậu trông như một chàng hoàng tử chỉ có trong các cuốn truyện tranh, thu hút ánh nhìn ngưỡng mộ của các cô nữ sinh quanh đó.

- Đó là hoàng thái tử hả, anh ấy đứng ở đó làm gì? Đẹp trai quá! – Một cô gái đứng cách đó không xa thì thầm với đám “fan” của hoàng thái tử.

- Ừ, trông cá tính thật! – Một nữ sinh khác nuốt nước bọt, mắt sáng lên nhìn chàng hoàng tử trong truyền thuyết. Chỉ thấy cậu vẫn cúi thấp đầu, hai tay đút vào túi áo, mái tóc dài thoảng che đi đôi mắt.

- Đúng thế, đáng vẻ trầm tư của anh ấy thật là tuyệt vời...

- Có phải anh ấy đang chờ ai không? Ai mà may mắn thế nhỉ? Ai là người mà hoàng thái tử phải chờ nhỉ?

...

Xung quanh ồn ào những tiếng xì xào nói chuyện, nhưng Nam Trạch Lễ không ngẩng đầu lên, cậu cũng chẳng buồn quan tâm tới việc dọn dẹp vệ sinh, những việc như thế này đâu phải là việc dành cho cậu. Cậu chỉ cần một lòng một dạ chờ công chúa Bạch Tuyết của cậu xuất hiện là được rồi. Bây giờ cậu như một chú chim ưng, đang chờ đợi con mồi của mình xuất hiện, sau đó sẽ bay ra phục kích vào lúc thích hợp.

Không lâu sau, một nhóm nữ sinh đã bao vây mấy vòng xung quanh Nam Trạch Lễ, chỉ có điều khoảng trống ở giữa đó rất rộng, giống như một cái hang hỏ nên không ai dám tới gần.

- Họ làm gì vậy? Sao đông vui thế! – Trương Doãn Tú khoác vai Bộ Tinh Bảo từ trên lầu bước xuống, bắt giắc thốt lên.

- Chắc là có anh chàng đẹp trai nào đó. – Bộ Tinh Bảo đoán, không biết vì sao, cô cứ cảm thấy có chỗ nào đó không bình thường. Cô ngẩng đầu lên nhìn về phía gốc táo, khi ánh mắt cô chạm phải bóng của một chàng thanh niên, không ngăn được một tiếng thở dài, nụ cười như ánh nắng mặt trời của Nam Trạch Lễ xiên thẳng vào tim cô, đau nhói.

- Doãn Tú, chúng ta đi thôi. – Cô kéo tay Doãn Tú, nhanh chóng chạy vòng qua đám đông, cô cúi lưng xuống, đi nhẹ như một con mèo, chỉ sợ Nam Trạch Lễ nhìn thấy mình.

Bỗng dung Nam Trạch Lễ ngẩng phát đầu lên, nhìn thấy một bóng người đang ra sức chạy cách đó không xa.

Khỏe miệng Nam Trạch Lễ nhếch lên thành một nụ cười, cậu gọi lớn:

- Bộ Tinh Bảo! – Lời chưa nói dứt, cậu đã co chân chạy về phía cô.

- Doãn Tú, chạy mau lên, tớ không muốn gặp cậu ta. – Bộ Tinh Bảo thờ hờn hờn nói, trái tim đập liên hồi trong lồng ngực.

Nam Trạch Lễ nhanh chóng đuổi kịp cô, cậu đưa tay ra giữ chặt vai cô. Bộ Tinh Bảo mất trọng tâm, cả người ngã về phía sau. Cũng may Nam Trạch Lễ nhanh tay đỡ cô, khiến cô ngã hẳn vào lòng cậu.

- Bộ Tinh Bảo, cô làm gì mà chạy nhanh vậy? – Cậu cười cười nhìn cô, giọng nói dịu dàng như một con gió, nụ cười dưới ánh hoàng hôn đẹp như một thiên thần.

- Tôi... tôi không muốn nhìn thấy cậu. – Cô lắp bắp nói, sau đó đứng thẳng lên, quay lưng về phía Nam Trạch Lễ, không quay đầu lại. Tâm trạng cô lúc này rối bời, vừa nhìn thấy nụ cười của cậu, cô đã trở nên hoảng loạn.

- Tôi...

- Tiểu Bộ, sao cậu chậm thế? – Giọng nói dễ chịu của Vũ Đô Thần vang lên cách đó không xa, ngay sau đó, cái bóng cao gầy của cậu xuất hiện trong tầm mắt của mọi người. Nhìn thấy Nam Trạch Lễ, cậu vẫn mỉm cười. – Lễ, xin lỗi nhé, Tiểu Bộ đồng ý đi ăn tối với tôi rồi. – Cậu kéo Bộ Tinh Bảo lại, cúi đầu hỏi. – Tiểu Bộ, bây giờ chúng ta đi được chưa?

- Ừ! – Bộ Tinh Bảo miễn cưỡng nở một nụ cười, quay đầu lại, không thèm nhìn Nam Trạch Lễ, để mặc cho Vũ Đô Thần kéo đi.

- Bộ Tinh Bảo, tôi không từ bỏ đâu! – Bỗng dung Nam Trạch Lễ cảm thấy câu nói này thật quen thuộc.

- Tôi... tôi đã quyết định hẹn hò với Thần rồi. – Bộ Tinh Bảo cố gắng nhường mảy ra hiệu với Vũ Đô Thần, cười. – Chúc mừng tôi đi, cậu em.

Mỗi câu nói của Bộ Tinh Bảo như một lưỡi dao sắc nhọn, đâm thẳng vào tim Nam Trạch Lễ.

- Tôi không tin! – Nam Trạch Lễ hét lên, chạy ra giữ chặt một cánh tay của Bộ Tinh Bảo.

- Tại sao lại không tin? – Bộ Tinh Bảo hơi nhường mảy lên, cô muốn cắn đứt lưỡi của mình đi, sao lại hỏi câu hỏi thừa như thế?

- Bộ Tinh Bảo, không phải cô là một thiên thần muốn tới để cứu vớt tôi sao? Sao vậy, bị tôi trêu chọc nhiều quá nên sợ rồi, muốn từ bỏ sao? – Vì không tìm ra lý do nào có thể thuyết phục Bộ Tinh Bảo nên cậu đành nói câu này.

Bộ Tinh Bảo lắc đầu:

- Không phải!

- Không phải? Vậy thì cô cho tôi một lý do đi! – Nam Trạch Lễ có vẻ giận dữ, lúc đó thì cứ lảng nhảng bám lấy người ta, bây giờ nói trở mặt là trở mặt luôn, người ta nói đúng thật – con gái trở mặt nhanh như người ta lật một trang sách.

Bộ Tinh Bảo ra sức kéo cánh tay của Vũ Đô Thần, Vũ Đô Thần hình như cũng hiểu ra điều gì đó, nói:

- Lễ, tha cho chúng tôi đi, tôi mệt rồi.

- Bộ Tinh Bảo... – Nam Trạch Lễ vẫn đứng chắn trước hai người, nhìn thẳng vào mắt của Bộ Tinh Bảo.

Bộ Tinh Bảo cúi đầu xuống, rồi lại ngẩng đầu lên, nói rõ ràng từng chữ:

- Xin tránh ra. – Nói xong, cô kéo Vũ Đô Thần đi thẳng.

Nam Trạch Lễ thần thờ đứng nguyên chỗ cũ, hai bàn tay nắm chặt lại, phát ra những tiếng “crắc, nứt” đáng sợ.

Đi được một đoạn xa, nước mắt Bộ Tinh Bảo mới chảy ra giàn giụa, cô mỉm cười đau đớn nhưng nhanh chóng lấy lại tinh thần, ngẩng cao đầu lên hỏi:

- Chúng ta ăn cơm ở đâu?

- Tiểu Bộ, cậu thích thẳng nhóc đó hả? – Vũ Đô Thần nhìn cô chăm chú, đôi mắt của Tiểu Bộ là trong sáng nhất.

- Đâu có, sao có thể thế được. – Bộ Tinh Bảo lắc đầu quầy quậy, nhưng vừa nghiêng đầu sang, cô lại nhìn thấy Nam Trạch Lễ cách đó không xa. Cậu đang cúi thấp đầu bước đi, dáng vẻ vô cùng thất vọng, khiến trái tim cô lại nhoi nhói đau.

- Vậy thì cậu nhìn tờ đây, cậu có sẵn sàng làm bạn gái của tớ không? – Vũ Đô Thần hỏi.

- Chúng ta có thể không? Chẳng phải chúng ta là bạn bè tốt sao? – Nếu là một tháng trước, chắc chắn cô sẽ không hề do dự mà gật đầu, hơn nữa cô sẽ vui vẻ mà hét toáng lên. Nhưng bây giờ, cô có nên nhận lời không? Tại sao trong lòng cô vẫn có một giọng nói vang lên, bảo cô đừng đồng ý. – Thần, cho tớ suy nghĩ thêm đã, chẳng phải cậu định mời tớ ăn cơm sao? Bây giờ tớ đói lắm rồi.

- Được rồi, chúng ta đi thôi! – Vũ Đô Thần thất vọng nói.

- Nghe nói chưa, hôm qua hoàng thái tử lại đánh nhau với bọn bụi đời ở gần trường đấy, hơn nữa có mấy thằng đàn em của anh ấy phải vào nằm viện, bọn kia cũng bị đánh cho thê thảm! – Một người ào vào lớp nói.

“Nam Trạch Lễ”, Bộ Tinh Bảo vô cùng nhạy cảm với cái tên này, cô đã cố gắng bắt mình không được chú ý tới các việc của cậu, nhưng vẫn không nhịn được, đồng tai lên nghe ngóng.

- Vậy sao? Sao lại đánh nhau? Có phải bọn họ trêu tức hoàng thái tử không? – Một cậu bạn khác thích thú đứng hẳn lên hỏi.

- Đương nhiên là không phải. Chẳng phải vì Dương Hâm Hoạch sao, nghe nói Dương Hâm Hoạch đá đại ca của bọn kia, thế là bị chúng nó tìm đến trả thù, cuối cùng thì hoàng thái tử ra mặt để cứu. Hai da! Đúng là hồng nhan gây họa mà.

...

Lại là Dương Hâm Hoạch... Mỗi quan hệ của họ thực sự như những gì mà mọi người nói sao?

- Đang nghĩ cái gì thế? Dương Hâm Hoạch sao? – Doãn Tú vỗ vai cô. Gần đây trong trường đang rộ lên tin đồn về Nam Trạch Lễ và Dương Hâm Hoạch.

- Ủ! Có điều tớ không tin cô ấy là một cô bé hư. – Bộ Tinh Bảo mỉm cười nói, thực ra trong lòng cô đã có một “kết luận” riêng về Dương Hâm Hoạch.

Họ tên: Dương Hâm Hoạch

Chiều cao: 163cm

Cân nặng: 45kg

Da trắng, mắt to, có thần, đẹp như trong truyện tranh, tóc dài và thẳng, vừa đen vừa mượt, hàm răng trắng bóng đều đặn.

Mỗi tình đầu năm 14 tuổi, trong khoảng thời gian ba năm sau đó, số bạn trai không thể đếm xuể, quan trọng nhất là chưa mỗi tình nào “thọ” được quá một tuần. Người ở bên cạnh cô lâu nhất chính là Nam Trạch Lễ, có điều họ lúc nào cũng xưng là anh em. Mùa hè năm nay, Dương Hâm Hoạch vẽ cho Nam Trạch Lễ một bức tranh chân dung, mất hơn hai tháng, vì việc này mà người gầy đi gần chục kg. Điều kỳ lạ là Dương Hâm Hoạch vốn rất ham tiền nhưng chưa bao giờ lấy của Nam Trạch Lễ một đồng nào. Nam Trạch Lễ vì cô mà dằn tội với không ít người, lần nào đánh nhau cũng đều vì cô.

Bộ Tinh Bảo ngồi trước màn hình máy tính đọc đồng tài liệu mà Trương Doãn Tú gửi cho cô, hai hàng lông mày càng lúc càng nhăn tít lại. Bọn họ chỉ coi nhau như anh em thôi sao? Hay thực ra họ có thích nhau, nhưng cả hai đều không chịu nói ra mà thôi?

- Reng reng reng...

- A lô, xin hỏi tìm ai đấy ạ? – Bộ Tinh Bảo nhắc điện thoại lên, lịch sự hỏi.

- Em Tinh Bảo, tôi là hiệu trưởng, sáng mai em tới văn phòng của tôi sớm nhé! – Giọng nói giận dữ của hiệu trưởng vang lên đầu bên kia điện thoại, thầy thực sự sắp bị Nam Trạch Lễ làm cho tức điên lên rồi.

- Vâng ạ, em chào thầy. – Bộ Tinh Bảo thoáng cau mày, hình như buổi nói chuyện ngày mai có liên quan tới Nam Trạch Lễ.

Bộ Tinh Bảo miễn cưỡng bước chân vào phòng của thầy hiệu trưởng:

- Hiệu trưởng, thầy tìm em ạ?

Cô ngẩng đầu nhìn lên, thấy bố của Nam Trạch Lễ, ông Nam Nguyên Huy cũng ngồi bên cạnh, sắc mặt ông thoáng chút buồn rầu, nhưng khi nhìn thấy cô, ông vẫn gắng gượng nở một nụ cười.

- Cháu chào chú Nam. – Bộ Tinh Bảo lễ phép cúi người, sau đó ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

- Em Tinh Bảo, em xem cái này đi. – Thầy hiệu trưởng đưa cho cô một tờ fax rất dài.

Nhìn tờ giấy dày đặc những chữ, Bộ Tinh Bảo thấy mắt mình hoa lên.

Trên tờ giấy dài khoảng chừng hơn 1m, ghi rõ ràng mọi “tội trạng” của Nam Trạch Lễ từ ngày 16 tháng 10 tới ngày 2 tháng 11, tỉ mỉ như một cuốn tiểu

thuyết, ngay cả việc cậu ra tay như thế nào, động tác ra sao cũng vô cùng rõ ràng.

Ai ghi lại những thứ này? Cứ như thể có một đôi mắt lúc nào cũng theo dõi Nam Trạch Lễ vậy, hơn nữa còn theo dõi suốt 24 tiếng đồng hồ, ngay cả việc đi vệ sinh mấy lần, nói chuyện với những ai, thời gian đi học, tan học cũng được ghi rất chi tiết. Người cung cấp tài liệu này đúng là một người đáng nể, Bộ Tinh Bảo kinh ngạc ngẩng đầu lên, lo lắng nhìn hai người đàn ông trước mặt.

- Ý của thầy là gì ạ?

- Tinh Bảo, trong khoảng thời gian từ ngày 20 tháng 9 tới ngày 15 tháng 10 khi em ở cạnh Nam Trạch Lễ, cậu ấy không hề có hành động nào ra ngoài khuôn phép, hơn nữa biểu hiện cũng rất tốt. Không trốn học, không đánh nhau với người khác, hơn nữa còn cư xử rất thân thiện với bạn bè. – Thầy hiệu trưởng trầm tư đẩy gọng kính trên sống mũi, liếc nhìn Nam Nguyên Huy.

- Tinh Bảo, chú có thể gọi cháu thế được không? Chúng ta hy vọng cháu sẽ tiếp tục giúp đỡ nó. – Nam Nguyên Huy nói với giọng hối lỗi. Bởi vì ông biết rất rõ tình trạng của Nam Trạch Lễ và Bộ Tinh Bảo hiện nay, thời gian này Bộ Tinh Bảo khá thân mật với Vũ Đô Thần, ông cũng biết.

- Cháu có thể không đồng ý không? Thời gian này cháu rất bận. – Cô kiểm một lý do thật tẻ, xấu hổ cúi đầu xuống.

- Vậy sao... vậy được rồi, không sao, chú sẽ nghĩ cách khác vậy. – Nam Nguyên Huy có vẻ thất vọng, ông gượng cười. – Hiệu trưởng, tôi về trước đây! – Ông đứng lên đi ra ngoài, bước chân nặng nề, mệt mỏi, ngay cả đôi tay đưa lên đẩy cửa cũng dường như không còn sức lực.

Bộ Tinh Bảo thấy mắt mình mờ đi. Ngày trước chắc ba mình cũng vậy, khi anh trai không nghe lời, ba cũng tức giận, cũng buồn rầu, chỉ biết mở to mắt nhìn anh trai đánh nhau, cuối cùng vì làm thương người khác mà phải vào tù.

Vậy còn Nam Trạch Lễ thì sao, Nam Trạch Lễ có giống như anh trai cô không? Bộ Tinh Bảo hoảng loạn lắc đầu, đó là điều mà cô không muốn nhìn thấy nhất.

Bi kịch này không thể tái diễn được. Bất kể là ai, đều phải trân trọng tuổi thanh xuân của mình, đều phải nắm chắc con đường đi tới tương lai của mình. Vì người nhà cũng được, vì bản thân cũng được, ai cũng phải sống cho thật tốt, chẳng phải như vậy sao?

Nam Trạch Lễ... có lẽ là hy vọng duy nhất của chú Nam...

Bộ Tinh Bảo đột ngột đứng bật dậy, lao ra ngoài cửa, cuối cùng cũng đuổi kịp Nam Nguyên Huy lúc đó đang chuẩn bị bước vào xe.

- Chú Nam, xin chờ một chút, chuyện cháu đã đồng ý với chú, chắc chắn cháu sẽ làm được.

- Cảm ơn cháu, Tinh Bảo! – Nam Nguyên Huy vô cùng cảm kích cô bé lương thiện này.

Xin hãy tha lỗi cho những hành động ích kỷ của một người làm cha như chú!

4.

- Tiểu Bộ, cậu điên mất rồi, cậu thực sự lại bắt đầu chờ cậu ta sao? – Trương Doãn Tú giận dữ nói lớn tiếng. Bộ Tinh Bảo quả là kỳ lạ, bỏ mặc Chủ tịch hội học sinh Vũ Đô Thần, cứ chạy đi tìm cái gã Nam Trạch Lễ hư hỏng đó. Đã vậy lần nào cũng bị hấn “chơi” cho thâm, thương tích đầy mình, vậy mà vẫn không thấy sợ sao?

Bộ Tinh Bảo không nói năng gì, im lặng cúi đầu thu xếp sách vở.

- Tiểu Bộ, Nam Nguyên Huy cho cậu cái gì mà cậu bán mạng cho ông ta như thế? – Trương Doãn Tú đứng chặn trước mặt Bộ Tinh Bảo, cô không hy vọng người bạn thân của mình một lần nữa bị người ta bắt nạt.

- Không có đâu, chỉ là tớ thấy chú Nam là lại nhớ tới ba tớ và anh hai...

- Bởi vậy nên cậu lại đồng ý? Cậu giúp cậu ta một lần là được rồi, việc gì mà phải giúp thêm lần nữa?

- Bỏ cuộc giữa chừng không phải là phong cách của tớ. Hơn nữa Nam Trạch Lễ trở nên như ngày hôm nay cũng có liên quan tới tớ. – Bộ Tinh Bảo tự trách mình.

- Cái gì mà có liên quan tới cậu, đều tại Dương Hâm Hoạch không ra làm sao! Cậu ta vì Dương Hâm Hoạch nên mới đi đánh nhau, sao mà cậu ngốc thế hả? – Trương Doãn Tú gõ mạnh lên đầu Bộ Tinh Bảo, làm thế nào mới có thể giúp cô nàng ngốc nghếch này tỉnh trí ra đây?

- Cho dù thế nào thì tớ cũng phải chịu một phần trách nhiệm. Được rồi, nếu ra muộn là Nam Trạch Lễ lại về mất. – Bộ Tinh Bảo kiên quyết bước ra từ cửa sau.

- Rầm... – Bộ Tinh Bảo va phải một người, ngẩng đầu lên nhìn, thì ra là Vũ Đô Thần.

- Tiểu Bộ, cậu về nhà hả? Để tớ đưa về!

- Không cần đâu, tớ có chút chuyện cần đi tìm Nam Trạch Lễ. – Cô vòng qua người cậu, bước ra ngoài.

- Tiểu Bộ! Tớ không cho cậu đi. – Tim Vũ Đô Thần thoáng thất lại. Cô đã chiến tranh lạnh với Nam Trạch Lễ hơn nửa tháng nay rồi, sao hôm nay đột nhiên lại đòi đi tìm cậu ta? Vũ Đô Thần kéo cánh tay Bộ Tinh Bảo lại, không chịu buông ra.

- Thần, xin lỗi cậu, tớ đã đồng ý với chú Nam và thầy Hiệu trưởng rồi. – Bộ Tinh Bảo rút tay mình ra. Cô nhìn Vũ Đô Thần rồi nhanh chóng chạy đi trong ánh mắt thần thờ của cậu.

- Vũ Đô Thần, cậu phải để ý Tiểu Bộ đấy, cô nhỏ này đã có cảm tình với hoàng thái tử rồi. – Trương Doãn Tú nhìn Vũ Đô Thần bằng ánh mắt thông cảm, sau đó đeo ba lô lên vai, bỏ ra khỏi phòng.

Căn phòng học rộng lớn lúc này chỉ còn lại Vũ Đô Thần, cậu ngồi trên ghế, ánh mặt trời xuyên qua khung cửa sổ, hắt lên mặt cậu, khiến trông cậu càng trở nên cô đơn và lạnh lẽo.

Bộ Tinh Bảo đứng dưới gốc cây táo chờ tới khi trời tối mà vẫn không thấy Nam Trạch Lễ đâu, dựa vào cảm giác của mình, cô lại tìm tới quán rượu. Trước cửa quán, người ra vào tấp nập, khó khăn lắm cô mới len vào được, mắt liếc xung quanh tìm Nam Trạch Lễ.

- Tới tháng rồi, trả tiền đi... – Nam Trạch Lễ hét lên.

- Trạch Lễ, em có thể nợ anh được không? – Quang Từ nói. Cô dựa sát vào người Nam Trạch Lễ, nũng nịu nờ một nụ cười mê hoặc.

Tiếng nhạc mạnh như xé rách màng nhĩ của Bộ Tinh Bảo, cô thấy hoa mày chóng mặt, bụng cuộn lên khó chịu, không khí ở đây rất khó chịu, tiếng nhạc cũng khiến cô không thể chịu đựng được.

Những ánh đèn nhiều màu sắc đảo qua đảo lại, những âm thanh ồn ào, huyền ảo, cả những tiếng hét chói tai đều khiến Bộ Tinh Bảo thấy đau đầu. Mùi thuốc lá nồng nặc làm mờ cả mắt cô, nhưng cô vẫn thận trọng ngồi xuống một góc nhỏ nhìn Nam Trạch Lễ đang vui vẻ chơi bài.

- Nam Trạch Lễ, tôi có chuyện muốn nói với cậu. – Bộ Tinh Bảo tới gần Nam Trạch Lễ, tâm trạng cô rất tệ. Cô kéo cậu ra ngoài.

- Ai thế? Không thấy bốn thái tử đang chơi sao? – Nam Trạch Lễ uể oải ngẩng đầu lên, nhìn thấy Bộ Tinh Bảo đang đứng phía bên kia làn khói. Cậu khề hừ một tiếng, sau đó rút mạnh tay về, Bộ Tinh Bảo mất trọng tâm, cả người ngã nhào về phía trước. Nam Trạch Lễ tránh người sang, cô bèn ngã xuống ghế salon.

- Mọi người có quen cô ấy không? Đây là Bộ Tinh Bảo của trường chúng tôi, tôi nghĩ không cần phải giới thiệu chắc mọi người cũng biết cô ấy chứ. – Nam Trạch Lễ đưa tay ra hắt mặt Bộ Tinh Bảo lên, những ngón tay thon dài vuốt nhẹ chiếc cằm nhỏ của cô. Bộ Tinh Bảo cố ngồi dậy, nhưng bàn tay của Nam Trạch Lễ lại ấn mạnh cô xuống.

- Nam Trạch Lễ, buông tôi ra, tôi có chuyện muốn nói với cậu. – Bộ Tinh Bảo cố quay đầu đi, đứng thẳng người lên, nhìn cậu.

- Có chuyện gì thì nói ở đây đi, dù sao cũng toàn là bạn bè cả, có gì đâu mà phải ngại. – Nam Trạch Lễ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt giận dữ của Bộ Tinh Bảo. – Ha ha, nếu cô không thích ở đây thì đi ra ngoài đi, nơi này không chào đón cô.

Sắc mặt của cậu vô cùng xa lạ. Chàng trai đập xe đập đèo cô đi học giờ đâu mất rồi? Hoặc cũng có thể đó chỉ là tấm mặt nạ giả của cậu, còn đây mới là con người thật sự.

- Nam Trạch Lễ... Khụ! Khụ! Tôi hy vọng là cậu có thể ra khỏi đây. – Khó khăn lắm Bộ Tinh Bảo mới đứng vững được, cúi đầu xuống nhìn vào mắt cậu, đôi mắt của cậu vẫn vô cùng trong sáng mặc dù đang đứng giữa nơi này.

- Cô tưởng rằng cô là ai? Cô bảo Trạch Lễ làm gì thì anh ấy sẽ làm thế sao? – Quang Từ đứng bật dậy, đẩy mạnh Bộ Tinh Bảo, vì sức đẩy quá mạnh nên Bộ Tinh Bảo ngã sang bên.

Nam Trạch Lễ đưa tay ra theo thói quen, nắm tay Bộ Tinh Bảo trước khi cô ngã xuống. Đúng vào lúc Bộ Tinh Bảo đang định cảm ơn cậu vì đã cứu mình thì Nam Trạch Lễ đột ngột buông tay ra, khiến cô ngã phịch xuống đất.

- Quang Từ, hôm nay em vẫn chưa tới tiệm của Lâm Phi Dương làm thêm phải không? – Cậu nghiêng đầu nhìn Quang Từ gần như đang dính sát vào người mình, khuôn mặt dày son phấn của cô khiến cậu thấy buồn nôn.

- Trạch Lễ, làm việc ở đó mệt lắm, em không muốn đi nữa. – Quang Từ chu miệng ra sức lắc cánh tay Nam Trạch Lễ, còn lườm Bộ Tinh Bảo lúc đó đang cố đứng dậy.

Nam Trạch Lễ hất mạnh tay cô ra, quay người nói với Bộ Tinh Bảo:

- Cô còn không đi hả? Lễ nào muốn tôi đem chuyện xấu của cô ra kể cho mọi người mới chịu đi sao? – Cậu mệt mỏi đưa tay lên vén tóc mái trên trán, để lộ ra vầng trán thông minh. Lúc cậu buông tay xuống, mái tóc mềm mại lại rơi xuống, che lấp đôi mắt cậu.

- Tôi chẳng có chuyện xấu nào hết, cậu cứ nói đi, dù sao thì tôi cũng không bỏ đi đâu, tôi sẽ dính lấy cậu từng bước, không cho cậu đi theo con đường của anh tôi. – Bộ Tinh Bảo đứng trước mặt Nam Trạch Lễ, ngẩng cao đầu, đôi mắt đen láy nhìn cậu không chớp.

- Ô? Cái có thật là vĩ đại! – Nam Trạch Lễ nhếch miệng châm chọc.

Bộ Tinh Bảo cần môi, nén những lời nói trong lòng xuống.

- Vậy được rồi, tôi sẽ nói hết trước mặt mọi người. – Nam Trạch Lễ quay người lại, bước lên sân khấu bằng tư thế nho nhã nhất. – Dừng lại! – Cậu ra lệnh, sau đó khoát tay ra hiệu, cả quán rượu yên tĩnh lại, mọi người có mặt tại đó hướng thú nhìn Nam Trạch Lễ và Bộ Tinh Bảo.

- Chào mọi người, xin mọi người nhìn theo ánh mắt của tôi. – Nam Trạch Lễ đi tới giữa sân khấu, vừa chỉ tay đã có một đám người đứng cạnh Bộ Tinh Bảo tự động tách ra tạo thành một đường, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía cô. – Rất tốt, mọi người nhìn có rõ không? Cô ấy tên là Bộ Tinh Bảo, là học sinh lớp 12A1 trường trung học Văn Thượng, cũng là Chủ tịch Câu lạc bộ Văn nghệ của trường Văn Thượng. Cô ấy có một người bạn trai tên là Vũ Đô Thần, là bạn thân của tôi. – Nam Trạch Lễ dừng lại lấy hơi, quan sát tỉ mỉ sự thay đổi trên khuôn mặt Bộ Tinh Bảo. Nhưng trên khuôn mặt điềm tĩnh của cô không có chút thay đổi nào, phẳng phai như mọi người đều đang không nhìn cô, những điều mà Nam Trạch Lễ nói đều không liên quan gì tới cô.

- Đại ca, tiếp theo, tiếp theo như thế nào? – Một lúc sau, Nam Trạch Lễ thấy Bộ Tinh Bảo bắt đầu cứng đờ người lại, mọi người bên dưới bắt đầu hồi thức.

- Không phải sốt ruột, chúng ta có thời gian mà. Hơn một tháng trước, bỗng dưng cô ấy xuất hiện trước mặt tôi, sáng nào cũng tới trước cửa nhà chờ tôi, buổi chiều tan học cũng đứng dưới gốc cây táo ở sân trường chờ tôi, tôi không biết cô ấy làm như vậy có ý gì. – Cậu mỉm cười, đồng thời trong đầu cậu xuất hiện từng hình ảnh của hai người, từ khi lần đầu tiên thấy cô ngồi ngủ dưới gốc táo, cho tới khi cô ôm cánh tay Vũ Đô Thần, trái tim Nam Trạch Lễ như bị cái gì đó chặn lại, có một nỗi buồn nói không rõ thành lời.

- Những gì còn lại để tôi nói cho! – Bộ Tinh Bảo bước nhanh lên sân khấu trong sự ngạc nhiên tốt độ của mọi người, đứng cạnh Nam Trạch Lễ, cô cầm micro lên nói lớn.

- Đủ rồi, đừng có giả bộ ở đây. – Nam Trạch Lễ giằng micro lại, nhìn Bộ Tinh Bảo bằng ánh mắt chán ghét, cô lúc nào cũng có tài làm cho cậu nổi giận. Nam Trạch Lễ nhường cao một bên lông mày,

nghe đầu nhìn Bộ Tinh Bảo, cô không hề rút lui, đôi mắt trong sáng vẫn nhìn cậu, không có vẻ gì tức giận.

- Tôi sẽ không từ bỏ đâu. – Bộ Tinh Bảo nhẹ nhàng nói, không ai có thể lay động được quyết tâm của cô.

- Đúng là mặt dày. – Cậu mỉm cười khinh miệt, rồi lại nói lớn. – Mọi người thấy rồi đấy, ngày nào tôi cũng bị cô gái này đeo bám không tha. – Lời của cậu vừa dứt, tiếng bàn tán xôn xao lập tức vang lên.

Lúc này, một người ở bên ngoài đang ra sức chen vào trong quán rượu, nhìn thấy tình cảnh đó, cậu hấp tấp chạy lên bảo vệ Bộ Tinh Bảo.

- Tiểu Bộ! – Vũ Đô Thần thở hổn hển nói, cậu chen lên sân khấu, đứng chắn trước mặt Bộ Tinh Bảo. – Tiểu Bộ, chúng ta đi về thôi.

- Tốt lắm, Thần cũng tới rồi, chỉ tiếc là màn kịch hay vừa mới kết thúc. – Nam Trạch Lễ uể oải ngồi lên chiếc trống lớn đặt bên cạnh.

- Tôi không tới để xem kịch, tôi sợ có người bắt nạt Tiểu Bộ. – Vũ Đô Thần lạnh nhạt nhìn khuôn mặt kiêu ngạo của Nam Trạch Lễ. Mấy ngón tay thon dài của Nam Trạch Lễ nhẹ nhàng lướt trên mấy phím đàn piano, một giai điệu du dương vang lên khắp căn phòng.

- Bắt nạt cô ta? Ở đây bao nhiêu con mắt đang nhìn vào tôi, ai bắt nạt cô ta chứ? Và lại mọi người không nể mặt cậu thì cũng phải nể mặt tôi chứ, nói gì thì nói chúng ta cũng là “Anh em tốt”! – Nam Trạch Lễ chậm chạp đứng lên, một tay đặt lên vai Vũ Đô Thần, nhìn thẳng vào mắt cậu. Tay còn lại của cậu kéo Bộ Tinh Bảo tới sát người mình, mỉm cười. – Chị Bảo, chị nói với Thần là tôi có bắt nạt chị không, đừng có phá hoại tình cảm anh em giữa tôi và Thần nhé.

- Thần, cậu về trước đi! Tôi còn việc muốn nói với Nam Trạch Lễ. – Bộ Tinh Bảo rút tay ra khỏi tay Vũ Đô Thần, dịu dàng nói.

- Tiểu Bộ! – Vũ Đô Thần vẫn khẳng khẳng bắt Bộ Tinh Bảo phải về cùng mình, lại kéo cánh tay của cô.

- Tôi sẽ không về đâu. – Cô quả quyết nói.

- Bộ Tinh Bảo, rốt cuộc cậu làm sao vậy? Ba Nam Trạch Lễ cho cậu cái gì mà cậu lại bán mạng cho ông ta như vậy? – Vũ Đô Thần phẫn nộ hét lên, Nam Trạch Lễ đưa tay lên bịt chặt lỗ tai.

- Thần, cậu về đi! Tôi...

Vũ Đô Thần không chờ cô nói xong, bèn kéo mạnh tay cô lôi ra ngoài.

- Đi cẩn thận nhé! – Nam Trạch Lễ mỉm cười vẫy tay về phía họ, sau đó đi về chỗ ngồi của mình.

- Lễ, chúng ta chơi tiếp đi! – Quang Tử quàng tay lên vai Nam Trạch Lễ, nhưng lại bị cậu hất mạnh ra. Nam Trạch Lễ vừa nãy vẫn còn cười cười nói nói, lúc này bỗng dưng gằn giọng nói nhỏ với cô:

- Cút ra cho tôi!

- Buông tớ ra! Vũ Đô Thần, cậu định làm gì hả? – Bộ Tinh Bảo bị Vũ Đô Thần kéo đi một đoạn rất xa, cho tới khi không nhìn thấy tấm biển của quán rượu đầu nữa, cậu mới buông tay ra.

- Chẳng làm gì cả, tớ chỉ không muốn cậu ở cùng thằng nhóc đó. – Vũ Đô Thần phẫn nộ nhìn cô, ánh mắt cậu tóe lửa. – Lẽ nào cậu không biết nó là hạng người nào sao? Còn nữa, trong quán rượu đó là những người như thế nào, lẽ nào cậu không nhận ra? Bây giờ đã 10 giờ rồi, con gái không nên về nhà muộn như thế. Mẹ cậu sẽ lo lắng đấy. – Vũ Đô Thần đi về phía trước, Bộ Tinh Bảo leo theo sau.

Cậu nổi giận rồi, Vũ Đô Thần cả ngày cười đùa giờ thực sự nổi giận rồi. Cậu vò đầu bứt tóc, trông vô cùng khổ sở.

- Thần, Nam Trạch Lễ không như cậu nghĩ đâu. – Bộ Tinh Bảo nói nhỏ.

- Xin lỗi, tớ đưa cậu về! Sau này tớ sẽ tới đón cậu đi học. – Vũ Đô Thần phát hiện ra mình nổi cáu vô lý, bèn vội vàng xin lỗi, sau đó kéo tay Bộ Tinh Bảo bước đi.

- Thần, tớ thừa nhận tớ từng rất thích cậu. Cậu biết không? Nhưng hôm đó nghe cậu nói cậu muốn hẹn hò với tớ, tớ thực sự thấy rất sợ, rất sợ, sợ cậu lại đùa cợt tớ. – Nhưng khi cô nói ra những lời này, trong lòng lại vang lên một giọng nói phản đối, hình như có âm thanh nào đó nói về Nam Trạch Lễ.

- ...

- Thần, cậu đừng giận nữa. Cậu sẽ không vì tớ phạm một lỗi nhỏ mà từ bỏ tớ chứ?

Vũ Đô Thần lạnh lùng không lên tiếng, quen cậu lâu như vậy rồi, đây là lần đầu tiên Bộ Tinh Bảo thấy cậu như thế này, lẽ nào cậu thật sự đang...

- Thần, cậu đang ghen sao? Đang ghen với Nam Trạch Lễ hả?

- Tớ đang ghen, tớ ghen với Nam Trạch Lễ, chúng ta đã hẹn hò với nhau gần ba tuần rồi, cậu chưa bao giờ nghiêm túc với tớ cả, thậm chí lần nào gặp nhau cũng tới muộn! – Vũ Đô Thần giận dữ nói, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt như thoáng cười của cô, cơn giận dữ của cậu lại vơi đi một nửa.

- Có biết ghen chứng tỏ là cậu vẫn chưa từ bỏ tớ... Được rồi! Mai là chủ nhật, bọn mình đi công viên chơi nhé! – Cô nũng nịu kéo cánh tay Vũ Đô Thần.

Vũ Đô Thần chỉ tay vào má mình, ngón tay thon dài cứ chỉ hết lần này tới lần khác.

- Làm gì thế? Trên mặt cậu đâu có cái gì! – Bộ Tinh Bảo kiễng chân lên nhìn vào những chỗ mà cậu chỉ tay, nơi đó mịn màng, trắng trẻo, ngay cả cái lỗ chân lông cũng không có, hoàn hảo tới mức đến cô cũng phải ghen tị.

- Trời ơi, ngốc quá! – Vũ Đô Thần mắng thầm, rồi hôn nhanh lên môi cô. Bộ Tinh Bảo bị hành động bất ngờ của cậu làm cho sững sờ, cô mở lớn mắt nhìn cậu, không tin được rằng trên một con đường đông người qua lại như thế mà Vũ Đô Thần lại dám hôn cô.

- Đây, Tiểu Bộ, cậu đừng có khóc! Tớ, tớ chỉ... Haiz, Tiểu Bộ, tớ không biết đây là nụ hôn đầu của cậu... Không phải, đương nhiên tớ biết đây là nụ hôn đầu của cậu, chỉ là tớ, tớ nghĩ chúng ta đã... – Vũ Đô Thần bối rối đi xung quanh Bộ Tinh Bảo, luôn miệng giải thích, đáng vẻ sững sờ của Bộ Tinh Bảo quả thật là khiến cậu hối hận.

- Không... không có gì, tớ phải về đây! – Bộ Tinh Bảo cúi đầu bỏ đi một mạch.

Bạn đang đọc truyện *Cho Anh Hôn Em Một Cái Nào* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 7: Sự khác biệt

1.

Bộ Tinh Bảo lần nhanh ra khỏi phòng học. Máy ngày hôm nay, lúc nào cô cũng bị Vũ Đô Thần bám theo, không có chút thời gian nào để đi tìm Nam Trạch Lễ, khó khăn lắm mới chờ tới lúc Vũ Đô Thần bận chuyện của Hội học sinh, cô không chạy ngay lúc này còn chờ lúc nào?

Vừa ra khỏi phòng học, cô đã không may lao ngay vào một vòng tay quen thuộc.

- Thần, cậu về nhanh vậy sao? Mọi việc xử lý xong chưa? – Cô xoa xoa cái trán vừa bị đụng mạnh, thoáng bối rối.

- Đúng thế, sợ cậu chờ sốt ruột nên về trước. – Vũ Đô Thần mỉm cười, kéo Bộ Tinh Bảo ra khỏi phòng.



- Thần, hôm nay tớ có chút việc, về trước nhé! – Chưa chờ Vũ Đô Thần kịp có phản ứng gì, Bộ Tinh Bảo đã lách khỏi người cậu, chạy nhanh như bay xuống lầu.

Thời tiết giữa tháng 11 rất lạnh lẽo, Bộ Tinh Bảo đứng dưới gốc cây táo lúc này chỉ còn trơ những cành, thi thoảng lại rụng cỏ lại.

- Bộ đồng phục đáng chết, sao lại ngắn thế chứ? – Cô nhìn đôi chân bị hở ra của mình, sắp chết cồng tới nơi.

- Ai da, chết rồi, Vũ Đô Thần đuổi theo ra rồi. – Bộ Tinh Bảo vội vàng quỳ xuống đằng sau chiếc ghế dài dưới gốc cây, nhìn thấy Vũ Đô Thần đi về phía sau tòa nhà mới thở dài nhẹ nhõm.

- Á! Nam Trạch Lễ. – Bỗng dưng cô nhìn thấy một cái bóng quen thuộc, bèn gọi rồi nhanh chóng chạy theo cái bóng đó.

- Nam Trạch Lễ! – Cô kéo vai người đó lại mỉm cười, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt khác, nụ cười của cô như đông cứng lại. – Mẫn Huyền Tân, là cậu à.

- Chị Bảo, tìm Lễ có việc gì à? Hôm nay cậu ấy không đi học, nghe nói là đánh nhau bị thương, em đang định đi tìm cậu ấy. Hay là chị em mình cùng đi nhé! – Mẫn Huyền Tân nở nụ cười rạng rỡ, khoác chiếc áo khoác trong tay lên vai, chưa chờ cô mở miệng đã quay người chạy lên lầu. – Chị Bảo, chờ em một chút, em đi lấy cặp sách.

Đúng là đây rồi. Đúng là đây rồi. Bộ Tinh Bảo sờ tay lên ngực. Đúng thật là, không phải lần đầu tiên gặp nhau, sao cô lại căng thẳng thế nhỉ? Chắc là Nam Trạch Lễ không đến nỗi đuổi mình ra ngoài chứ?

- Chị Bảo, làm sao thế? Chúng ta tới cổng nhà rồi. – Mẫn Huyền Tân khó hiểu hỏi, nhìn túi đồ trong tay cậu cũng đủ biết Bộ Tinh Bảo có thành ý như thế nào. Còn chưa ra khỏi sân trường, cô đã hỏi Mẫn Huyền Tân xem Nam Trạch Lễ thích ăn cái gì. Cuối cùng họ mất hai tiếng đồng hồ chọn đồ trong siêu thị, mua về một đồng hồ ăn. Những người biết chuyện thì hiểu là họ đi thăm người ốm, người không biết có khi còn tưởng họ mở cửa hàng tạp hóa.

- Tội hơi căng thẳng... – Bộ Tinh Bảo thật thà nói.

- Trời, căng thẳng cái gì? Lễ đâu có ăn thịt chị. Thằng nhóc này hôm qua bị thương nặng lắm, hôm nay không có sức để cãi nhau với chị đâu. – Mẫn Huyền Tân vô tư bước lên lầu.

- Cậu ấy bị thương nặng lắm sao? – Bộ Tinh Bảo thấp thòm không yên. Không được, lát nữa chắc chắn mình phải nói chuyện với cậu ấy, nếu cứ tiếp tục như vậy, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện lớn mất.

- Đúng thế! – Vừa nói chuyện, Mẫn Huyền Tân vừa tra chìa khóa vào ổ, bước vào phòng.

Căn phòng thoáng thoáng mùi canh trứng, còn cả tiếng nhạc dễ chịu từ phòng bếp vọng ra, chiếc tivi đặt ở phòng khách đang chiếu bộ phim hoạt hình “Tom và Jerry”, tất cả mọi thứ ở đây đều khác với lần trước mà Bộ Tinh Bảo đến, nơi này đã có cảm giác ấm áp hơn, cảm giác như một gia đình.

Khi Bộ Tinh Bảo nhìn thấy tất cả những thứ này, bỗng dưng một giọng nói rõ ràng lọt vào tai cô:

- Chị Tinh Bảo, chị tới rồi à, còn mua bao nhiêu là đồ ăn nữa! Hà ha, hôm nay em hạnh phúc quá! Anh Trạch Lễ, chị Tinh Bảo tới rồi, còn mang theo nhiều đồ ăn lắm! – Dương Hâm Hoạch mỉm cười nhận mấy túi đồ trong tay Bộ Tinh Bảo, lục lọi một hồi rồi buồn bã ném túi đồ sang một bên. – Chị Tinh Bảo, chị toàn mua đồ anh Trạch Lễ thích. – Cô chu môi làm nũng, lúc này Nam Trạch Lễ được Mẫn Huyền Tân dìu từ trên lầu xuống, cậu bước đi khập khiễng, có vẻ vô cùng khó khăn.

- Anh Trạch Lễ, sao không nằm trên đó? Cơm sắp xong rồi. – Dương Hâm Hoạch vừa nhìn thấy cậu, lập tức nhảy lên, đưa tay ra cẩn thận đỡ Nam Trạch Lễ ngồi xuống ghế.

- Chẳng phải em nói có người mua đồ ăn ngon tới sao? Anh phải ăn trước một chút chứ! – Nam Trạch Lễ xoa đầu cô, nói dịu dàng.

- Ủm, những thứ này đều là chị Tinh Bảo mua. Chị Tinh Bảo, chị ngồi đi! Em đi xem cơm đã chín chưa. – Dương Hâm Hoạch nhảy chân sáo vào phòng bếp. Bộ Tinh Bảo đang định nói cái gì đó thì nghe thấy trong phòng bếp vọng ra tiếng hét thất thanh. – Á... Hu hu... Anh Trạch Lễ... Huhu...

- Làm sao thế? – Nghe thấy tiếng khóc, Nam Trạch Lễ quên cả vết thương trên người mình, lập tức đứng bật dậy, nhưng vì một chân bị thương, đứng không vững nên cả người đổ ụp xuống đất, Mẫn Huyền Tân lao nhanh như cắt vào phòng bếp.

- Trạch Lễ, không sao chứ? – Bộ Tinh Bảo giật mình, vội đi tới đỡ Nam Trạch Lễ dậy, nhưng cậu vùng vằng hát tay ra.

- Không cần cô lo! Tân, Hâm Hoạch không sao chứ? Có bị bỏng không? – Nam Trạch Lễ gắng gượng bò dậy, chiếc chân bị bó bột run run, nhưng cậu vẫn kiên cường lết vào trong phòng bếp. Cơ thể nhỏ bé của Dương Hâm Hoạch không ngừng nhảy qua nhảy lại trong phòng bếp, canh đồ tràn mặt đất, Mẫn Huyền Tân cũng không biết phải làm thế nào.

- Tân, trên gác có thuốc trị bỏng, trong ngăn kéo thứ hai ở chiếc tủ bên trái trong phòng tôi. – Nam Trạch Lễ cau mày nói, chậm chạp đi về phía Dương Hâm Hoạch. – Đừng khóc nữa, không sao, bôi thuốc vào là không đau nữa.

Mu bàn tay Dương Hâm Hoạch đỏ ửng vì bỏng, vết bỏng lại hơi phồng lên, nước mắt cô rơi lã chã.

- Mau dùng đá đắp vào. – Bộ Tinh Bảo đứng ở cửa phòng, lo lắng nói. Lúc này trong lòng cô chỉ cảm thấy hơi khó chịu, vì cô nhỏ này mà Nam Trạch Lễ quên cả vết thương trên chân mình.

- Có phải cái này không? – Mẫn Huyền Tân ngồi lên tay vịn cầu thang trượt nhanh xuống, trong tay cầm một túi đồ lớn.

- Nào, bôi thuốc xong là khỏi. – Nam Trạch Lễ cẩn thận đổ dành Dương Hâm Hoạch.

Bộ Tinh Bảo nhìn dáng vẻ Nam Trạch Lễ đang thận trọng bôi thuốc cho Dương Hâm Hoạch, trong lòng thấy hơi tủi thân, hơi ghen tị, nhưng cô vẫn quay sang dọn dẹp mọi thứ lộn xộn trong phòng bếp.

Khi cô dọn dẹp xong, bỗng dưng phát hiện ra mặt mình lạnh lạnh. Cô đưa tay lên quạt mới biết không hiểu mình khóc từ lúc nào. Cô vội lau khô mấy giọt nước mắt trên mặt, cố giữ bình tĩnh.

Tay của Dương Hâm Hoạch được băng một lớp băng trắng toát, cô bé ngồi trên ghế salon, thi thoảng lại đưa tay lên lau nước mắt. Nam Trạch Lễ đang gọt táo, thi thoảng lại đưa cho Dương Hâm Hoạch một tờ khăn giấy, dịu dàng nói:

- Mong là không ảnh hưởng tới việc vẽ tranh của em.

- Chắc là không sao đâu, cũng may là bị thương bên tay trái, Hâm Hoạch vẽ bằng tay phải. – Mẫn Huyền Tân nói, định cầm quả táo đã gọt xong cho vào miệng.

Nam Trạch Lễ vỗ mạnh vào tay cậu, lườm:

- Đây là cho Hâm Hoạch, thích ăn thì tự gọt.

- Đồ keo kiệt! Chị Bảo, phiền chị vậy. – Mẫn Huyền Tân mỉm cười với Bộ Tinh Bảo.

- Không sao, tay của Hâm Hoạch đỡ hơn chưa?

- Dạ, không đau nữa, khả năng hồi phục của em tốt lắm, tuần sau là lại vẽ được rồi. – Dương Hâm Hoạch ngẩng đầu lên cười.

- Chỉ biết bốc phét, vừa nãy ai vừa khóc vừa kêu “Chết rồi, tay em tàn phế rồi” hử? – Nam Trạch Lễ đưa những ngón tay thon dài lên lau khô nước mắt cho Dương Hâm Hoạch, gỡ nhẹ một cái lên chiếc mũi nhỏ của cô, sau đó quay sang nhìn Bộ Tinh Bảo. – Ở chỗ này chắc chẳng có việc gì nữa, cô đi được rồi.

- Trạch Lễ, tôi chỉ muốn tới thăm cậu, không có ý gì khác. – Lòng bàn tay Bộ Tinh Bảo ướt đầm mồ hôi, mỗi lần nhìn thấy cậu, đầu óc cô lại trống rỗng những lời đã chuẩn bị sẵn đều bay đâu hết cả.

- Anh Trạch Lễ, chị Tinh Bảo khó khăn lắm mới tới một lần, anh làm gì mà dữ thế? Chị Tinh Bảo, chị ăn táo đi. – Dương Hâm Hoạch đưa quả táo mà Nam Trạch Lễ gọt cho mình cho Bộ Tinh Bảo. Cô lắc đầu không nhận, chỉ nở nụ cười bình thản:

- Thôi bỏ đi, tôi về trước đây, mai lại tới thăm cậu.

- Ngày mai đừng có tới, Thần mà biết lại tưởng tôi làm gì cô! – Nam Trạch Lễ nói lớn, ném mạnh cái dao lên bàn, cái dao nảy lên rồi lạnh lùng rơi xuống đất.

- Tôi sẽ không từ bỏ đâu.

2.

Một tháng đã trôi qua, ngày nào Bộ Tinh Bảo cũng tới thăm Nam Trạch Lễ. Cô giúp cậu nấu cơm, mua điểm tâm, giặt quần áo, thu dọn nhà cửa, cứ như một người giúp việc tận tụy.

Thời tiết hôm nay có vẻ không tốt lắm, gió lạnh thổi từng cơn, lá vàng bị gió cuốn trôi, mãi mê khiêu vũ trong không trung, rồi cuối cùng rơi xuống một góc rất xa. Bộ Tinh Bảo mặc chiếc áo khoác rất dày, đi tới căn nhà nhỏ nằm ngược chiều gió.

Nam Trạch Lễ đứng bên cửa sổ, nhìn cái bóng quen thuộc lại xuất hiện trong tầm mắt, nếu nói cậu không động lòng là nói dối. Nhìn Bộ Tinh Bảo khó nhọc bước từng bước chân, tâm trạng Nam Trạch Lễ vô cùng phức tạp. Cậu kéo rèm lại, trong phút chốc, căn phòng bị bóng tối bao trùm. Cậu vội vã nằm lên giường, phủ chăn che kín người.

- Lạch cạch... – Cửa lớn được mở ra. – Rầm... – Cánh cửa lại được đóng vào từ bên trong. – Kết... – Cuối cùng là cửa phòng cậu được đẩy ra, giọng nói dễ chịu của Bộ Tinh Bảo vang lên:

- Đồ lười, dậy đi thôi, hôm nay bác sĩ dặn cậu tới bệnh viện để tháo bột đấy.

Bộ Tinh Bảo bước tới trước cửa sổ, kéo rèm cửa ra. Nam Trạch Lễ ra sức chớp mắt, nhưng vẫn không chịu mở mắt ra, cậu bắt đầu vang lên tiếng rên la đau đớn:

- Ôi, đầu đau quá, tay đau quá, cả người đều đau! Có phải bị cúm rồi không? Khụ! Khụ!

- Sao cơ, cảm cúm? Có phải tại mấy hôm nay lạnh quá không? Đúng thật là, sao lại bị cảm cúm chứ? Có phải tối qua cậu lại ra ngoài không? – Bộ Tinh Bảo lo lắng hỏi, bàn tay nhỏ lạnh lẽo đặt lên vầng trán đang toát mồ hôi của cậu, Nam Trạch Lễ bất giác run lại. – Không xong rồi, đúng là nóng quá. Cậu uống thuốc trước đi, lát nữa chúng ta tới bệnh viện.

Bộ Tinh Bảo lăm lăm một mình, sau đó nhanh chóng tìm khắp các ngăn kéo. Kỳ lạ, rõ ràng hôm qua còn nhìn thấy thuốc cảm cúm, sao hôm nay không thấy viên nào cả? Cô quay đầu lại nghi ngờ nhìn Nam Trạch Lễ đang nằm trên giường, chỉ thấy cậu khẽ nhượng một bên mắt lên, thấy cô quay phắt người lại, cậu vội vàng rút đầu vào trong chăn, lại tiếp tục rên rĩ không ngừng.

- Đùng già bộ nữa, Nam Trạch Lễ. – Bộ Tinh Bảo ghé mắt nhìn cậu, hai tay chống nạnh.

- Cái gì? Thực sự là đầu tôi rất đau, tay cũng đau, cả người cũng đau. Khụ! Khụ! Chắc chắn là bị cúm rồi... Chỗ vết thương hình như còn bị viêm. A, khó chịu quá, cả người đều khó chịu quá. – Nam Trạch Lễ đau đớn rên rĩ. Bộ Tinh Bảo chậm chậm bước tới bên giường, bỗng dưng giật mạnh chăn của cậu ra, một bên chân lạnh lặn sạch sẽ của Nam Trạch Lễ lộ ra.

- Xem ra cậu đã chuẩn bị xong rồi, bột trên chân bao giờ thì tháo hả? Đồ xấu xa, có phải hành hạ tôi nhiều nên nghiện rồi không? Hả? – Cô nghiêng răng đá mạnh vào chân cậu. Hừ, còn lừa cô bảo là hôm nay đi tháo bột, hại cô ngày nào cũng thức khuya dậy sớm, một ngày chạy tới nhà cậu ba lần, mang cơm cho cậu, dạy cậu học bài, rõ ràng là trông cậu đã khỏe lại rồi mà.

- Bộ Tinh Bảo, tôi là người bệnh mà, tôi là người bệnh, sao cô lại đối xử với tôi như thế? Chân của tôi vẫn chưa khỏi hoàn toàn, chỉ tại vì tôi đi ngủ khó chịu quá nên mới tháo bột ra thôi, cô tưởng rằng tôi muốn hả? Đúng thật là, sau này không chừng còn bị què nữa chứ. – Nam Trạch Lễ thẹn quá hóa giận, nhảy bật khỏi giường.

- Thế cậu già cảm cúm là thật phải không? Còn nữa, số thuốc đó bị cậu giấu đi đâu rồi? Có phải muốn tôi đội trời mưa tuyết đi mua cho cậu không? Hành hạ tôi, trong lòng cậu vui lắm có hả? – Cô nổi giận quát tướng lên, sau đó nước mắt vòng quanh rồi lăn chã rơi xuống.

Đồ chết tiệt, đối xử với Dương Hâm Hoạch thì dịu dàng, chu đáo như một con cừu, vậy mà sai cô làm hết việc này tới việc kia, ngày nào cũng gọi điện cho Dương Hâm Hoạch hỏi xem tay đã khỏi chưa, còn đau không, cậu ta tưởng rằng cô là người hầu nhà cậu ta sao?

- Đâu có, chỉ là cảm thấy không khỏe thật mà. – Giọng nói của Nam Trạch Lễ thấp hơn rất nhiều, cậu cúi đầu nhìn đôi giày của Bộ Tinh Bảo. – Này, chị hai, giày của cô nát quá rồi? Nhìn kia, đế giày còn bị há mồm.

- Việc gì đến cậu! – Bộ Tinh Bảo đi thẳng ra khỏi phòng.

Mây đen kéo đầy trời, 5 giờ chiều, đèn ngoài đường bắt đầu sáng. Bộ Tinh Bảo thu xếp túi sách chuẩn bị ra về thì sau lưng vang lên tiếng nói của Vũ Đô Thần:

- Tiểu Bộ, ngày mai là Giáng sinh, mẹ tớ mời cậu tới nhà tớ ăn cơm.

- Ngày mai hả? Được thôi! – Bộ Tinh Bảo vui vẻ đồng ý, mấy hôm nay cô bận quên cả giờ giấc.

- Reng reng... – Nhạc chuông điện thoại vang lên.

- Bộ Tinh Bảo, cô còn không tới mau hả? Cô bảo tôi bệnh tật thế này làm sao xuống lầu được? – Giọng Nam Trạch Lễ giận dữ vang lên, nhưng khuôn mặt tươi cười của cậu lại rạng rỡ như một đóa hoa anh đào.

- Ô, biết rồi, tôi tới ngay đây. – Bộ Tinh Bảo ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Vũ Đô Thần, hơi chột dạ nhưng vẫn cố nặn ra một nụ cười – Thần, tớ đi trước đây! – Nói rồi cô lao ra ngoài cửa.

- Tiểu Bộ, cậu đâu phải bảo mẫu của cậu ta... – Câu nói cuối cùng của Vũ Đô Thần rơi vào không khí, Bộ Tinh Bảo đã biến mất tăm.

Cô chạy nhanh tới phòng học của Nam Trạch Lễ, nhưng trong phòng trống trơn, lúc này điện thoại lại reo:

- Này, Nam Trạch Lễ, cậu đang ở đâu?

- Bà chị, xin lỗi nhé, hôm nay tôi trực nhật, phiền chị quét dọn hộ tôi, cảm ơn. – Cậu cúp điện thoại thật nhanh, sau đó bật cười thoải mái.

- Lễ, anh chơi chị ta như vậy, chị ta không nổi giận sao. – Quang Từ nùng nịu hỏi.

Cậu nghĩ một lát rồi đáp:

- Chắc là có giận, có điều để đạt được mục đích, cô ta sẵn sàng nuốt con giận xuống. – Nam Trạch Lễ đi ra khỏi sân trường, ngồi lên xe đạp rồi đạp Quang Từ đi.

Trời càng lúc càng tối, gió bên ngoài thổi rất lớn, sân trường vắng tanh không một bóng người, những bông tuyết lớn nhẹ nhàng bay trong không trung, cánh cửa kính ở phòng học bị gió đập vào, vang lên những tiếng động lớn.

Bộ Tinh Bảo nhìn ra bầu trời ngập tuyết qua một lớp kính, mặt đất đã trắng xóa. Khi cô dọn vệ sinh xong, nhìn đồng hồ mới phát hiện ra lúc này tòa nhà cô học đã đóng cửa rồi. Làm thế nào bây giờ? Lẽ nào cô phải ở đây cả đêm sao?

Keng... keng... keng... Tiếng chuông điểm 9 tiếng, Bộ Tinh Bảo vừa lạnh vừa đói, bầu trời bên ngoài lúc này rất tối, rất tối.

- Nam Trạch Lễ, tôi thề sau này sẽ không tin những lời cậu nói nữa. – Bộ Tinh Bảo tui thân lắm lắm, nước mắt lại vòng quanh mắt, nhưng cuối cùng vẫn không rơi xuống. Cô dựa vào cửa sổ, nhìn bầu trời ngập tuyết bên ngoài, trong lòng không ngừng nhieéc móc Nam Trạch Lễ.

Trong quán rượu ấm áp, Nam Trạch Lễ nhắm mắt nghe nhạc, bên cạnh những người khác đang lắc lư theo tiếng nhạc du dương của quán.

- Lạnh quá, đại ca, bên ngoài tuyết rơi dữ lắm! – Gã đàn em Hạ Thành Xuyên của Nam Trạch Lễ từ ngoài bước vào, cả người không ngừng run rẩy, miệng phả ra hơi lạnh.

- Cái gì? Tuyết rơi rồi hả? Rơi lúc nào vậy? – Bỗng dưng Nam Trạch Lễ cất giọng lo lắng hỏi. Nhớ tới việc Bộ Tinh Bảo vẫn còn ở trường, không biết đã về hay chưa.

- Rơi gần hai tiếng rồi, lạnh lắm!

- Tránh ra! – Nam Trạch Lễ nghe thấy câu này, lập tức đẩy Hạ Thành Xuyên ra, lao ra ngoài.

- Đại ca, anh đi đâu thế?

...

- Chết tiệt! Sao không nghe điện thoại! – Nam Trạch Lễ đạp xe phóng như bay trong tuyết, bỗng dưng “rầm” một tiếng, cậu ngã vào cái hồ cây ven đường.

- Chết tiệt! Sao không nghe điện thoại! – Cậu chửi thề một câu, phát hiện ra quần mình đã bị kẹt vào xe. Cậu xé mạnh, “xoẹt”, quần cậu rách một đoạn dài, gió đông theo đó luồn vào trong, lạnh buốt.

- Ai dà, xui xẻo quá, Hạ Thành Xuyên kiếm được cái xe nát này ở đâu vậy? – Cậu ra sức lôi chiếc xe ra khỏi hồ, tiếp tục đạp về hướng trường học.

Tuyết đã phủ kín sân trường, mọi thứ xung quanh yên lặng như cái chết, trong ngôi trường khổng lồ, chỉ có một góc nhỏ ở tầng bốn là vẫn le lói ánh đèn yếu ớt, có thể thấp thoáng nhìn thấy một bóng người đang dựa vào cửa sổ.

Gió lạnh rít lên từng hồi, hoa tuyết khiêu vũ trong không trung, cuối cùng rơi xuống đất, hòa lẫn vào lớp tuyết dày bên dưới. Vết xe nghiêng lên tuyết nhanh chóng bị những bông tuyết mới phủ kín, những chiếc lá còn sót lại trên cành oằn mình dưới sức nặng của tuyết, cúi thấp đầu, nhìn theo ánh đèn yếu ớt vẫn có thể thấy từng bông tuyết đang điên cuồng xoay tròn trong không trung.

“Rầm”, Nam Trạch Lễ ném xe đạp sang một bên, trèo qua cánh cổng sắt dày của trường, lao về phía tòa nhà nơi có Bộ Tinh Bảo.

- Rầm! – Cửa phòng học bật mở, Nam Trạch Lễ lao vào. Bộ Tinh Bảo giật mình quay đầu lại, thấy Nam Trạch Lễ cả người dính đầy tuyết, còn đang thở hổn hển.

- Bộ Tinh Bảo! – Cậu gọi đứt quãng, mồ hôi chảy ướt trán, hơi ẩm trong phòng học khiến những bông tuyết trên người cậu tan ra, từng giọt nước nhỏ tí tách xuống nền nhà.

- Nam Trạch Lễ, cậu là đồ xấu xa! – Bộ Tinh Bảo không nhịn được giơ tay lên tát mạnh vào mặt cậu, gò má trắng nhợt vì lạnh, nay đỏ hồng vì đau.

- Xin lỗi, Bộ Tinh Bảo! Tôi đưa Bảo về nhà! – Nam Trạch Lễ tự biết mình có lỗi, cậu đi tới gần, nhẹ nhàng ôm Bộ Tinh Bảo.

Những ám ức tích tụ lâu ngày trong lòng giờ mới được dịp phát tiết, Bộ Tinh Bảo ôm chặt vai Nam Trạch Lễ, bật khóc nức nở. Mặc dù như vậy, nhưng trái tim hai người hình như chưa bao giờ gần nhau tới vậy.

3.

Đêm mùa đông lạnh lẽo, được uống một cốc nước hoa quả ấm áp có lẽ là việc hạnh phúc nhất trên đời. Dương Hâm Hoạch rào nhanh bước chân về phía quầy phục vụ:

- Cho thêm chút chân trâu! Nước dâu tây, cam, ừm, cả nho khô nữa! Được rồi! – Cô hài lòng nhìn cốc nước trong tay mình.

- Dương Hâm Hoạch, cháu xong chưa? Lần nào tìm cháu có việc, cháu cũng chậm rề rề như thế! – Vũ Đô Thần tức giận gọi lớn, vỗ mạnh lên bàn.

- Tới rồi đây! Cậu út, cậu phiền thật đấy! – Dương Hâm Hoạch uống một ngụm, khuôn mặt nhỏ lập tức nhẵn lại, sao mùi vị khó chịu thế!

Cô cau mày ngồi xuống trước mặt Vũ Đô Thần:

- Nói đi! Hôm nay cháu mệt lắm, lát nữa phải đi ngủ, mai còn tới trường chơi ném tuyết.

- Đò nước! – Vũ Đô Thần chán nản giằng cốc nước trong tay Dương Hâm Hoạch, ngửa cổ uống một hơi thật lớn. Trời ơi, sao nước này khó uống thế! Còn cái gì đó đang nhảy nhót trong miệng.

- Dương Hâm Hoạch, cháu cho cái gì vào bên trong hả?

Phụt – trong đó là chân trâu mà cậu ghét nhất! Vũ Đô Thần đứng phắt dậy, lao vào nhà vệ sinh. Dương Hâm Hoạch mỉm cười chép miệng, chuẩn bị bôi kem dưỡng da lên đôi tay trắng trẻo thon dài của mình.

- La la la, la la la...

- Dương Hâm Hoạch, đừng hát nữa! Bài hát khó nghe thế mà sao cháu cũng hát được! – Vũ Đô Thần từ nhà vệ sinh đi ra, bực bội gắt lên. Cô nhỏ này lúc nào cũng thích trêu chọc cậu.

- Sao lại khó nghe? Tâm trạng của cậu không tốt, nên đừng nói là cháu hát khó nghe! – Dương Hâm Hoạch ngẩng đầu lên, ngón tay nhỏ nhắn đang vẽ mấy đường lên mu bàn tay.

- Trời, tay cháu chẳng phải khỏi rồi sao? Làm gì mà bôi cái thứ khó ngửi thế này? – Vũ Đô Thần bịt mũi, khó chịu hỏi.

- Ừm, cháu cũng cảm thấy là khỏi rồi, nhưng anh Trạch Lễ nói phải dùng hết một lọ mới đảm bảo tay cháu lại như trước kia. Mà này, cậu út, sao cứ nghe thấy hai tiếng “Trạch Lễ” là cậu lại tỏ ra không vui hả? – Đôi mắt mở lớn của Dương Hâm Hoạch nhìn chăm chăm vào Vũ Đô Thần, lên tiếng hỏi.

Vũ Đô Thần nuốt nước bọt, Dương Hâm Hoạch trông như một thiên thần trong sáng, thánh thiện, nhưng ai mà biết được bên trong sự trong sáng, thánh thiện này lại có khả năng quan sát trái tim người khác.

- Dương Hâm Hoạch, đừng có nói bừa! – Vũ Đô Thần nghiêng rắng mặt nói, rồi ngồi phịch xuống ghế.

- Ừm, được rồi! Kệ thôi, cậu có chuyện gì? – Dương Hâm Hoạch tiếp tục ư ử ca khúc không thành nhạc đó, dùng tay phải bôi thuốc lên tay trái.

Vũ Đô Thần đưa tay lên chống cằm, nhìn ra những bông hoa tuyết ngoài cửa sổ. Giáng sinh hàng năm tuyết đều rơi rất dày, nhưng hình như tuyết năm nay rơi sớm hơn mọi năm.

- Dương Hâm Hoạch. – Bỗng dưng cậu gọi cô, nhưng hai mắt vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Dương Hâm Hoạch lại chăm chọc:

- Cháu vẫn chưa chết, cậu có chuyện gì thì nói mau đi!

- Cháu cảm thấy Tiểu Bộ và Trạch Lễ có phải rất xứng đôi không?

Câu nói của Vũ Đô Thần khiến Dương Hâm Hoạch thoáng giật mình, ngay sau đó cô gật đầu rồi nói:

- Đúng thế, cháu cũng cảm thấy vậy. – Dương Hâm Hoạch nhún vai, hất mái tóc dài ra sau, bắt đầu phát huy trí tưởng tượng của mình.

- Ô, vậy cậu có nên chia tay với Tiểu Bộ không? – Vũ Đô Thần lại hỏi.

- Ừm, chẳng lẽ cũng chia tay, chia sớm vẫn hơn, hay là nhân ngày mai là Giáng sinh, coi chia tay là món quà tặng cho chị Tinh Bảo đi! Sau đó để cho chị ấy với anh Trạch Lễ thành một đôi thực sự, thế nào? Dù sao thì cậu cũng đâu có thích chị ấy thật! – Dương Hâm Hoạch nhìn một nửa khuôn mặt đẹp trai của Vũ Đô Thần, đôi môi hồng xinh xắn khẽ chu lên.

- Sao cháu biết là cậu không thích Tiểu Bộ? – Vũ Đô Thần quay phắt đầu lại nhìn cô bé. Cậu chưa bao giờ thực sự nhìn thẳng vào mặt cô cháu gái thông minh, lanh lợi của mình.

- Vậy được thôi! Cháu hỏi cậu, có phải khi thấy họ ở cùng với nhau, trong lòng cậu thấy rất khó chịu, nhưng lại không giống như đang ghen? Đó là vì cậu ghen tị, bởi vì Tiểu Bộ của cậu lúc đầu thích cậu, hơn nữa đã thích cậu suốt ba năm trời, đúng không? Nhưng bỗng dưng chị ấy chuyển mục tiêu, thích người anh em tốt của cậu là Nam Trạch Lễ, cậu cảm thấy rất mất mặt. Mặc dù cậu lúc nào cũng coi chị Tinh Bảo như người bạn tốt, nhưng thực ra trong lòng cậu vẫn không quen với việc chị ấy không còn thích cậu nữa, bởi vậy cậu thấy khó chịu và lắm tưởng cảm giác đó chính là tình yêu. Nhưng sau đó cậu phát hiện trong khoảng thời gian hai người hẹn hò nhau, trong lòng cậu vẫn chỉ coi chị ấy như bạn tốt, đúng không? – Dương Hâm Hoạch chớp chớp mắt, đôi mắt trong sáng của cô như nhìn thấu suốt trái tim Vũ Đô Thần.

- Nói linh tinh! – Vũ Đô Thần nói xong bèn kiêu ngạo ngẩng cao đầu, đi lên trên gác.

- Thích nghe thì nghe, bỏn tiểu thư đi ngủ đây! – Dương Hâm Hoạch gạt Vũ Đô Thần ra, chạy lên trước.

Vũ Đô Thần nhìn theo cái bóng Dương Hâm Hoạch lách vào cánh cửa mở hé, bỗng dưng cảm thấy mình nên suy nghĩ lại lời cô nói. Có thể giữa cậu và Bộ Tinh Bảo thực sự là vấn đề này, chỉ là cảm giác ý lại vào nhau, cậu ý lại vào tình cảm mà cô dành cho cậu, hoặc có thể là ích kỷ, nếu sự rút lui của cậu thực sự khiến cho hai người đều cảm thấy vui vẻ thì đây có lẽ là một kết quả tốt đẹp.

Màu trắng xóa của tuyết khiến đôi mắt thoáng thấy khó chịu, Nam Trạch Lễ nắm tay Bộ Tinh Bảo bước đi trên lớp tuyết dày, để lại những vết chân hằn sâu trên tuyết. Gió thổi nhẹ, mái tóc dài của Bộ Tinh Bảo nhẹ nhàng bay lên, hai gò má ửng hồng của cô thoáng ánh lên, khóe miệng tràn đầy niềm vui. Vô số đôi mắt đang nhìn vào họ, ghen ghét có, ngưỡng mộ có, và chúc phúc cũng có, tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn vào họ.

- Sao có thể thế được? Sao họ lại ở bên nhau được? – Hai nữ sinh đi qua họ thì thoáng lại quay đầu lại nhìn – Bộ Tinh Bảo mấy hôm trước còn bị Nam Trạch Lễ sai khiến như một người hầu, vậy mà trong chốc lát đã biến thành Thái tử phi rồi sao?

- Ánh mắt của Hoàng thái tử thật đặc biệt. – Một nữ sinh khác buột miệng kinh ngạc.

- Điểm tốt của mặt dày chính là tán được thái tử đấy. – Một cô gái khác hất mái tóc dài ra sau, nói bằng giọng ác ý.

- Chẳng phải chỉ có thành tích học tốt thôi sao, ngoại hình cũng bình thường!

- Vậy cậu có được “bình thường” như người ta không?

...

- Lễ! – Bộ Tinh Bảo lay lay bàn tay đang nắm chặt lấy tay mình, nghiêng đầu nhìn cái kẹo bông đang bày bán bên đường.

- Em muốn ăn hả? Sẽ béo đấy. – Nam Trạch Lễ mỉm cười, véo nhẹ mũi cô, sau đó chạy nhanh ra mua mấy cái kẹo. Từ sau buổi tối ở phòng học hôm đó, hai người làm lành với nhau, mối quan hệ của họ dần dần phát triển hơn.

- Lấy cho cháu một cái – Nam Trạch Lễ mỉm cười nói với người bán hàng.

- Em cũng thích! – Dương Hâm Hoạch không biết từ đâu chạy ra, chiếc áo khoác đỏ rực khiến cô càng trở nên đáng yêu hơn bao giờ hết.

- Được, hai cái. – Nam Trạch Lễ xoa đầu Dương Hâm Hoạch, cười. – Hâm Hoạch, tối nay có làm gì không?

- Có, ở cùng với cậu út chứ làm gì, cậu ấy vừa thất tình. – Nói xong, cô bé quay sang chớp mắt với Bộ Tinh Bảo lúc đó đang nhìn mình chăm chú, nghiêng người ghé sát vào tai Bộ Tinh Bảo nói. – Không cần phải nhìn em như thế, người anh Trạch Lễ thích là chị mà! Cậu út có chuyện muốn nói với chị, chị Tinh Bảo ghé qua chút được không?

- Anh Trạch Lễ, cảm ơn kẹo bông của anh. – Cái bóng màu đỏ biến nhanh vào khoảng sân vận động rộng lớn cách đó không xa, bắt đầu chơi trò ném tuyết với bọn trẻ con.

- Đi đi, anh nghe thấy rồi, em đi đi. – Nam Trạch Lễ mỉm cười nói, quay đầu nhìn Vũ Đô Thần đang đứng dưới gốc táo chờ đợi, sau đó chuyển ánh mắt về phía sân vận động. – Anh ra sân vận động chờ em.

- Ừm! – Bộ Tinh Bảo khẽ gật đầu, đi về phía Vũ Đô Thần, cô có cảm giác bất an, trái tim đập cuồn cuộn loạn trong lồng ngực.

Vũ Đô Thần mặc một chiếc áo khoác dày đứng trong tuyết, nụ cười tươi rói nhìn Bộ Tinh Bảo đang rút rè bước tới. Mỗi bước chân đi của cô đều rất nặng nề, nặng nề như những lời mà cậu sắp nói ra, có điều cuối cùng cô vẫn đứng trước mặt cậu, cuối cùng cậu cũng phải nói ra những lời mà cậu đã nghĩ suốt đêm.

- Tiểu Bộ, tớ nghĩ chúng ta chia tay đi. – Vũ Đô Thần gơ hai tay ra ôm Bộ Tinh Bảo vào lòng, vỗ nhẹ mấy cái, như cách một người anh trai đối xử với em gái mình.

- Thần...

- Tiểu Bộ, tớ cần thời gian để suy nghĩ thật kỹ xem mình thực sự có thích cậu không, hay vì thích cái cảm giác tự hào khi được cậu thích tớ. Bởi vậy trước khoảng thời gian đó, xin cậu hãy giữ chặt lấy hạnh phúc của mình. Nếu cậu giữ không chặt, vậy thì hãy giao hạnh phúc của cậu cho tớ, được không?

- Cảm ơn cậu, Thần. – Bộ Tinh Bảo ngẩng đầu lên nhìn cậu bằng đôi mắt cảm kích, khóe mắt ươn ướt, nghẹn ngào nói. – Thực ra rất xin lỗi, tớ... tớ...

- Ngốc quá, tình yêu có gì mà phải xin lỗi. Tiểu Bộ, đừng có khóc, nếu Lễ đối với cậu không tốt thì nói với tớ, tớ sẽ dạy dỗ thẳng thắn nhóc đó cho cậu. – Vũ Đô Thần giữ lại mái tóc dài bị gió thổi tung của cô, cúi đầu nhìn cây kẹo trong tay cô, nghịch ngợm giằng lấy nó cắn một miếng thật to, sau đó quay người bỏ đi.

Bước chân của Vũ Đô Thần càng lúc càng nhanh, bởi vì trái tim cậu đang ngày càng đau hơn, cậu muốn vượt khỏi tầm mắt của Bộ Tinh Bảo. Cây kẹo bông mặc dù rất ngọt, nhưng khi ăn vào tới miệng, cậu vẫn thấy sao đắng ngắt. Kết thúc này hình như cũng không tệ, chẳng phải vậy sao?

- Cảm ơn cậu, Thần. – Bộ Tinh Bảo đứng ở chỗ cũ, nhìn theo dáng Vũ Đô Thần đang đi như chạy, hòn đá trong tim dần dần được đặt xuống, cuối cùng ánh mắt của cô chuyển về phía sân vận động.

Nam Trạch Lễ đang vơ một vốc tuyết lên ném về phía Dương Hâm Hoạch, cô bé nhẹ nhàng tránh đi, sau đó cô quỳ xuống nói cái gì đó với cậu bé bên cạnh. Cậu bé nhanh chóng chạy về phía Nam Trạch Lễ.

- Anh ơi, chị nói... – Nhìn nụ cười ngây thơ của cậu bé, Nam Trạch Lễ bèn tỏ ra lơ đãng, ngay lập tức, một nắm tuyết lớn úp vào khuôn mặt còn cười vui vẻ của cậu.

- Ha ha... tuyệt quá! Anh bị em ném trúng rồi! – Cậu bé vui vẻ cười, khuôn mặt đỏ hồng cười híp cả mắt.

- Anh Trạch Lễ, em nói là em sẽ ném trúng anh mà! Ha ha... – Dương Hâm Hoạch vui vẻ vỗ tay, cái bóng màu đỏ nhảy nhót giữa sân tuyết trắng mênh mông.

- Bụp... – Đúng vào lúc cô còn đang hò reo nhảy múa thì một nắm tuyết bay tới, đập trúng vào trán cô. Nụ cười của Dương Hâm Hoạch tắt hẳn, tuyết trên mặt chảy xuống.

- Hâm Hoạch, anh đã bảo là anh sẽ ném trúng em mà! Nhưng em đâu đã ném trúng anh, vừa nãy là cậu bé đó ném trúng đấy chứ! – Nam Trạch Lễ nghiêng đầu cười dịu dàng, mái tóc dài bay lên tạo thành một đường vòng cung rất đẹp trong không trung.

- Chị Tinh Bảo, chị với cậu út nói chuyện xong rồi hả? – Bỗng dưng Dương Hâm Hoạch gọi lớn, Nam Trạch Lễ quay đầu nhìn lại đằng sau, Dương Hâm Hoạch nhân cơ hội đó bốt một nắm tuyết lớn nhét vào cổ Nam Trạch Lễ, khiến cậu lạnh quá nhảy dựng lên.

- Nhóc con, chơi đùa nhé! – Nam Trạch Lễ tóm lấy cổ Dương Hâm Hoạch, định nhét tuyết vào cổ cô.

- Lễ. – Giọng nói ngọt ngào của Bộ Tinh Bảo vang lên, bóng người trắng như tuyết xuất hiện trước mắt họ. – Lễ, bọn mình tới công viên đi!

- Nhóc con, hôm nay bỏ qua cho em đấy. – Nam Trạch Lễ buông cổ áo Dương Hâm Hoạch ra, cốc mạnh một cái lên trán cô.

- Huhu... Đồ nhỏ mọn! Đã đi rồi mà còn đánh người ta... Chị Tinh Bảo, hai người chơi vui vẻ nhé! – Dương Hâm Hoạch chớp mắt nhìn hai cái lưng phía trước, vẫy vẫy tay. Bộ Tinh Bảo quay đầu lại nhìn, thấy Dương Hâm Hoạch, cô bỗng có một cảm giác lo lắng khó hiểu. Sự lo lắng đó khiến dừng khi để cô cười lớn cũng không còn. Cô lại đi sát Nam Trạch Lễ thêm một chút, cho tới khi Dương Hâm Hoạch hòa vào những cậu bé trên sân vận động, cô mới quay đầu về phía trước, rũ bỏ sự bất an, cùng Nam Trạch Lễ đi ra khỏi cổng trường.

4.

Mặc dù lễ Giáng sinh đã trôi qua được mấy ngày nhưng không khí ngày tết vẫn còn đọng lại trong cuộc sống của mọi người. Khắp nơi đều là quà Giáng sinh, khắp nơi đều phát những bài hát về ngày lễ này.

Trong tiếng nhạc du dương, mùi cà phê nồng đậm, Nam Trạch Lễ và Bộ Tinh Bảo ngồi bên cạnh cánh cửa sổ có treo hình ông già Noel.

- Lễ, sao không có ai ở đây vậy? – Bộ Tinh Bảo ngạc nhiên nhìn một vòng, một ngày lạnh lẽo như thế này mà quán cà phê lại vắng tanh, một lúc lâu không có khách nào vào. Nhân viên phục vụ ngoài việc thi thoảng mang đồ uống lên cho họ thì hình như không còn việc gì để làm.

- Bởi vì quán cà phê này hôm nay đóng cửa! – Nam Trạch Lễ khuấy tách cà phê, mỉm cười. Nụ cười của cậu rất đẹp, hàng tóc mái lúc nào cũng che lấp một bên mắt khiến khuôn mặt cậu càng trở nên có thần.

- Đóng cửa? Vậy sao chúng ta lại vào được?

- Yên tâm đi, ở đây anh nói thế nào họ nghe vậy. – Nam Trạch Lễ ngược cầm lên, hôn nhẹ lên vầng trán trắng trẻo của cô.

- Vậy ý của anh là anh là ông chủ ở đây? – Bộ Tinh Bảo lườm cậu, thật là đau đầu, vốn dĩ cô còn định kiến nghị ông chủ thay đổi một số thứ.

- Haha... – Nam Trạch Lễ bật cười. Bỗng dưng, một cái bóng bên ngoài cửa sổ thu hút sự chú ý của cậu.

Thì ra là Dương Hâm Hoạch, cô đang cúi đầu, bước đi khập khiễng.

- Tinh Bảo, anh ra ngoài một lát! – Nam Trạch Lễ cau mày, đứng lên chạy ra ngoài.

Qua cửa sổ, Bộ Tinh Bảo nhìn thấy Nam Trạch Lễ chạy lại đỡ Dương Hâm Hoạch rồi nói cái gì đó, trái tim cô bỗng cảm thấy đau nhói. Mặc dù từ trước tới nay lúc nào Dương Hâm Hoạch cũng đối xử với cô rất thân thiện, nhưng cô thường có những lo lắng vô cớ, đồ kỵ vô cớ, lúc nào cũng cảm thấy không thoải mái khi Dương Hâm Hoạch xuất hiện.

- Hâm Hoạch, vào đây! – Nam Trạch Lễ dìu Dương Hâm Hoạch bước vào. – Cần thận, chờ một chút! – Nam Trạch Lễ nhanh chóng cởi chiếc áo khoác bông của mình ra, vắt lên ghế, cho Dương Hâm Hoạch dựa vào đó.

- Phục vụ, phiền lấy cho tôi một ly nước cam nóng. – Nam Trạch Lễ nói lớn. Bộ Tinh Bảo tròn tròn mắt nhìn Dương Hâm Hoạch, không tin nổi trước mắt mình là Dương Hâm Hoạch với đôi mắt quạch, hai hàng lông mày che giấu mấy giọt lệ vừa rơi vội.

- Nước cam của anh.

Nam Trạch Lễ nhét ly nước cam vào tay Dương Hâm Hoạch, dịu dàng nói:

- Mau uống đi! Mẹ em lại đánh em hả?

- Ủ! – Cô gạt đầu nặng nề, nước mắt lại lăn dài.

- Đừng khóc. Ăn cơm chưa?

- Rồi!

- Chuyện này là thế nào? – Bộ Tinh Bảo không hiểu nổi hai người đang nói gì. Hình như Nam Trạch Lễ hiểu mọi chuyện của Dương Hâm Hoạch như trong lòng bàn tay, hơn nữa mối quan hệ của họ cũng không đơn giản như biểu hiện, hình như họ không chỉ là mối quan hệ bạn bè thông thường mà còn thân mật ở cả mối quan hệ đó.

- Không có gì. Hâm Hoạch, ăn chậm thôi, lát nữa anh đưa em về nhà. – Nam Trạch Lễ lau những giọt nước mắt trên mặt cô bé, hai hàng lông mày nhăn tít lại.

Âm nhạc được đổi sang ca khúc mà Dương Hâm Hoạch thích nghe nhất, thức ăn trên bàn đều biến thành sô cô la và bánh ngọt mà cô bé thích ăn. Nhìn nụ cười trên khuôn Dương Hâm Hoạch, hai hàng lông mày cau lại của Nam Trạch Lễ mới dần dần giãn ra.

- Còn muốn ăn gì nữa không? Mang ít bánh kem về nhé! Cả sô cô la nữa, chẳng phải buổi tối thức vẽ tranh em vẫn thích ăn sô cô la sao? Mang về nhé! Có cần nước hoa quả không? Cả... – Nam Trạch Lễ hỏi từng món một. Lúc này Bộ Tinh Bảo cảm thấy sự tồn tại của mình ở đây thật ngượng ngui, từ khi Dương Hâm Hoạch xuất hiện, cô như biến thành không khí.

- Không cần đâu, cảm ơn anh Trạch Lễ, tâm trạng em tốt hơn nhiều rồi! Lần sau khi mẹ đánh em, chắc chắn em sẽ chạy thật nhanh, như vậy mẹ sẽ không đánh được nữa! – Nụ cười lại nở rộ trên khuôn mặt xinh xắn.

- Ủ, không có chỗ nào đi thi tới nhà anh. – Nam Trạch Lễ tiện tay lấy một chùm chìa khóa trong túi áo ra, lấy một chiếc nhét vào tay Dương Hâm Hoạch. – Thích tới lúc nào thì tới.

- Dạ, vậy em về trước đây, tạm biệt chị Tinh Bảo, tạm biệt anh Trạch Lễ. – Dương Hâm Hoạch đứng lên đi ra ngoài.

- Chờ chút, anh đưa em về! – Nam Trạch Lễ cầm áo khoác chạy nhanh ra ngoài.

Nhìn theo cái lưng của Nam Trạch Lễ, Bộ Tinh Bảo buồn tới muốn khóc. Cô cắn chặt môi mình, đầu óc trống rỗng.

Khi ngẩng đầu lên, bỗng dưng cô thấy Nam Trạch Lễ quay lại, nhưng cậu chỉ đứng ở cửa quán, nói:

- Tinh Bảo, xin lỗi, anh đưa Hâm Hoạch về trước, em ngồi đây chờ được không?

Cô còn chưa nói được lời nào, cậu lại quay người chạy đi.

Cô xé mạnh miếng bít tết, cứ như thể trước mặt mình không phải một miếng thịt mà là khuôn mặt Nam Trạch Lễ, tức giận nói:

- Sao tôi phải chờ anh? – Sau đó cô đứng lên, bỏ đi khỏi đó bằng tốc độ nhanh nhất có thể.

Kiến trúc kiểu lâu đài, mặt hồ trong vắt lặn tẩn vài con sóng, trên hòn đá lớn tròn nhẵn là một cái bóng màu đỏ rực, bàn tay nhỏ nhắn đưa nhanh từng nét bút trên khung tranh. Nhìn bức tranh trong tay Dương Hâm Hoạch, trong đầu Bộ Tinh Bảo lại xuất hiện cảnh tượng khác:

Trong tòa lâu đài có một khung cửa sổ, trước cửa sổ có một bóng người nhỏ nhắn, tóc thổi bay mái tóc dài của cô. Trong không trung, nhiều màu sắc đang bay lượn, bên chân trời xuất hiện một chú bạch mã đang giương cao đôi cánh không lồ bay về phía tòa lâu đài, trên lưng ngựa là chàng hoàng tử mặc bộ quần áo của kỵ sĩ. Trong giây phút con ngựa bay qua dòng sông, xung quanh tòa lâu đài mọc lên rất nhiều dây leo, những sợi dây đó mọc lan ra cả bầu trời. Chàng hoàng tử rút bảo kiếm khua một vòng trong không trung, những sợi dây leo ngã màu đen dần dần rồi rút về mặt đất...

Cái bóng màu đỏ rực nghiêng đầu nhìn bức tranh trước mặt, bỗng dưng vẽ thêm mấy nét lên góc dưới bên trái của bức tranh, khi con ngựa bay về phía tòa lâu đài, trong tòa lâu đài mọc lên một cánh cửa cao vạn trượng.

- Ủm, chắc là được rồi! – Dương Hâm Hoạch hài lòng gạt đầu. Kiến trúc của căn biệt thự cổ kính này đem lại cho cô không ít cảm hứng sáng tác.

- Đương nhiên là được rồi. Em đang kể một câu chuyện sao? Bộ Tinh Bảo mỉm cười hỏi, ánh mắt cô thoáng kinh ngạc. Ngày trước nghe người ta nói Dương Hâm Hoạch có một khuôn mặt đẹp như các nhân vật nữ chính trong truyện tranh, nhưng sao Bộ Tinh Bảo lại không ngờ được rằng cô còn có thể vẽ được một bức tranh đẹp và tràn đầy màu sắc thần thoại như thế?

- Đúng thế, chị Tinh Bảo, chị thích không? Đây là bức tranh để mang đi dự thi, anh Trạch Lễ đăng ký giúp em rồi, nhưng không biết có được hay không... – Dương Hâm Hoạch lại vẽ thêm mấy nét lên bức tranh, bức tranh như được chấp thêm đôi cánh, càng trở nên có ý nghĩa hơn.

- Đương nhiên là được rồi! Tranh của Hâm Hoạch đẹp quá. – Bộ Tinh Bảo thán kinh ngạc, nhưng khi nghe thấy ba tiếng “Nam Trạch Lễ”, trái tim cô lại như bị cái gì đó nện mạnh.

- Phù... cảm ơn chị Tinh Bảo! – Dương Hâm Hoạch vui vẻ ôm chặt Bộ Tinh Bảo. – Vậy lát nữa em đưa cho anh Trạch Lễ, bảo anh ấy mang nộp cho em. – Cô cẩn thận cất bức tranh đi như một bà mẹ đang bảo vệ đứa con nhỏ của mình, sau đó quay đầu lại hỏi Bộ Tinh Bảo bằng một giọng trầm tư. –



Chị Tinh Bảo, chị tìm em không phải vì muốn xem tranh của em đúng không? Chắc chắn là còn chuyện gì đó quan trọng.

- Ủm, chị muốn, chị muốn...

- Có chuyện gì thì chị nói đi, chị cần em làm được, chắc chắn em sẽ giúp chị Tinh Bảo làm, có điều ngoài việc học tập, haha... – Dương Hâm Hoạch ngay thơ đáp, đôi mắt lớn của cô trông thật trong sáng.

Nhìn thấy dáng vẻ cô như thế, bỗng dưng Bộ Tinh Bảo thấy xấu hổ trong lòng, không muốn nói gì nữa. Nhưng trong đầu cô chỉ cần xuất hiện hình ảnh Nam Trạch Lễ đối xử tốt với Dương Hâm Hoạch, bảo vệ cô bé như một bảo bối là lại thấy khó chịu, hơn nữa sự khó chịu đó càng lúc càng lớn, cứ như đang muốn nuốt trôi cả con người cô... Thôi vậy, không nghĩ nữa, cô ngẩng đầu lên, nói nghiêm túc:

- Hâm Hoạch, em...

- Sao cơ ạ?

- Em có thể, sau này... – Bộ Tinh Bảo ấp úng, không biết nên nói thế nào.

- Sau này làm sao cơ? – Dương Hâm Hoạch khó hiểu, chỉ thấy hai gò má của Bộ Tinh Bảo đỏ bừng, ấp úng mãi mới nói được vài từ.

- Em, em có thích Nam Trạch Lễ...

Dương Hâm Hoạch chớp chớp mắt, không dám tin vào tai mình, nhưng cô nhanh chóng khôi phục lại nụ cười của mình:

- Chị Tinh Bảo đang ghen hả?

- Không có, chị không có ý đó, chị chỉ là...

- Chị cảm thấy em không nên thân mật với anh Trạch Lễ như thế đúng không?

- ...

- Chị yên tâm đi, em với anh Trạch Lễ không thể có mối quan hệ đó đâu.

- Chị.. thực sự chị không... Hâm Hoạch, xin lỗi em! – Bộ Tinh Bảo cúi thấp đầu, thực sự muốn cắn đứt lưỡi mình ra.

- Chị Tinh Bảo, chị cứ yên tâm đi, chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra. Em đi trước đây, về muộn lại bị mẹ em mắng! – Dương Hâm Hoạch đeo giá về lên vai rồi bỏ đi.

Bộ Tinh Bảo ngồi trên hòn đá, trong lòng thấp thỏm không yên, hình như có việc gì đó sắp xảy ra. Cô nhìn mặt hồ đang gợn sóng, từng cơn sóng nhấp nhô, ánh mặt trời chiếu lên mặt hồ, phát ra tia sáng màu vàng kim. Con gió nhẹ thổi qua mái tóc dài của cô, cô lắc mạnh đầu, cố gắng kìm chế những bất an trong lòng. Hy vọng mọi thứ đều thuận lợi, cũng giống như bức tranh của Dương Hâm Hoạch, cuối cùng hoàng tử sẽ xuất hiện và cứu công chúa, họ sẽ sống hạnh phúc trọn đời bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Cho Anh Hôn Em Một Cái Nào* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 8: Lễ tình nhân

1.

Những ngày nghỉ đông nhanh chóng trôi qua.

Bộ Tinh Bảo ngồi trước cửa sổ nhìn chăm chú vào chiếc đồng hồ treo tường, một phút, hai phút, ba phút...

- Wa, sao nhanh như vậy, hết kỳ nghỉ đông rồi. – Tiểu Mặc chu môi nói. Cậu vẫn còn chưa chơi chán, sao đã phải đi học rồi?

- Sao thế? – Bộ Tinh Bảo quay đầu lại nhìn khuôn mặt nhăn nhó của em trai.

- Chẳng sao cả, ba hôm nữa là tới ngày vui của chị rồi. – Tiểu Mặc rụt đầu lại, lặng lẽ rời khỏi phòng.

- Ngày vui? Mình có ngày vui gì? Chuẩn bị thôi, sắp đi học rồi! – Bộ Tinh Bảo đi tới xem lịch, bỗng dưng ngày 14 được đánh dấu bằng mực đỏ khiến

mắt cô sáng lên. Đúng rồi, hôm nay là 11, ba ngày nữa là lễ tình nhân.

- Bực mình, lại phải tặng quà cho anh ấy... Nhưng Nam Trạch Lễ cái gì cũng có... hay là cứ tới siêu thị xem sao. – Bộ Tinh Bảo vừa chép miệng lẩm bẩm vừa bước vào phòng bếp.

Tặng kẹo hơn hay tặng đồ thủy tinh hơn nhỉ?

Ngày 14 tháng 2, ánh mặt trời rực rỡ, gió xuân dịu dàng thổi, một chàng trai cao lớn và một chiếc BMW màu đỏ chói.

Người đó đứng dựa lưng vào xe, mặc chiếc áo khoác màu đỏ rực, mái tóc nhuộm vàng, đang mỉm cười nhìn cô, không phải Nam Trạch Lễ thì là ai?

Bộ Tinh Bảo buồn rầu nhìn vào màu đỏ chói mắt, cô còn có thể làm gì được, chỉ đành đi ra thôi.

- Sao thế? Hoa mắt hả? Có phải vì anh quá đẹp trai không? Đẹp trai tới mức không thể nào hình dung được? – Nam Trạch Lễ tự hào với mái tóc cắt ngắn, để lộ vàng trán cao, thông minh.

- Đúng thế, rất “đẹp trai”, đẹp “trai” tới không thể nào hình dung được. – Bộ Tinh Bảo giả vờ làm động tác buồn nôn. Mái tóc đen biến thành màu vàng, không biết có bị thần kinh không nhỉ? Tóc mái dài che lấp một bên mắt, vốn dĩ trông có vẻ hơi luộm thuộm, nhưng dù sao cũng đẹp hơn mái tóc hiện nay.

- Vậy sao? Có nghiêm trọng vậy không? Em không đùa anh chứ? – Nam Trạch Lễ nhìn vào gương chiếu hậu, không tệ mà, đủ được 10 điểm – Bộ Tinh Bảo, hôm nay đi xem xiếc ngựa nhé!

- Sao lại xem xiếc ngựa?

- Hôm nay là lễ tình nhân mà! Đúng thật là, chẳng nhẽ em không xem lịch sao? – Nam Trạch Lễ kích động nói. Cậu ăn mặc như thế này là vì ai chứ? Còn nữa, cậu lái xe tới là vì ai chứ? Cậu phải nắn nỉ ông quản gia nghiêm khắc suốt nửa ngày mới được mang xe đi như thế này.

- Anh đúng là ấu trĩ, lại còn xem xiếc ngựa nữa chứ. – Bộ Tinh Bảo giận dữ nói.

Mọi người đều nói “gần mực thì đen, gần đèn thì rạng”, Nam Trạch Lễ cả ngày chơi với bọn hư hỏng nên giờ trông cũng giống như một học sinh cá biệt? Mặc dù mấy tháng gần đây biểu hiện của cậu khá tốt, thành tích thi kỳ trước cũng có tiến bộ, cũng không gây chuyện đánh nhau... Nhưng, nhưng tính cách của cậu vẫn có phần...

- Mặc kệ, em phải đi xem xiếc ngựa với anh! – Nghe những yêu cầu vô lý của Nam Trạch Lễ, Bộ Tinh Bảo cuối cùng đành từ bỏ ý định thuyết giáo cậu.

Ánh mặt trời rực rỡ ngập tràn mặt đất, chiếc xe sang trọng như một con sóng màu đỏ rực. Bỗng dưng, một chiếc xe màu đen dừng lại, một đôi giày nhỏ màu đỏ từ trên xe bước xuống, ngay sau đó là một đôi chân dài, một chiếc váy kiểu công chúa bằng ren, một chiếc áo ôm sát người màu trắng, chiếc khăn quàng cổ đáng yêu, mái tóc dài đen nhánh, tóc mái cắt phẳng, tất cả những điều này đều khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của người con gái càng thêm nổi bật.

Đôi môi đỏ chót của cô gái thoáng nhếch lên, khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ, hàng lông mi dài để lại một vệt đen mờ trên khuôn mặt, bàn tay nhỏ nhắn đan chéo vào nhau. Do dự một lát, cuối cùng cô vẫn bước tới gần, giọng nói ngọt ngào xuyên qua không khí:

- Lễ!

Do Mỹ Cơ rảo nhanh bước chân, đôi giày nhỏ phát ra âm thanh lạnh lẽo trên nền xi măng.

Bàn tay Nam Trạch Lễ đang đặt trên vai Bộ Tinh Bảo bỗng cứng lại, nụ cười trên khuôn mặt cũng đông cứng, một tiếng “ầm” vang lên trong đầu. Cậu chậm chậm quay đầu lại, cô gái nhỏ nhắn, xinh đẹp như một con búp bê Barbie ấy đang đứng cách cậu một nơi chưa đầy 2m, thẹn thùng nhìn cậu. Đôi mắt lớn màu hổ phách của cô sáng lấp lánh, khuôn mặt trắng trẻo thoáng ửng hồng.

- Do Mỹ Cơ? – Nam Trạch Lễ không dám tin vào mắt mình, bàn tay trượt dần xuống.

Do Mỹ Cơ mỉm cười, khẽ gật đầu, đôi mắt lớn ầng ầng nước:

- Là em, Lễ! Em trở về rồi.

Cô bước lên tặng cho cậu một cái ôm kiểu Pháp. Nam Trạch Lễ sững sờ đứng im, trong lòng có một cảm giác kỳ lạ không nói thành lời, có một chút kinh ngạc, một chút đau khổ. Câu chuyện cũ có cậu và Do Mỹ Cơ lần lượt xuất hiện trong đầu cậu, làm rối loạn tâm trạng vốn rất vui vẻ ban nãy.

Nam Trạch Lễ do dự một lát, rồi khẽ đẩy Do Mỹ Cơ ra, gượng gượng nặn ra một nụ cười:

- Chào mừng em trở lại, Mỹ Cơ! Ngày mai anh mời em ăn cơm nhé!

- Tại sao không phải là hôm nay? – Do Mỹ Cơ mỉm cười, tự nhiên kéo cánh tay Nam Trạch Lễ.

Nam Trạch Lễ rút tay về, nhìn Bộ Tinh Bảo đang nghi hoặc nhìn cậu ở bên cạnh:

- Hôm nay sợ là không được, anh với bạn gái của anh, Bộ Tinh Bảo cùng chúc mừng ngày lễ tình nhân.

Ngay sau đó, cậu lịch sự mở cửa xe, để Bộ Tinh Bảo ngồi vào trong trước. “Rầm”, cửa xe đóng lại, khi Do Mỹ Cơ vẫn còn kinh ngạc há hốc miệng không nói được lời nào thì Nam Trạch Lễ đã lái chiếc xe biến mất nơi đầu đường.

Những giọt nước mắt trong vắt lăn dài trên hai gò má trắng mịn màng, trong đôi mắt tuyệt đẹp của cô, ngoài nước mắt, còn có cả sự oán hận.

Hai năm trước...

- Lễ, anh sẽ chờ em về chứ? – Do Mỹ Cơ đứng trước mặt Nam Trạch Lễ, thận trọng hỏi. Cô muốn làm một diễn viên nổi tiếng, bởi vậy cô phải học vũ đạo trước, vì ước mơ của mình, cô muốn tạm thời gác lại tình cảm này.

- Không đâu. – Nam Trạch Lễ nhìn Do Mỹ Cơ bằng ánh mắt khẳng định. Khi nghe thấy câu nói này, cô vô cùng kinh ngạc.

- Vì sao? Vì sao không chờ em? Em sẽ trở về rất nhanh, chỉ cần 3 năm thôi! Tại sao anh không suy nghĩ cho em? – Do Mỹ Cơ kích động nắm lấy cánh tay còn lại của cậu, ra sức lắc. Họ đều thích nhau, mẹ nói chỉ cần hai người thích nhau, cho dù chia cách bao lâu cũng vẫn sẽ chờ đợi nhau.

- Vậy em có nghĩ cho anh không? nếu em thực sự yêu anh như em nói, tại sao em lại ích kỷ bắt anh gánh chịu hết những điều này? – Nam Trạch Lễ giằng tay cô ra, đau đớn ném điều thuốc xuống đất, lấy chân đi mạnh.

- Em hy vọng anh chờ em 3 năm. Trong thời gian này xảy ra việc gì em không quan tâm, nhưng khi em trở về, anh vẫn thuộc về em!

Đôi mắt đẹp của Do Mỹ Cơ thoáng một tia nhìn lạnh lẽo, cô chậm chậm kiễ chân lên, để lại một nụ hôn trên mặt Nam Trạch Lễ rồi quay người biến mất nơi đầu đường sau cơn mưa.

Cô vì cậu ngày đêm tập luyện, cuối cùng cũng có thể rút ngắn được thời gian luyện tập và trở về sớm, nhưng cậu lại đã có bạn gái mới, một Bộ Tinh Bảo không biết từ chỗ nào chui ra.

Bộ Tinh Bảo phải không?

- Cô gái bên cạnh Lễ là ai? Cô ta có thực sự là bạn gái của Lễ không? – Do Mỹ Cơ đứng trên lầu, nhìn Quang Từ đang xúc từng thìa kem lớn cho vào miệng, trợn trừng mắt nhìn cô. Quang Từ nuốt nước bọt, gắt đầu.

- Đúng thế, Bộ Tinh Bảo dùng đủ mọi thủ đoạn, cả ngày bám lấy Lễ, bởi vậy cuối cùng Lễ đành phải đồng ý. – Quang Từ nói dối không chớp mắt. Lần này thì có kịch hay để xem rồi, công chúa Do Mỹ Cơ đâu phải dễ chơi.

- Bám theo Lễ? Thế nào? – Khuôn mặt lạnh như băng của Do Mỹ Cơ thoáng nụ cười đắc ý. Xem ra chắc chắn là Nam Trạch Lễ vẫn nhớ tới mình.

- Ừm, là thế này... – Quang Từ thêm mắm dặm muối vào câu chuyện mới xảy ra trong vòng nửa năm nay, kể tỉ mỉ cho Do Mỹ Cơ nghe. Do Mỹ Cơ khẽ nhếch môi, thì ra là chỉ dính lấy người ta thôi, nếu vậy thì dễ đối phó rồi.

2.

Chiếc xe lao như bay trên đường cao tốc. Phong cảnh ngoài cửa xe lùi xa về phía sau, ánh mặt trời đã rải trên mặt đất, mọi thứ xung quanh đều âm thầm thay đổi, Bộ Tinh Bảo cũng phát hiện ra sự thay đổi đó. Mọi niềm vui nỗi buồn của cô đều bị Nam Trạch Lễ làm cho đảo lộn, lời dặn dò của hiệu trưởng, ánh mắt đau đớn của ông Nam Nguyên Huy, vị hoàng tử đầu đời của cô, Vũ Đô Thần, tất cả, tất cả đều đã thay đổi theo sự thay đổi của thời gian. Ước mơ duy nhất của cô hiện nay là được sống vui vẻ với vị hoàng tử mới của mình, Nam Trạch Lễ.

Đằng trước là nơi nào? Cầu? Biển? Không phải là họ đi xem xiếc ngựa sao?

Khuôn mặt Nam Trạch Lễ u ám, không nói tiếng nào. Thậm chí cậu còn không nhìn đường, cứ đi mãi đi mãi, đi tới khi không còn đường nữa cậu mới rẽ, chỉ cần là đường thì cậu sẽ đi.

Sự bình tĩnh mà cậu vừa nguy tạo đã hoàn toàn biến mất. Sự xuất hiện của Do Mỹ Cơ khiến cậu không thể nào bình tĩnh được.

- Nam Trạch Lễ, không phải chúng ta đi xem xiếc ngựa sao? – Bộ Tinh Bảo thò thè hỏi. Cô bám chặt vào dây an toàn, tốc độ lái xe của Nam Trạch Lễ quả là đáng sợ.

- Không đi nữa, chúng ta ra bờ biển. – Giọng của cậu khàn khàn, không khí xung quanh hình như đông cứng lại theo lời nói của cậu.

- Đi... đi ra bờ biển? Tại sao? – Bộ Tinh Bảo không dám tin vào tai mình.

...

“Két”, cuối cùng chiếc xe cũng dừng lại bên bờ biển. Nam Trạch Lễ lái xe như điên cuồng suốt cả buổi sáng, đi hết một vòng thành phố, cuối cùng đi tới một bãi biển không người, những cơn gió biển thổi lạnh buốt tới tận xương tủy.

- A... – Nam Trạch Lễ hét lớn, tiếng hét của cậu nhanh chóng vang xa, rồi lại quay trở lại, vọng trong không trung, mấy giây sau mới biến mất.

Nam Trạch Lễ thả người xuống bãi cát, để mặc cho dòng nước biển lạnh buốt liếm vào chân cậu.

Tâm trạng cậu lúc này vô cùng tồi tệ! Tại sao cô ta lại quay về? Rõ ràng là đã đi rồi, tại sao lại còn quay về?

Một giọt nước mắt chậm chậm lăn xuống khuôn mặt đẹp trai còn non nớt. Cậu còn quan tâm tới cô không, nàng công chúa Do Mỹ Cơ lớn lên bên cậu từ khi còn nhỏ? Nếu không quan tâm cô, tại sao cậu lại tới đây? Đây là nơi mà cô ấy thích tới nhất, là nơi chứa đựng hồi ức của hai người từ khi còn rất nhỏ.

Sự xuất hiện của Do Mỹ Cơ đã phá vỡ tâm trạng bình tĩnh của Nam Trạch Lễ, cậu khó khăn lắm mới quên được quá khứ, sự xuất hiện của cô lại khiến cậu nhớ lại.

- Lễ, chúng ta sẽ xây một tòa lâu đài ở đây, được không? – Cô bé chớp đôi mắt lớn, ngây thơ hỏi, bàn tay cô vốc từng nắm cát lớn.

- Được, vậy thì anh sẽ là hoàng tử của em – Nam Trạch Lễ dùng một cành cây vẽ một tòa lâu đài thật lớn trên cát, cuối cùng cậu đứng ở đỉnh của tòa lâu đài, nhún miệng cười. – Do Mỹ Cơ, nhìn xem, đây chính là tòa lâu đài của chúng ta.

- Không thêm, em muốn có một tòa lâu đài trên đỉnh núi. – Do Mỹ Cơ lắc lắc tay cậu, chỉ về ngọn núi phía xa xa.

“Tòa lâu đài trên đỉnh núi”. Nam Trạch Lễ chậm chạp ngồi xuống, theo ký ức, ngón tay cậu chỉ về ngọn núi đó. Khi cậu xây tòa lâu đài đó, hai người phụ nữ mà cậu yêu nhất đều rời bỏ cậu.

Mẹ bỏ cậu đi tới một thế giới khác, còn Do Mỹ Cơ bất chấp tình cảm của cậu, bỏ đi Mĩ. Người duy nhất còn ở bên cạnh cậu là Dương Hâm Hoạch, vì muốn cậu vui vẻ, vì muốn chúc mừng tòa lâu đài của cậu, cô đã bỏ ra suốt hai tháng trời ròng rã, vẽ cho cậu một bức tranh sơn dầu.

- Lễ, em đói rồi. – Bộ Tinh Bảo đứng sau lưng cậu, khó nhọc nói một câu mà cô cảm thấy rất mất mặt.

- Đói rồi sao, đúng là con heo. Em không biết nói cái gì khác hả? Làm gì mà phá hoại không khí đẹp như thế này chứ! – Nam Trạch Lễ thờ dãi, ngược mắt lên nhìn bầu trời rộng lớn. Lúc này mặt trời vừa lặn, phía bên kia bờ biển được nhuộm một màu đỏ rực, những lớp sóng bạc đầu nhấp nhô hết lớp này tới lớp khác, cuối cùng lại lặng lẽ rời xa.

- Em đã không ăn gì suốt một ngày rồi. Không ngờ ngày lễ tình nhân của mình lại phải chứng kiến bạn trai nghĩ về người con gái khác. – Mặc dù Bộ Tinh Bảo không muốn thừa nhận, nhưng nhìn thái độ khác lạ của Nam Trạch Lễ sau khi gặp Do Mỹ Cơ, cô cũng có thể đoán ra được.

- Bộ Tinh Bảo, chúng ta đính hôn nhé! – Nam Trạch Lễ bỗng dưng quay đầu lại, ghé sát mặt vào mặt cô. Trên khuôn mặt cậu mang theo cả nụ cười, nhưng không phân biệt được là thật hay giả, chỉ có dáng vẻ cậu khi đứng ngược sáng quả thật là rất đẹp.

- Hà? – Bộ Tinh Bảo há hốc miệng, đầu óc trống rỗng.

- Đúng thế, đính hôn. – Nam Trạch Lễ mỉm cười, nhẹ nhàng cúi xuống hôn lên đôi môi mềm mại như cánh hoa hồng của cô.

Còn nhớ từng có một cô bé nói với cậu rằng, khi cô lớn lên, chắc chắn cô sẽ là cô dâu của cậu. Nhưng cậu còn chưa kịp trưởng thành, cô bé đó đã phản bội lại lời hứa của hai người, cô đã bỏ đi, vì ước mơ của mình, đi tới một nơi rất xa.

Nam Trạch Lễ lắc đầu, cố gắng vứt bỏ cái bóng mờ ảo trong đầu mình. Bây giờ bạn gái của cậu là Bộ Tinh Bảo, bởi vậy cậu nhất định phải quên Do Mỹ Cơ. Nam Trạch Lễ hạ quyết tâm, lên tiếng:

- Có được không?

- Đính hôn? Đính hôn? – Bộ Tinh Bảo không dám tin những gì cậu vừa lại, lặp đi lặp lại như một con ngốc.

Nam Trạch Lễ gõ mạnh lên đầu cô:

- Anh chưa nói với em rằng khi hôn nhau phải chuyên tâm sao?

- Đính hôn, vừa nãy anh bảo chúng ta đính hôn phải không? – Lúc này cô mới vỡ lẽ ra, lắc mạnh vai cậu.

- Đúng thế, đừng lắc nữa, anh chóng hết cả mặt rồi. – Cậu lườm cô – Trí tuệ của cô nhóc này tỷ lệ nghịch với tình cảm sao.

- Ô, đúng rồi, em có quà tặng cho anh. – Bộ Tinh Bảo vui vẻ lôi ra hai con cá heo thủy tinh mà mình đã phải nhịn tiền ăn sáng suốt một tháng trời mới mua được.

Ánh thủy tinh trong suốt sáng lấp lánh nằm giữa lòng bàn tay có những đường chỉ rất rõ nét của cô, được mặt trời nhuộm một màu đỏ rực.

- Thế nào? Đáng yêu không? – Cô nũng nịu ngẩng đầu lên hỏi, vừa nhìn thấy dáng vẻ kinh ngạc của Nam Trạch Lễ, cô đã biết là chắc chắn cậu rất thích.

- Em với Dương Hâm Hoạch hợp nhau thật! – Nam Trạch Lễ thò tay vào cổ, lấy ra một món đồ.

Khi một con cá heo được xuất hiện trước mắt Bộ Tinh Bảo, nụ cười trên mặt cô bỗng dừng bị sự thất vọng che kín. Trong lòng thoáng nổi giận, cô thò tay giật con cá heo được trên cổ Nam Trạch Lễ, ném mạnh ra biển.

- Không cho anh đeo đồ cô ấy tặng! Đây là em tặng anh, hai con này mỗi người chúng ta một cái. Như thế em sẽ không sợ anh bị cô gái nào cướp mất nữa. – Cô chu miệng giận dữ nói.

Lúc Nam Trạch Lễ còn chưa kịp định thần lại, con cá heo thủy tinh lạnh lẽo đã được đeo lên cổ cậu. Bộ Tinh Bảo hài lòng mỉm cười, đeo con còn lại lên cổ mình.

- Bộ Tinh Bảo, em điên rồi! Sao em lại ném đồ của anh đi? – Nam Trạch Lễ phẫn nộ bò ra đất tìm kiếm món đồ mà Bộ Tinh Bảo vừa ném đi.

- Dương Hâm Hoạch đối với anh thực sự quan trọng như vậy sao? Vậy còn em? Vậy còn em thì thế nào? – Bộ Tinh Bảo hét lớn, nước mắt không ngăn được lại là chảy rơi xuống. Cô không quan tâm việc cậu buồn rầu vì chuyện của Dương Hâm Hoạch, nhưng cô rất quan tâm tới việc cậu không thêm đề ý tới cảm nhận của cô. – Nam Trạch Lễ, sao anh có thể như thế? Anh thật là quá đáng!

Bộ Tinh Bảo khóc lóc chạy ra đường. Tại sao lại như thế? Nam Trạch Lễ vừa nãy còn nói muốn đính hôn với cô, tại sao bây giờ lại đối xử với cô như vậy?

- Chết tiệt! – Nam Trạch Lễ chửi thề, quay người chạy lên. – Bộ Tinh Bảo, em đứng lại cho anh!

Nam Trạch Lễ vừa chạy vừa gọi, không lâu sau giữ được Bộ Tinh Bảo lúc đó đang đứng khóc cạnh chiếc xe, một tay cậu nắm mạnh lên xe:

- Rốt cuộc thì em định giờ trò gì?

Bộ Tinh Bảo nghiêng đầu nhìn khuôn mặt giận dữ của cậu, lau nước mắt trên mặt, chầm chọc:

- Đồ của anh bị em ném xuống biển rồi, anh sẽ không tìm thấy nữa đâu.

Nam Trạch Lễ nắm chặt tay, trợn trừng mắt nhìn Bộ Tinh Bảo. Chết tiệt, nếu cô không phải con gái, có lẽ nắm đấm của cậu đã rơi lên mặt cô rồi.

- Sao hả, anh muốn đánh em sao?

- Anh... – Nam Trạch Lễ nghiêng răng, lại một nắm đấm nữa nặng nề rơi lên xe. Cậu rất giận.

Bộ Tinh Bảo hét lớn:

- Anh muốn thế nào? Tâm trạng của anh không tốt đúng không? Nói cho anh biết, tâm trạng của em cũng rất tệ.

- Tâm trạng em không tốt hi em có thể tùy tiện ném quà sinh nhật người khác tặng cho anh sao? – Nam Trạch Lễ nắm chặt cánh tay Bộ Tinh Bảo, sức ở bàn tay cậu quá lớn khiến Bộ Tinh Bảo đau nhói, nước mắt lại chảy ra.

- Bởi vì là của Dương Hâm Hoạch tặng nên càng đáng giá phải không? Em biết rồi, em biết rồi... – Cô cố rút cánh tay về, lùi về phía sau. Miệng nói chỉ là bạn với Dương Hâm Hoạch, nhưng món quà bạn tặng lại đáng giá hơn của bạn gái tặng? Lòng đố kỵ đã nuốt trọn lý trí của Bộ Tinh Bảo, cô quay người chạy nhanh ra đường, chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu.

Nam Trạch Lễ cúi kính chửi thề, tiếp tục quay ra bờ biển tìm con cá heo thủy tinh. Trời sắp tối nhanh chóng, cho tới khi trên bầu trời đã xuất hiện những vì sao, cậu vẫn không tìm được con cá heo đã lẫn vào với biển.

Một góc tối bên đường có một cái bóng. Bộ Tinh Bảo đã đứng ở đây hai tiếng đồng hồ, mặc kệ cô vẫy tay như thế nào, vẫn không có chiếc ô tô nào chịu dừng lại.

Bỗng dung một ánh đèn từ xa rọi tới, Bộ Tinh Bảo vội vàng chạy ra, ra sức vẫy tay và gọi lớn:

- Xin dừng xe! Xin dừng xe!

“Két”, chiếc xe dừng lại. Khi Bộ Tinh Bảo phát hiện ra người lái xe là Nam Trạch Lễ, cô lập tức quay đầu đi về phía trước.

Nam Trạch Lễ chầm chọc:

- Sao thế, có phải không có xe không?

Bộ Tinh Bảo không đề ý tới cậu, vẫn đi tiếp.

Chiếc xe chầm chậm đi bên cạnh cô, Nam Trạch Lễ nói tiếp:

- Nếu em có thể tìm được đồ của anh trong vòng một tiếng đồng hồ, anh sẽ đưa em về.

Bộ Tinh Bảo quay lại hàn học lờm cậu, Nam Trạch Lễ cũng đang nhìn cô. Cô không phân biệt được cảm xúc trên khuôn mặt cậu. Bộ Tinh Bảo nói lớn:

- Nếu em không đồng ý thì sao?

- Tốt lắm! – Nói câu này xong, Nam Trạch Lễ bèn lái xe lướt qua người cô.

- Nam Trạch Lễ! – Bộ Tinh Bảo hét lớn. Nhưng ánh sáng cuối cùng đã bị màn đêm nuốt chửng, cô nhìn con cá heo trong tay, nghẹn ngào nói:

- Nam Trạch Lễ, anh là đồ ngốc. Em đâu có vứt đi...

Nhưng cho dù cô gọi lớn như thế nào, gọi tới rách cả cổ họng, Nam Trạch Lễ cũng không nghe thấy nữa.

Sáng sớm, khi tia sáng đầu tiên rọi lên mặt đất, vạn vật như bừng tỉnh. Chiếc xe ngựa chở mặt trăng âm thầm bỏ đi, nữ thần bình minh đánh cổ xe màu bạc của mình tới, reo rắc ánh sáng cho mặt đất, thần mặt trời Apolo ngồi trên cỗ xe ngựa mặt trời lướt qua bầu trời. Nữ thần mùa xuân xòe rộng những ngón tay nhỏ nhắn, tặng cho những cành cây thêm nhiều lộc non, lá biếc, trên mặt hồ in bóng từng cành liễu rủ, bướm bướm bắt đầu khiêu vũ, những cơn mưa xuân như những sợi lụa từ trên trời bay xuống, chui vào vòng ôm của đất mẹ.

Lại mưa rồi. Bộ Tinh Bảo chán nản đóng cửa lại, đã rất nhiều ngày Nam Trạch Lễ không tới đón cô đi học, sao cậu lại hẹp hòi hơn một đứa con gái như vậy?

- Mẹ, con đi học đây! – Bộ Tinh Bảo cúi đầu chào người mẹ đang mỉm cười rạng rỡ.

- Nhớ về nhà sớm nhé, hôm nay là sinh nhật con. – Mẹ vui vẻ nói.

Sinh nhật của cô? Hôm nay là ngày bao nhiêu nhỉ? Có phải là 26 tháng 2 không? Nam Trạch Lễ đúng là xấu xa! Bỗng dung ngọn lửa giận dữ trong lòng cô lại bùng cháy dữ dội. Đồ chết tiệt, mười hai ngày rồi! Không những mười hai ngày này cậu không tới đón cô đi học mà ngay cả bóng dáng cậu cũng chẳng thấy đâu! Chỉ vì một con cá heo thôi sao?

Ánh mắt trời rớt lại trong lòng bàn tay cô, con cá heo được vẫn ngoan ngoãn nằm trong đó, cô chỉ ném đi một hòn đá, làm sao cô có thể vứt đi đồ của cậu được?

- Bộ Tinh Bảo! – Lúc gần đi tới trường, cô nghe thấy một giọng nói êm dịu gọi tên mình.

Cô quay đầu lại, nhìn thấy Do Mỹ Cơ đang thong thả bước về phía mình. Do Mỹ Cơ cao ngạo ngẩng cao đầu, khoe miệng khê nhếch lên, mặc một bộ quần áo hàng hiệu mà có lẽ giá cả của nó không bao giờ Bộ Tinh Bảo có thể tưởng tượng ra được. So với cô ta, Bộ Tinh Bảo bỗng dưng thấy mất hết cả tự tin. Từng tế bào của cô nhanh chóng phát ra những tiếng than thở.

- Có chuyện gì không? – Bộ Tinh Bảo nhướn miệng cười. Cô tuyệt đối không thể thua Do Mỹ Cơ được.

- Để tôi giới thiệu một chút, tôi là bạn gái của Nam Trạch Lễ, tôi tên là Do Mỹ Cơ. – Do Mỹ Cơ kiêu ngạo đưa tay phải ra, những chiếc vòng tay va vào nhau leng keng.

- Tôi nghĩ cô lầm rồi thì phải. Cô chỉ là bạn gái cũ của anh ấy thôi. – Bộ Tinh Bảo nhắc nhở cô ta.

- Không phải. Chúng tôi chưa bao giờ chia tay, sao gọi là cũ với mới được? – Nụ cười ngọt ngào vẫn nở trên môi Do Mỹ Cơ, ngay cả giọng nói của cô vẫn dịu dàng, không hề thay đổi.

- Lẽ nào Nam Trạch Lễ bắt cả hai tay sao? – Bộ Tinh Bảo nghĩ thầm rồi bỗng dưng há hốc miệng kinh ngạc nói. – Ồ, tôi biết rồi, thì ra cô không muốn thừa nhận là mình đã chia tay với anh ấy, vẫn sống trong những hồi ức! Như vậy không tốt đâu...

“Chát”, một cái tát rơi lên gò má trắng trẻo của Bộ Tinh Bảo, má cô nhanh chóng hằn lên năm vết ngón tay. Do Mỹ Cơ vẫn cười, cô ta nhẹ nhàng lấy khăn ra lau tay, sau đó ném khăn tay vào thùng rác, cười nói:

- Nói cho cô biết, Nam Trạch Lễ là của tôi, luôn luôn như vậy. Bây giờ tôi trở về rồi, nếu thức thòi thì cô cút xa ra cho tôi, càng xa càng tốt. – Nói xong cô ta còn gõ mạnh mấy cái lên đầu Bộ Tinh Bảo.

Bộ Tinh Bảo vô cùng tức giận.

Do Mỹ Cơ rất cao, cao hơn Bộ Tinh Bảo tới nửa cái đầu, cô ta cũng rất gầy, hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn của một người mẫu. Cô là thiên tài về vũ đạo, là diễn viên, là người mẫu, là một ngôi sao nổi tiếng, trước đó không lâu, cô còn giành giải triển vọng trong một cuộc thi khiêu vũ.

Bộ Tinh Bảo chậm chậm ngẩng đầu lên nhìn con người kiêu kỳ trước mặt, quệt mạnh giọt nước mắt trên má, lầm bầm:

- Tôi sẽ không từ bỏ đâu. Nam Trạch Lễ không phải là đồ vật, không có chuyện nhường hay không nhường, tất cả đều do anh ấy tự lựa chọn. Còn nữa, hôm nay cô tát tôi một cái, chắc chắn tôi sẽ trả lại cho cô

Nhìn bóng Dương Hâm Hoạch bỏ đi, Nam Trạch Lễ bắt lực mỉm cười. Cô nhóc này tới lúc nào mới trưởng thành được đây? Cậu tiện tay ném bức thư tình màu hồng phấn vào trong thùng rác.

- Lễ, anh ném cái gì thế? – Sau khi thu hết can đảm, Bộ Tinh Bảo mới dám đi về phía Nam Trạch Lễ. Cậu không tới tìm cô không có nghĩa là cô không được tới tìm cậu.

- Không có gì. – Nam Trạch Lễ lạnh nhạt nói, sau đó khoác ba lô lên vai.

- Lễ, chúng ta cùng ăn cơm nhé! – Do Mỹ Cơ mỉm cười đẩy Bộ Tinh Bảo ra, bám lấy cánh tay Nam Trạch Lễ.

- Xin lỗi, hôm nay anh mệt, muốn về nghỉ ngơi sớm. – Nam Trạch Lễ rút cánh tay về, đi nhanh ra khỏi phòng học. Chỉ để lại hai cô gái đang mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau.

- Đều tại cô!

- Đều tại cô!

Do Mỹ Cơ và Bộ Tinh Bảo nghiêng răng đồng thanh nói.

Khi hai người phát hiện ra mình vừa nói cùng nhau, bất giác thấy kinh ngạc, rồi nhanh chóng cúi thấp đầu nhìn về hướng thùng rác.

Trong thùng rác là một bức thư màu hồng phấn. Trên phong bì có in hình một cô gái rất đáng yêu đang mở tròn mắt nhìn họ.

- Cốp! – Đúng lúc hai người lao về phía bức thư, hai cái đầu đập mạnh vào nhau.

Hai người đều nhìn trừng trừng người kia, mỗi người nắm chặt một đầu bức thư, ra sức kéo. Cuối cùng vì cả hai đều dùng sức quá mạnh nên bức thư rách đôi, đẩy hai người lùi về sau mấy bước. Hai người cúi đầu nhìn nửa bức thư trong tay mình, còn ngửi thấy mùi nước hoa thoang thoảng.

Hoàng thái tử điện hạ:

Chào anh!

...

Thành Tú Châu

Hai người không hẹn mà cùng đọc hai nửa bức thư của mình. Cuối cùng khi đọc tới cái tên “Thành Tú Châu”, họ thờ phào nhẹ nhõm, đồng thanh nói:

- Cũng may không phải Dương Hâm Hoạch, mình nói rồi mà, sao có thể là cô ấy được?

Hai người một lần nữa lườm nhau. Quả nhiên, nỗi lo lắng của hai người cũng giống nhau.

- Hừ! – Hai người đồng thời ném bức thư trong tay vào thùng rác rồi đi ra ngoài.

Bóng Nam Trạch Lễ đã biến mất từ lâu giữa sân trường đông đúc.

- Anh ấy là của tôi. – Do Mỹ Cơ kiêu ngạo nhấn mạnh.

- Nhưng hai người đã chia tay rồi, bây giờ người bên cạnh anh ấy là tôi. – Bộ Tinh Bảo cũng không chịu thua kém, lườm lại.

Quán rượu vẫn vô cùng náo nhiệt, chỉ thiếu mất hoàng thái tử Nam Trạch Lễ. Ở một góc quen thuộc, một đám người đang chán nản ngồi dựa vào salon.

- Con nhóc đó quả thật là quá đáng! – Do Mỹ Cơ vỗ mạnh tay lên bàn, khiến mọi người đứng gần đó đều quay lại nhìn.

- Làm sao? Lại là Bộ Tinh Bảo hả? – Ánh mắt Quang Từ thoáng một tia nhìn đặc ý.

- Đúng thế, mọi người phải giúp tớ đối phó với cô ta! – Do Mỹ Cơ lên tiếng, sau đó tất cả mọi người đều cúi đầu xuống, tiếp tục làm việc của mình.

- Sao thế, mọi người làm sao thế? Không phải chỉ là Bộ Tinh Bảo thôi sao? Có gì mà sợ! Hay là mấy năm Do Mỹ Cơ không ở đây, mọi người đều quên tôi rồi? – Cô lớn tiếng hỏi, mọi âm thanh trong quán bar đều bị tiếng của cô át đi.

- Chị, chị nghe bọn em nói. Chị có biết vì sao Nam Trạch Lễ không tới đây nữa không? Đó là vì con nhóc Bộ Tinh Bảo đó. Hơn nửa ngày nào Nam Trạch Lễ cũng đón nó đi học rồi đưa nó về, bởi vậy mọi người không dám động vào nó. – Quang Từ bắt lực nói. Nhìn khuôn mặt Do Mỹ Cơ ngàng càng sa sầm xuống, cô ra hiệu cho người ngồi bên cạnh.

- Đúng thế, Mỹ Cơ. Con nhóc đó mặt dày lắm, ngày nào cũng bám lấy Trạch Lễ không tha, ngay cả bọn tớ cũng thấy chướng mắt. Các cậu nói đúng không?

- Đủ rồi, không muốn giúp thì thôi, chẳng nhẽ Do Mỹ Cơ tôi lại không đối phó nổi với con bé nhà nghèo đó sao? – Do Mỹ Cơ ngăn Quang Tử lúc đó đang định mở miệng, đứng lên đi ra sân nhảy. Chỉ cần có tiền, chuyện gì cũng có thể làm được. Cô nhếch môi lên, bây giờ đúng là thời cơ tốt.

Nam Trạch Lễ, Nam Trạch Lễ...

Bộ Tinh Bảo tò đi tò lại cái tên đó trong vở, bắt giác đã tới giờ tan học, Chờ thêm một lát nữa, chờ thêm một lát nữa là Trạch Lễ sẽ tới, cô nói với mình như vậy. Nhưng khi mọi người trong lớp đã về hết, sân trường huyền ảo cũng đã trở về với sự yên tĩnh, vậy mà Nam Trạch Lễ vẫn chưa xuất hiện.

Một con gió xuân thổi qua mang theo chút ý xuân nồng nàn, lướt qua khuôn mặt buồn rầu của Bộ Tinh Bảo.

- Haiz... – Bộ Tinh Bảo cuối cùng không chờ đợi được nữa. Cô bước trên con đường râm mát vắng bóng người, nhớ ra gần đây lúc nào mình cũng thờ dài.

- Chính là cô ta! – Bỗng dưng sau lưng Bộ Tinh Bảo vang lên một tiếng nói. Cô vừa quay đầu lại, thấy Do Mỹ Cơ đi ra từ sau một gốc cây, sau lưng cô ta có mấy người mặc quần áo màu đen, trông có vẻ quen quen. Bộ Tinh Bảo bắt giác thoáng run trong lòng, không phải họ thì là ai, chính là cái gã trong quán rượu trên chóc cô, bị Nam Trạch Lễ đánh gãy một cánh tay.

- A, đại ca, đúng là oan gia ngõ hẹp, không ngờ lại là con nhóc này! Ha ha... – Khuôn mặt nham hiểm của thằng béo rung rinh cười, đám đàn ông bên cạnh hắn cũng ngoác miệng cười ghê rợn.

- Đúng thế, cô Do Mỹ Cơ, không ngờ kẻ thù của chúng ta lại là cùng một người. – “Con lợn béo” hưng phấn muốn nhảy lên.

- Nếu đã như vậy thì tôi không cần phải nói nhiều nữa. Mọi người cứ dạy dỗ cho con nhóc này một bài học, tới lúc đó tôi sẽ không ngược đãi các người đâu. – Do Mỹ Cơ mỉm cười lùi về sau, nụ cười lạnh lùng lướt qua mặt Bộ Tinh Bảo.

Lùi về sau. Một bước, hai bước, ba bước...

- Đứng lùi nữa, lùi tiếp là rơi xuống hố đấy. – “Con lợn béo” cười cười, bước từng bước về phía Bộ Tinh Bảo. – Tao thực sự không nỡ đánh mày! – “Con lợn béo” giơ tay về phía Bộ Tinh Bảo, cô không kịp tránh, nhận trọn một cái tát như trời giáng của hắn. Khuôn mặt cô đỏ bừng, đau nhức, khóe miệng có vị mặn mặn.

- Nếu biết có ngày này thì khi đó đừng như vậy có phải hơn không? – Gã béo cười híp mắt nói, đưa tay lên giật tóc Bộ Tinh Bảo.

- Á... – Bỗng dưng gã béo hét lên thất thanh, bàn tay trong không trung vội rút về. Hắn phần nộ nhìn về phía sau, thẳng thốt.

- Mẫn Huyền Tân! – Do Mỹ Cơ kinh ngạc gọi.

- Còn cả tôi nữa! – Dương Hâm Hoạch bỗng dưng nhảy từ sau lưng Mẫn Huyền Tân ra, cái bóng màu hồng của cô thu hút không ít ánh mắt của mọi người. Dương Hâm Hoạch đứng bên cạnh Do Mỹ Cơ khiến mọi người không thể không so sánh vẻ đẹp của hai cô gái.

- Chị Bảo, chị không sao chứ? – Mẫn Huyền Tân đẩy mạnh đám con trai đang chảy nước dãi xung quanh, đứng chắn trước Bộ Tinh Bảo. Một khuôn mặt của Bộ Tinh Bảo đã sưng lên, khóe miệng có một dòng máu nhỏ.

- Thằng nhóc này ở đâu ra vậy, dám... – Lời nói của “con lợn béo” còn chưa dứt, Mẫn Huyền Tân đã tát cho hắn một cái, khiến hắn quay tròn tại chỗ. Cuối cùng nhờ mấy tên đàn em giữ lại nên hắn mới không ngã lăn xuống đất.

- Vân Thượng, Mẫn Huyền Tân. – Mẫn Huyền Tân ung dung đáp, đưa tay ra nắm mạnh vào một gã gầy gò bên cạnh. Sau đó, khi đối phương còn chưa kịp cảnh giác, hai người nữa đã bị đánh ngã xuống đất.

- Mẫn Huyền Tân có lên! Có lên! Tuyệt quá! Lợi hại quá! Sang trái! Sang phải! Ha ha!... – Dương Hâm Hoạch vui vẻ vỗ tay, không quên lấy điện thoại di động ra chụp ảnh. Cuối cùng chụp một bức ảnh chung của lũ nằm lăn dưới đất.

- Ha ha... Mẫn Huyền Tân, em ngưỡng mộ anh quá! Hôn cái nào... – Cô gửi cho cậu một nụ hôn thật kêu qua không khí. Cuối cùng quay lại nhìn Do Mỹ Cơ đang hoảng sợ định bỏ chạy. – Nào lại đây người đẹp, chụp một bức ảnh.

- Hâm Hoạch, đừng nghịch nữa, đưa chị Bảo về trước đi! – Mẫn Huyền Tân diu Bộ Tinh Bảo đi, Dương Hâm Hoạch vui vẻ đá mạnh vào người một gã đang nằm dưới đất.

Mùi chanh diu diu, tiếng nhai khoai tây chiên giòn tan. Dương Hâm Hoạch há to miệng nhét khoai tây chiên vào, thân hình gầy gò co lại trong salon, nhìn Mẫn Huyền Tân đang thận trọng bôi thuốc cho Bộ Tinh Bảo, đáy mắt ánh lên nụ cười.

- Cảm ơn hai em, nếu không có hai em chắc chị bị chúng đánh cho tới tẩm mắt mũi rồi. – Bộ Tinh Bảo cười khổ. Cô vừa mỉm cười, khóe miệng bị đánh lại nhần lại vì đau, chỗ thuốc mát lạnh vừa bôi đang thấm dần vào da cô.

- Không cần cảm ơn em, tại Hâm Hoạch bảo thích ra đó đi dạo, không ngờ lại gặp chị. – Mẫn Huyền Tân thu dọn đồ đạc, đi vào phòng. – Người giúp việc đâu, giúp anh nấu cơm nào!

- Em no rồi, em không ăn nữa nên không phải nấu đâu. – Dương Hâm Hoạch vui vẻ nói. Bộ phim hoạt hình trong tivi đang đến hồi hấp dẫn, cô không bỏ



để vào phòng ăn đâu!

- Trả tiền đây! Trả tiền đây! – Mẫn Huyền Tân khua khua chiếc muôi, đứng ở cửa phòng bếp, nói với Dương Hàm Hoạch. Cô vội vàng nhét hết chỗ khoai tây chiên còn thừa vào trong miệng, chạy vụt về phía cậu, quên cả đi dép.

- Mẫn Huyền Tân, em ghét anh! Em đánh chết anh, em đánh chết anh! – Dương Hàm Hoạch ra sức làm động tác “thái thức ăn” về phía Mẫn Huyền Tân, Mẫn Huyền Tân vẫn mỉm cười vo gạo.

Bộ Tinh Bảo đứng ở cửa nhìn dáng vẻ hạnh phúc của hai người, lên tiếng:

- Hai người ở chung rồi hả?

Suýt nữa thì Dương Hàm Hoạch cắn phải lưỡi mình, gạo trong nồi của Mẫn Huyền Tân cũng suýt thì bị đổ hết ra ngoài.

- Chị đừng đùa...

- Chị Bảo, bọn em đang hẹn hò. – Mẫn Huyền Tân ôm Dương Hàm Hoạch, cười nói.

Dương Hàm Hoạch ra sức gật đầu:

- Vâng ạ! Thế nên chị Tinh Bảo, chị không cần lo em giành anh Trạch Lễ với chị, em với anh Trạch Lễ không có quan hệ đó đâu.

- Ấc, chị Bảo có nói gì đâu! Đúng là tự sướng. Đúng không hả chị?

- Chị có thể giúp được gì không? – Bộ Tinh Bảo hỏi. Nhớ lại hiểu lầm của mình ngày trước với Dương Hàm Hoạch, cô thực sự muốn tìm cái lỗ nào đó để chui xuống.

- Ủm, vậy chị nấu com đi, em đi xem phim, ha ha... – Không chờ Mẫn Huyền Tân lên tiếng, Dương Hàm Hoạch đã tót ra ngoài.

- Hai người thực sự đang yêu nhau hả? – Bộ Tinh Bảo vẫn thấy hơi khó tin, nghe nói chưa người nào hẹn hò với Dương Hàm Hoạch được quá một tuần.

- Dạ vâng, gần một tháng rồi!

- Ồ...

4.

Ánh mặt trời rạng rỡ, chớp mắt lại đã sang tháng ba. Trời xanh mây trắng, một bóng người trẻ tuổi đang chạy nhanh dưới ánh nắng mặt trời.

Những chiếc lá trên cây táo đã xanh trở lại, những bông hoa táo trắng như tuyết bị gió thổi qua, từng cánh hoa bay lượn trong không trung. Một cái bóng đỏ rực đang đứng dưới gốc táo, quan sát mọi thứ trong sân trường. Thi thoảng cô lại vẫy tay với cái bóng màu trắng đứng cách đó không xa, quả bóng bóng kẹo trong miệng nở to ra rồi nổ “bụp”.

Nhìn thấy Nam Trạch Lễ đang cúi đầu bước tới, Dương Hàm Hoạch khoát tay ra hiệu, chớp mắt với Bộ Tinh Bảo đang đứng bên cạnh. Trong phút chốc, Dương Hàm Hoạch đẩy Bộ Tinh Bảo về phía Nam Trạch Lễ.

Nhưng thật không may là vì cô dùng sức quá mạnh nên chân bị trượt đi, kéo theo cả Bộ Tinh Bảo ngã phịch xuống đất. Nam Trạch Lễ giật nảy mình.

- Á! – Dương Hàm Hoạch véo mạnh lên cánh tay Bộ Tinh Bảo. Bộ Tinh Bảo đau đớn kêu lên, nước mắt sắp trào ra.

- Ai da, xin lỗi, xin lỗi! – Dương Hàm Hoạch vội vàng nói, đồng thời kéo cánh tay Nam Trạch Lễ. – Anh Trạch Lễ, anh giúp em xem có phải em làm chị Bảo đau rồi không, sau mãi chị ấy không đứng lên được vậy? – Những giọt nước mắt lo lắng của Dương Hàm Hoạch lăn chã rơi ra, cô kéo mạnh vạt áo Nam Trạch Lễ.

- Em không sao chứ? – Nam Trạch Lễ liếc Bộ Tinh Bảo đang nằm trên đất một cái rồi vội quay đầu lại. Khi nhìn thấy cả người Dương Hàm Hoạch là bụi bặm, cậu cau mày lại. Cậu cúi đầu nhìn xem trên người Dương Hàm Hoạch có vết thương nào không, phát hiện đầu gối của cô bị rách một chút da, vết thương đang chảy máu. – Có đau không?

- Anh Trạch Lễ, em không sao, anh xem chị Tinh Bảo xem! Đúng thật là, em thực sự không sao! – Dương Hàm Hoạch quấy mạnh người, muốn thoát khỏi đôi tay gong kim của Nam Trạch Lễ. Nhưng Nam Trạch Lễ không thêm đề ý tới cô, kéo cô tới thẳng phòng y tế của trường.

Bộ Tinh Bảo đứng lên, lòng bàn tay đỏ hồng. Kế hoạch vừa nảy của Dương Hàm Hoạch thất bại rồi, những vết thương trên người cô không thể nào sánh nổi với vết thương trong lòng. Mỗi lần chỉ cần Dương Hàm Hoạch xảy ra chuyện gì đó, Nam Trạch Lễ đều bỏ mặc cô, những giọt nước mắt đau lòng không nhìn được, lại đua nhau trào ra.

- Cô không bao giờ có thể là đối thủ của cô ấy. – Lúc này Do Mỹ Cơ xuất hiện, đặc ý nói, khuôn mặt cô có một cảm xúc rất khó hiểu.

- Lễ nào cô đã thua Dương Hàm Hoạch rất nhiều lần rồi sao? – Bộ Tinh Bảo châm biếm.

Do Mỹ Cơ nghiến răng lườm Bộ Tinh Bảo, khòe mắt đầy sự phẫn nộ:

- Cứ cho là tôi thua cô ấy, cũng không thua cô. Cô đừng mơ có được Nam Trạch Lễ. – Nói xong cô giận đùng đùng bỏ đi.

Bộ Tinh Bảo không khóc nữa, cô chỉ mỉm cười. Do Mỹ Cơ nói đúng, hai người họ không bao giờ có thể là đối thủ của Dương Hâm Hoạch, cho dù có thể Dương Hâm Hoạch không thích Nam Trạch Lễ.

Phòng y tế ngập trong mùi thuốc sát trùng nồng nặc, vị bác sĩ đeo khẩu trang trắng đang xoa thuốc cho Dương Hâm Hoạch. Động tác của anh rất nhẹ nhàng, lại rất cẩn thận, nhưng...

- Á! Đau quá... Anh đẹp trai, anh có thể nhẹ tay chút không? – Dương Hâm Hoạch ngoác miệng ra kêu. Sao mà cô lại đen đui như vậy, nhớ tới ánh mắt tuyệt vọng của Bộ Tinh Bảo ban nãy, cô biết mình lại làm hỏng việc rồi.

- Đúng thế, có phải anh thấy Dương Hâm Hoạch dễ bắt nạt nên mới cố ý dùng cùn loại mạnh làm cô ấy đau không? – Nam Trạch Lễ cau mày, giằng cái tấm bông trong tay bác sĩ, cẩn thận bôi thuốc lên vết thương cho cô.

- Anh Trạch Lễ, em không sao, anh mau đi xem chị Tinh Bảo đi, vì anh mà chị ấy mất ngủ mấy ngày liền. Chị ấy lúc ăn cũng nhớ anh, lúc ngủ cũng nhớ anh, đi học nhớ anh, đi đường nhớ anh, ngay cả đi vệ sinh cũng nhớ anh, chị ấy sắp phát điên vì anh rồi. – Dương Hâm Hoạch thêm mắm dặm muối vào câu chuyện. Khi nhìn vào bàn tay của Nam Trạch Lễ, bất giác trừ trừ một lát rồi làm mặt hề với bác sĩ, nói tiếp. – Chuyện hôm nay không thể trách chị Tinh Bảo được, ai bảo em làm việc không cẩn thận, bởi vậy mới...

- Cô ấy vứt mất con cá heo em tặng anh, ngay cả quyền nôi giận anh cũng không có sao? – Nam Trạch Lễ hất mạnh tóc về phía sau. Mái tóc màu vàng lúc trước của cậu đã được nhuộm về màu đen, vầng trán cao thông minh đã bị mấy sợi tóc mềm che mất.

- Anh... anh vì chuyện này mà nổi giận sao? Anh đúng là người đàn ông hẹp hòi! – Dương Hâm Hoạch đá mạnh vào chân Nam Trạch Lễ, cô ghét nhất là những người đàn ông hẹp hòi.

- Em đi đây, anh tự xem nên làm thế nào đi, em rất thích chị Tinh Bảo. – Nói rồi Dương Hâm Hoạch bỏ ra khỏi phòng y tế, mặc cho Nam Trạch Lễ hoang mang nhìn theo.

Hình như đúng là cậu hẹp hòi thật. Nhưng có thật là vì cô ném con cá heo đó đi không? Hay là vì sự xuất hiện của Do Mỹ Cơ? Nam Trạch Lễ trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi bỗng dưng đứng bật dậy, những việc của quá khứ đã trở thành quá khứ, không phải như vậy sao?

Dương Hâm Hoạch chậm chạp leo lên tầng năm, vui vẻ gọi:

- Chị Tinh Bảo! Chị Tinh Bảo có trên đó không?

Một hồi lâu không có ai trả lời, chỉ có một đôi mắt đang âm thầm quan sát cô.

- Cô là Dương Hâm Hoạch? – Trương Doãn Tú nhìn cô gái trước mặt bằng đôi mắt khinh bỉ. Nhìn gần trông cô xinh đẹp, đáng yêu hơn rất nhiều so với nhìn từ xa.

- Đúng thế! Thì ra chị cũng biết em hả? Vậy phiền chị gọi chị Tinh Bảo cho em được không? – Dương Hâm Hoạch lễ phép nói. Nhưng Trương Doãn Tú lại đứng chặn trước mặt cô, không cho cô nhìn rõ cảnh tượng trước mắt.

- Tiểu Bộ không có ở đây! Từ nãy đi chưa thấy quay lại! – Trương Doãn Tú lạnh lùng nói, đóng rầm cửa lại. Ánh mắt Dương Hâm Hoạch dừng lại trên cánh cửa đóng im ỉm, trong lòng thấy hơi ảm ức.

- Bộ Tinh Bảo! – Nam Trạch Lễ tìm thấy Bộ Tinh Bảo bên cái hồ nhỏ trong sân trường, cậu giữ chặt cô rồi quay cô lại để hai người nhìn thẳng vào mặt nhau.

- Vết thương của Hâm Hoạch đỡ chưa? – Bộ Tinh Bảo lạnh nhạt hỏi. Rõ ràng là cô cũng bị thương, nhưng Nam Trạch Lễ lại không nhìn thấy sự tồn tại của cô, lần nào cũng như vậy.

- Ừm, có lẽ là không sao cả, chỉ bị thương ngoài da thôi, còn em thì sao? Có bị thương không? Đưa anh xem nào. – Cậu kéo tay cô, nhưng Bộ Tinh Bảo lại giằng ra. Bây giờ hỏi những điều này thì còn ý nghĩa gì nữa? Chỉ là lời thăm hỏi giả dối, làm như thế còn khiến cô khó chịu hơn là quay sang mắng chửi cô.

Cô vĩnh viễn không phải là đối thủ của cô ấy.

Lời nói của Do Mỹ Cơ như một cái búa, một lần nữa gõ mạnh vào tim cô.

- Bộ Tinh Bảo, em thực sự không sao chứ? – Nam Trạch Lễ có vẻ không tin, lại hỏi lại. Rõ ràng là cậu nhìn thấy cô bị ngã rất mạnh xuống đất. Minh đúng là đáng chết thật, lúc đó vừa nhìn thấy Dương Hâm Hoạch bị thương lại đã loạn hết cả lên, đầu óc trống rỗng, bởi vậy mới quên mất Bộ Tinh Bảo cũng đang bị thương.

- Không sao, không cần hoảng thái tử phải nhọc công. – Bộ Tinh Bảo nói mát, lúc quay người đi, nước mắt lại rơi.

- Bộ Tinh Bảo, Hâm Hoạch bị thương, anh đưa cô ấy tới phòng y tế cũng là chuyện rất bình thường mà. Hơn nữa tình cảm của bọn anh không phải em không biết, bây giờ cô ấy đang hẹn hò với Mẫn Huyền Tân, lẽ nào em nghi ngờ anh và cô ấy ở bên nhau sao? – Máy ngày trước khi Dương Hâm Hoạch nói với cậu điều này, cậu chỉ thấy buồn cười, không ngờ Bộ Tinh Bảo thực sự nghĩ như thế thật.

- Đúng! Tôi nghi ngờ, tôi đổ ky, tôi ghen ghét tới mức sắp phát điên lên! Tại sao lần nào anh cũng xếp tôi đằng sau cô ấy? Anh cũng biết rõ cô ấy không phải là bạn gái anh, tôi mới là bạn gái anh, nhưng tại sao lần nào anh cũng không chịu nhìn tôi? Anh làm tôi nghi ngờ, ngờ rằng có phải anh thầm yêu cô ấy rất lâu rồi không. Trong lòng anh, Dương Hâm Hoạch lúc nào cũng quan trọng hơn tôi, không, phải nói là cô ấy còn quan trọng hơn chính bản thân anh. – Bộ Tinh Bảo hét lên đau đớn.

Mọi thứ xung quanh bỗng chốc trở nên yên lặng khác thường, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn lên người họ.

Nam Trạch Lễ không nói gì, cậu nhìn thẳng vào mắt Bộ Tinh Bảo, chậm chạp nói:

- Nếu anh nói là vì có nguyên nhân khác thì sao?

- Nguyên nhân gì?

- Bây giờ vẫn không nói được, có điều anh với Hâm Hoạch không như em nghĩ. – Nam Trạch Lễ nghiêm túc nói.

Một lúc lâu sau, Bộ Tinh Bảo mới nghẹn ngào:

- Sao tôi lại phải tin anh?

- Vì em nên tin anh!

- Vậy thì sau khi tìm được chứng cứ để chứng minh rồi anh hãy tới tìm tôi! – Bộ Tinh Bảo quay người bỏ đi.

Mặt trời chói chang, thời tiết thật là nóng nực, lá cây khô vàng trước cái nắng. Chiếc áo sơ mi trắng của Nam Trạch Lễ đã ướt mồ hôi, cậu cúi thấp đầu, lê từng bước chân nặng nề trên con đường vắng vẻ.

- Lễ! – Do Mỹ Cơ vừa từ bệnh viện bước ra, nhìn thấy cái bóng quen thuộc của Nam Trạch Lễ vội vàng chạy lên, giữ chặt lấy tay cậu. – Sao lại đi bộ một mình ở đây? Dương Hâm Hoạch không đi cùng anh hả? Hay là cô ấy đi cùng Mẫn Huyền Tân rồi? – Do Mỹ Cơ nhẹ nhàng nói. Nụ cười trên khuôn mặt cô rạng rỡ như ánh mặt trời, hoàn toàn không quan tâm tới khuôn mặt lạnh lùng của Nam Trạch Lễ.

- Không liên quan tới cô. – Nam Trạch Lễ gạt tay Do Mỹ Cơ ra, vẫy một chiếc taxi rồi leo lên. Do Mỹ Cơ cũng lên theo, nụ cười trên khuôn mặt vẫn không hề thay đổi, lại ôm tay Nam Trạch Lễ lần nữa.

- Tới bar Wing đi! – Do Mỹ Cơ cười nói, ngả đầu lên vai Nam Trạch Lễ.

- Dừng xe. – Nam Trạch Lễ hét lớn, mở cửa xe ra.

- Lễ, anh làm sao thế? Không vui thì phải đi giải sầu chứ! – Do Mỹ Cơ giữ cánh tay cậu lại, nước mắt trào ra.

- Nếu cô cách xa tôi một chút thì tự nhiên tôi sẽ vui ngay. – Nam Trạch Lễ lạnh lùng nhìn cô, hình như hoàn toàn không còn chút tình cảm nào với cô. Người Do Mỹ Cơ bỗng chốc run rẩy, vừa nãy cô chỉ giả vờ khóc, nhưng lần này cô thực sự thấy rất tủi thân. Nước mắt chảy thành dòng trên khuôn mặt trắng trẻo, lớp mascara dày cộp theo nước mắt chảy xuống, khiến mặt cô nhòe nhoẹt màu đen, khuôn mặt vốn dĩ xinh đẹp được trang điểm tỉ mỉ giờ đây trông lấm lem đến tội nghiệp.

Bạn đang đọc truyện *Cho Anh Hôn Em Một Cái Nào* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 9: Làm lành

. Những tia nắng còn sót lại của buổi chiều tà len lỏi vào từng góc trên sân trường, ánh mặt trời đỏ rực trông vô cùng đẹp mắt.

Trên thảm cỏ đặt một khung tranh, trước khung tranh là một thiếu niên. Cậu hướng thẳng về phía mặt trời, trong tay cầm cây bút vẽ. Cậu đã đứng ở đó suốt một tiếng đồng hồ, nhưng tờ giấy trước mặt vẫn trắng tinh.

Đằng xa có một dáng người gầy gò nhảy chân sáo tới sau lưng cậu, sau đó hét lớn:

- Anh Trạch Lễ, em tới rồi!

Nam Trạch Lễ chậm chậm quay đầu lại, một môi nhìn khuôn mặt tươi cười của Dương Hâm Hoạch.

Nụ cười trên khuôn mặt Dương Hâm Hoạch vẫn rạng rỡ như mọi khi, cô giăng chiếc bút trong tay Nam Trạch Lễ, vẽ cảnh hoàng hôn lên tờ giấy.

- Dương Hâm Hoạch, anh gọi em tới không phải để vẽ tranh. – Nam Trạch Lễ giăng lại cây bút, buồn bã nói.

Dương Hâm Hoạch lè lưỡi, không thêm để ý tới khuôn mặt lạnh như nước đá của cậu, lại giăng lấy cây bút vẽ tiếp, cười:

- Anh Trạch Lễ làm sao thế? Tâm trạng không tốt hả? Hay là vì có hiểu lầm gì với chị Tinh Bảo?

Nam Trạch Lễ thờ dài, biết nói từ đâu bây giờ? Đã lâu lắm rồi Bộ Tinh Bảo không thêm để ý gì tới cậu nữa. Lẽ nào cậu đáng ghét như thế sao? Cô vút con cá heo của cậu đi, cậu còn chưa thêm tính toán thì thôi...

- Wa wa wa... – Miệng Dương Hâm Hoạch phát ra một chuỗi âm thanh kỳ quặc. Chỉ thấy chiếc bút trong tay cô liên tục khoa lên, một con rùa nhanh chóng xuất hiện trên mặt Nam Trạch Lễ, hơn nữa cô còn vô cùng hài lòng với tác phẩm của mình. – Anh Trạch Lễ, nếu anh mang khuôn mặt này tới xin lỗi chị Tinh Bảo, em nghĩ chắc chắn chị ấy sẽ tha thứ cho anh. Ha ha ha!

Nam Trạch Lễ khẽ lắc đầu, cậu gần như không buồn để ý xem Dương Hâm Hoạch làm gì trên mặt mình.

- Cô ấy bắt anh đưa chứng cứ ra cho cô ấy.

- Chứng cứ? Vậy anh đi tìm đi, còn ở đây làm gì?

- Cốc... – Nam Trạch Lễ cốc mạnh vào trán Dương Hâm Hoạch, mắng. – Em đúng là vô tâm vô tính, chẳng phải vì em nên cô ấy mới bắt anh đi tìm chứng cứ sao?

Dương Hâm Hoạch rụt đầu lại, vì cô?

- Bởi vì cô ấy cảm thấy anh đối xử với em tốt hơn với cô ấy, bởi vậy mới không tin anh. – Nam Trạch Lễ lại thấy đau đầu. Khi đó Do Mỹ Cơ bỏ cậu đi, cậu chỉ cảm thấy buồn, nhưng giờ Bộ Tinh Bảo không quan tâm tới cậu, cậu lại thấy như sắp chết tới nơi. Bây giờ chỉ cần Bộ Tinh Bảo tin cậu, cho dù bắt cậu lên núi đao, xuống vạc dầu, cậu cũng sẵn sàng.

- Vậy thì anh có thể đối xử không tốt với em! – Dương Hâm Hoạch chớp chớp đôi mắt lớn, bỗng dưng cười. – Anh hùng cứu mỹ nhân, thế nào?

- Anh hùng cứu mỹ nhân?

- Đúng thế!

Những con sóng bạc đầu hôn nhẹ lên gót chân Dương Hâm Hoạch, ánh mặt trời rạng rỡ bao trùm cả mặt đất, tưới lên đó một lớp ánh sáng màu vàng kim. Mái tóc dài của Bộ Tinh Bảo bị gió thổi tung, nhìn cô như một nàng tiên bé nhỏ.

- Chị Tinh Bảo! – Nhìn thấy cái bóng màu hồng của Bộ Tinh Bảo, Dương Hâm Hoạch lập tức chạy lên, đứng chân trần trên cát.

- Hâm Hoạch, sao lại hẹn chị tới đây? Hôm nay nóng quá! – Bộ Tinh Bảo khẽ cau mày, cô sợ nhất là ra đường vào những hôm nóng bức, bình thường cứ tới mùa hè là chẳng ai thấy mặt mũi cô đâu.

- Không nóng đâu, nhảy vào trong nước là không nóng nữa. – Dương Hâm Hoạch cười tinh nghịch, lôi Bộ Tinh Bảo xuống nước bằng được. Cô còn lên quay đầu lại ra dấu hiệu OK với Nam Trạch Lễ đang đứng cách đó khá xa.

- Chị Tinh Bảo, thế nào, cảm thấy đỡ hơn không? – Dương Hâm Hoạch bước từng bước về phía trước, cô nắm tay Bộ Tinh Bảo, Bộ Tinh Bảo chỉ đành bước theo cô. Họ đi một vòng ở chỗ nước nông, sau đó chuẩn bị đi lên bờ. Bỗng dưng người Dương Hâm Hoạch chao đi, Bộ Tinh Bảo giật mình trượt chân, hai người ngã tùm xuống biển.

- Cứu vói! Cứu vói! – Dương Hâm Hoạch lớn tiếng kêu cứu, ra sức quẫy đạp. Bộ Tinh Bảo bị bám chặt vào cánh tay, không thể động đậy được, chỉ biết cố ngoi đầu lên mặt nước, cố gắng giữ thăng bằng cơ thể.

- Đừng sợ! Anh tới đây! – Nam Trạch Lễ bỗng dưng xuất hiện, chạy nhanh về phía hai cô gái, thoáng chốc đã kéo Bộ Tinh Bảo lên khỏi mặt nước. Dương Hâm Hoạch cũng trôi lên sau khi hai người họ đã lên tới bờ. Cũng may, nếu muộn thêm một chút, chỉ sợ cô không ngoi lên được nữa. Cả thế giới đều biết cô bơi rất kém, đã thế lại còn nghĩ ra cái trò anh hùng cứu mỹ nhân dở ẹc này nữa.

- Nam Trạch Lễ, cảm ơn anh, thực ra anh nên cứu Hâm Hoạch, chắc là cô ấy không biết bơi? – Bộ Tinh Bảo lạnh nhạt nói, không thêm nhìn Nam Trạch Lễ lấy một cái.

- Hâm Hoạch biết bơi mà, không sao đâu! – Nam Trạch Lễ quay người Bộ Tinh Bảo lại, bắt cô phải nhìn cậu, Bộ Tinh Bảo bèn cúi đầu xuống, rồi liếc sang nhìn Dương Hâm Hoạch khó khăn lắm mới lên được tới bờ, tim vẫn còn đập thành thịch vì sợ.

- Cảm ơn! Nếu không có chuyện gì quan trọng thì em về trước đây. – Cô kéo dần khoảng cách với cậu, quay người định bỏ đi.

- Bộ Tinh Bảo, rốt cuộc là em làm sao hả? – Nam Trạch Lễ bước nhanh lên chắn trước mặt cô. Mọi người đều nói lòng dạ con gái khó lường, nhưng cô gái như Bộ Tinh Bảo còn khó hiểu hơn.

- Không có gì cả, chỉ cảm thấy chúng ta không thích hợp nhau lắm thôi. – Bộ Tinh Bảo ngẩng đầu lên nhìn cậu. Nam Trạch Lễ phát hiện Bộ Tinh Bảo đã gầy đi, gầy hơn rất nhiều so với lúc trước, cậu đặt tay lên vai cô, trong lòng đau nhói nhói.

- Không thích hợp? Bây giờ mới nói những lời này, em không thấy là muộn rồi sao? – Cậu đau đốn nhìn cô, trái tim Bộ Tinh Bảo thoáng run rẩy, quay đầu đi, không muốn nhìn Nam Trạch Lễ.

- Chăm sóc Hâm Hoạch cẩn thận vào, chắc là cô ấy phải uống không ít nước biển đâu! – Lúc quay người bỏ đi, Bộ Tinh Bảo đã ươn ướt khóe mắt.

Ánh mặt trời chói chang khiến mấy hòn đá nóng bỏng tay. Bộ Tinh Bảo đội nắng, những hạt mồ hôi trên trán khiến mái tóc dài của cô bết lại. Tại sao trái tim cô lại thấy đau như vậy? Cô buông tay ra, cô cho cậu tự do, lẽ nào cô làm như vậy là sai sao? Nhưng tại sao ở một góc nào đó trong trái tim mình, cô vẫn nghe thấy tiếng khóc đau đốn?

- Chị Tinh Bảo! – Dáng vẻ nhỏ nhắn của Dương Hâm Hoạch đuổi theo.

- Hâm Hoạch! – Bộ Tinh Bảo kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn cô, rồi lại vội cúi đầu xuống lau nước mắt.

- Chị khóc hả?

- Không có, chỉ là bị cát bay vào mắt thôi.

- Nếu chị thích anh Trạch Lễ thì đừng bỏ đi. Chị không chịu gặp anh ấy, anh ấy buồn lắm. Ngày nào cũng mất ngủ, lại chẳng chịu ăn uống gì cả. Cái chính là anh ấy lại đi đánh nhau với người ta. Em không muốn nhìn thấy anh Trạch Lễ lại quay lại cuộc sống như trước kia, nhưng bây giờ xem ra anh ấy còn tệ hơn cả lúc trước. – Đôi mắt sáng của Dương Hâm Hoạch thoáng nét buồn phiền. Cô không nhìn lầm chứ, một người vô tư như Dương Hâm Hoạch cũng có ánh mắt như thế này sao?

- Hâm Hoạch, em có thể nói cho chị biết rốt cuộc em có mối quan hệ gì với Lễ không? – Câu hỏi này khiến Bộ Tinh Bảo luôn rất tò mò, nhưng lại cảm thấy nếu hỏi người ta như vậy thì thật là đường đột, bởi vậy đã nhiều lần lời tới đầu lưỡi rồi cô lại cố nuốt vào. Nhưng thời gian này cô đã chịu đựng quá nhiều, bất kể câu hỏi của mình có làm phiền người khác thế nào, cô cũng phải hỏi cho rõ.

Dương Hâm Hoạch thoáng giật mình, liếm nhẹ môi rồi nở nụ cười ngọt ngào:

- Chị Tinh Bảo, lẽ nào chị cũng tin những tin đồn đấy, tin rằng bọn em sống chung sao? Chị cũng biết chuyện em đang yêu Mẫn Huyền Tân mà!

Khuôn mặt Bộ Tinh Bảo đỏ bừng:

- Chị chỉ tiện miệng hỏi thế thôi, dù sao mối quan hệ của hai người lúc trước...

- Mối quan hệ của bọn em không bình thường đúng không? Nguyên nhân anh Trạch Lễ đánh nhau đa số là vì em, bởi vậy tới bây giờ chị vẫn còn nghi ngờ mối quan hệ của chúng em? Nếu vì chuyện này làm ảnh hưởng tới mối quan hệ của anh chị, vậy thì kệ anh Trạch Lễ mặc em thế nào, em cũng phải nói sự thực cho chị biết. Em có thể chắc chắn 100% rằng em và anh Trạch Lễ là anh em! Như vậy chị có thể yên tâm làm lành với anh Trạch Lễ rồi chứ? – Nụ cười rạng rỡ của Dương Hâm Hoạch còn đẹp hơn cả tia nắng chói chang ngoài kia.

- Cái gì? Anh em?

- Vâng, anh em ruột.

- Việc này...

- Chị phải tin em, chị Tinh Bảo. Mặc dù em vẫn chưa biết toàn bộ chân tướng sự việc, nhưng đây là sự thực.

- Chị... chị về nhà trước đã! Hôm khác nói chuyện với em. – Bộ Tinh Bảo khó lòng chấp nhận được bí mật này. Cô đi ngang qua Dương Hâm Hoạch rồi đi về nhà.

- Chị Tinh Bảo có tin em không? Chị ấy có trách bọn mình giấu chị ấy không nhỉ? – Dương Hâm Hoạch nghi hoặc nhìn Nam Trạch Lễ đang trốn ở một góc nhỏ góc đầu nhìn ra.

- Anh nghĩ chắc cô ấy cần một chút thời gian. – Nam Trạch Lễ thờ dãi.

Mấy lần liên đều không thành công, mỗi lần Dương Hâm Hoạch gọi điện thoại tới, Bộ Tinh Bảo đều nói không có thời gian, phải ôn bài gì gì đó Dương Hâm Hoạch chán nản cười:

- Nói dối cũng chỉ được một lần thôi chứ.

Khi Nam Trạch Lễ và Dương Hâm Hoạch ngồi trong phòng khách, đầu đầu không hiểu vì sao Bộ Tinh Bảo đã biết hết sự việc mà vẫn không chịu thừa nhận cho Nam Trạch Lễ thì chuông cửa vang lên.

- Ra mở cửa đi! – Nam Trạch Lễ đưa tay lên day day thái dương, nghĩ tiếp vấn đề mà cậu vẫn chưa hiểu.

- Do Mỹ Cơ! – Dương Hâm Hoạch mở cửa ra, kinh ngạc kêu lên. Quan sát người đứng trước mặt mình khoảng một phút đồng hồ cô mới xác định được người đó là ai. Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy? Người trước mặt xảy ra chuyện gì sao? Hay là công ty nhà cô ta phá sản rồi?

Chiếc áo phong màu hồng phấn, chiếc quần bò bạc phách, mái tóc dài buộc gọn sau gáy. Khuôn mặt bình thường được trang điểm tỉ mỉ, hôm nay lại vô cùng sạch sẽ, không có chút dấu vết nào của đồ trang điểm.

- Chào em Hâm Hoạch! – Do Mỹ Cơ mỉm cười, ngó đầu nhìn vào trong. – Nam Trạch Lễ có nhà không?

- Chị nhìn thấy rồi còn gì, tôi nói không có thì là lừa chị, mặc dù tôi rất muốn nói như thế. Đi vào đi! Anh Trạch Lễ, chị Mỹ Cơ tới tìm anh! – Dương Hâm Hoạch cho cô ta bước vào.

Nam Trạch Lễ nhìn Do Mỹ Cơ xuất hiện trước mắt mình cũng bất giác thất giật mình. Bỗng dưng mắt cậu sáng lên, mỉm cười:

- Mỹ Cơ, chúng ta phải nói chuyện với nhau!

- Được! – Do Mỹ Cơ giật mình mỉm cười, cô biết Nam Trạch Lễ thấy cô ăn mặc như thế này sẽ không từ chối cô. Cô vội ôm tay Nam Trạch Lễ, nhưng cậu lạnh lùng đẩy cô ra.

- Dương Hâm Hoạch, lại đây! – Nam Trạch Lễ gọi Dương Hâm Hoạch tới, nói cái gì đó vào tai cô.

Dương Hâm Hoạch ra sức gật đầu, sau đó nhìn Do Mỹ Cơ, nụ cười đầy ý nghĩa rồi đẩy Nam Trạch Lễ:

- Anh Trạch Lễ, anh chơi với chị Mỹ Cơ vui nhé.

Dưới ánh hoàng hôn, từng đôi vui vẻ đi dạo trong công viên, Nam Trạch Lễ và Do Mỹ Cơ sánh vai nhau đi giữa những luống hoa, cười cười nói nói.

- Lễ, mấy hôm nữa là sinh nhật em, anh tới tham dự party nhé? Là bạn nhảy của em? – Do Mỹ Cơ vui vẻ nói, thân mật tựa đầu vào vai Nam Trạch Lễ.

- Được thôi! Hay là chúng ta lên lầu đài trên núi! Tòa lầu đài đó ban đầu anh cho xây là vì em, nhưng em vẫn chưa tới lần nào. – Cậu cười cười nhìn Do Mỹ Cơ, trong đầu lại xuất hiện nụ cười đáng yêu của nàng công chúa ngủ trên hạt đậu Bộ Tinh Bảo.

- Ừm! Cảm ơn anh! Lễ! – Do Mỹ Cơ kiễng chân lên hôn nhẹ vào trán cậu, nụ cười hài lòng lan tỏa khắp khuôn mặt.

- Chỉ cần công chúa của anh vui, làm gì anh cũng sẵn lòng! – Nam Trạch Lễ cúi thấp đầu để lại một nụ hôn trên tóc cô, rồi len lén nhìn về phía cây cầu trước mặt.

Dương Hâm Hoạch đích thân tới tận nhà gọi Bộ Tinh Bảo ra đây, bắt cô phải lên cầu đứng, còn chỉ về phía rừng hoa ở phía dưới, nói:

- Chị Tinh Bảo, mau nhìn kia, hoa ở kia đẹp quá! Đó là hoa thủy tiên, là loài hoa mà em thích nhất! – Cô cố ý nói rất to, giả vờ như không nhìn thấy Nam Trạch Lễ và Do Mỹ Cơ đang đi dạo giữa rừng hoa đó.

- Hâm Hoạch, chúng ta đi chỗ khác đi! – Bộ Tinh Bảo nhìn thấy cảnh tượng đó, trái tim nhói nhói đau. Cô cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình, gắng gượng nở một nụ cười, kéo tay Dương Hâm Hoạch định bỏ đi.

- Chị Tinh Bảo, đúng là em rất thích loài hoa đó, xem thêm một chút nữa thôi.

- Chị không được khỏe, hay là em gọi điện thoại cho Mẫn Huyền Tân, bảo cậu ấy tới với em! Chị về trước đây. – Bộ Tinh Bảo quay đầu đi, không cho Dương Hâm Hoạch cơ hội được giữ cô lại. Dương Hâm Hoạch nhìn theo cái bóng cô đơn của cô, cầm một hòn đá ném về phía Nam Trạch Lễ lúc đó vẫn còn diễn kịch.

- Anh Trạch Lễ, thất bại rồi! – Cô chu môi lên hét.

Nam Trạch Lễ đẩy Do Mỹ Cơ ra, chạy nhanh về phía cây cầu:

- Thế nào? Cô ấy nói gì?

- Chẳng có gì, chị Tinh Bảo chỉ nói là chị ấy không khỏe nên về rồi, em không giữ lại được. Chắc là chị ấy thực sự không muốn nhìn thấy anh! – Dương Hâm Hoạch buồn bã nói.

- Lễ, sao thế? Cái gì thất bại vậy? – Lúc này, Do Mỹ Cơ cũng đuổi tới.

- Chẳng có gì cả, em đi trước đây! Tối nay em có hẹn, anh tự lo cho mình đi! – Dương Hâm Hoạch giận dỗi bỏ đi một mạch.

- Rốt cuộc là làm sao thế? Tại sao Hâm Hoạch lại xuất hiện ở đây? – Do Mỹ Cơ lườm Nam Trạch Lễ, lẽ nào tất cả những gì cậu vừa nói đều không phải thật lòng? Cậu đang lợi dụng cô?

- Xin lỗi, sinh nhật em anh không tới được đâu. Thực sự rất xin lỗi, nhưng chắc chắn anh sẽ gửi quà cho em. – Nam Trạch Lễ ngượng ngùng giải thích.

- Bốp. – Một cái tát hằn lên má Nam Trạch Lễ. Những giọt nước mắt của Do Mỹ Cơ đua nhau rơi xuống. – Nam Trạch Lễ, em ghét anh. Không, em hận anh, hận anh đến chết! Em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh, cũng không bao giờ tha thứ cho Dương Hâm Hoạch và Bộ Tinh Bảo!

Nam Trạch Lễ lập tức cứng người lại, nhìn Do Mỹ Cơ:

- Em nói lại lần nữa xem! Anh nói cho em biết, là anh không còn thích em nữa, chuyện này không liên quan gì tới Hâm Hoạch và Tinh Bảo cả!

- Ha ha... hay lắm... Tôi không để cho anh vui vẻ đâu, cũng không để cho Dương Hâm Hoạch được cười nhạo tôi nữa, tôi không buông tay dễ dàng đâu! – Do Mỹ Cơ cười lạnh, những giọt nước mắt lăn dài trên má cô.

Nhưng sự việc không phát triển theo hướng mà cô muốn, cô đã vĩnh viễn mất đi hoàng tử Nam Trạch Lễ của cô.

- Cô là đồ xấu xa! Do Mỹ Cơ! – Nam Trạch Lễ run rẩy chỉ về phía cô. – Tôi cảnh cáo cô, nếu Hâm Hoạch và Tinh Bảo có chuyện gì, tôi sẽ không tha cho cô đâu.

Do Mỹ Cơ lùi về sau mấy bước, ngã xuống cây cầu đá. Đã đến nước này, họ còn có cơ hội quay lại với nhau sao?

Nam Trạch Lễ phần nộ bỏ đi. Những giọt nước mắt hối hận lại lăn dài trên mặt Do Mỹ Cơ. Lẽ ra cô không nên rời bỏ Nam Trạch Lễ vào lúc cậu cần cô nhất, bây giờ cho dù cô có cố gắng như thế nào, họ cũng không thể quay lại lúc ban đầu.

Tình yêu đã vỡ vụn, cho dù có cố gắng cũng không thể nào gom về tình cảm đã mất.

2.

- Tinh Bảo, con có tâm sự hả? – Mẹ cô phát hiện dạo gần đây Bộ Tinh Bảo hình như đã thay đổi hoàn toàn, trở nên trầm lặng, ít lời hơn. Dì Mĩ cố gắng ngày nào cũng làm những món ăn mà Tinh Bảo thích, nhưng cô ăn rất ít.

Bộ Tinh Bảo ngày càng gầy hơn, một cô gái vui vẻ, hoạt bát trước kia đã biến mất. Ngày trước, bất kể gia đình có khó khăn như thế nào, cô vẫn kiên cường bảo vệ bản thân và Tiểu Mặc. Nhưng lần này, cô chỉ cau mày, từ sáng tới tối ngoài Dương Hâm Hoạch, hầu như cô không còn nói chuyện với ai nữa.

Lúc này Bộ Tinh Bảo đang im lìm ngồi bên cửa sổ, nhìn xuống con đường đông đúc người qua lại.

- Mẹ, con vẫn khỏe, mẹ không cần phải lo lắng! Con chỉ muốn ngồi đây suy nghĩ một số việc. – Bộ Tinh Bảo mỉm cười rồi lại tiếp tục thẫn thờ nhìn ra bên ngoài.

Bỗng dưng, một cái bóng quen thuộc xuất hiện dưới cửa nhà cô. Nam Trạch Lễ cầm một bó hoa lớn, ngẩng đầu lên mỉm cười với cô. Bộ Tinh Bảo giật mình kéo rèm cửa lại, nụ cười của Nam Trạch Lễ thoáng chốc khựng lại.

- Anh Trạch Lễ, lên đây đi! Em ủng hộ tinh thần cho anh! – Dương Hâm Hoạch thúc nhẹ vào cánh tay cậu, cổ vũ.

Nam Trạch Lễ gật đầu, hít một hơi thật sâu, đi lên lầu.

- Trạch Lễ à, Tinh Bảo đang ở nhà đó. Nhưng gần đây hình như nó không bình thường, con vào thăm nó đi. – Dì Mĩ chán nản lắc đầu, nhìn vào cánh cửa phòng đóng im ỉm của con gái.

Nam Trạch Lễ đẩy mạnh cửa, nhưng phát hiện cửa đã bị khóa từ bên trong.

- Bộ Tinh Bảo, em mở cửa ra. Anh là Nam Trạch Lễ. – Nam Trạch Lễ gọi lớn. Đã lâu lắm rồi cậu không nói lớn với cô như vậy, không biết chiêu này của Dương Hâm Hoạch có tác dụng hay không. Cậu áp sát tai vào cửa phòng, nghe thấy trong đó hình như có tiếng khóc.

- Em ra đây có được không? – Tùng cánh hoa hồng rơi ra khỏi tay cậu, xem ra cậu cũng sắp gục ngã tới nơi.

Một lúc lâu sau, trong phòng không còn tiếng động nào nữa, đứng vào lúc Nam Trạch Lễ đang định tông cửa lao vào thì bên ngoài vang tới giọng nói của Dương Hâm Hoạch:

- Thế nào rồi?

Nam Trạch Lễ thất thểu đi xuống.

- Thế nào? Lẽ nào vẫn không được sao? Chị ấy vẫn không chịu gặp anh hả? – Dương Hâm Hoạch mở lớn mắt hỏi. – Sao lại như thế chứ?

- Ha ha... – Nụ cười của Nam Trạch Lễ nghe thật là đau lòng.

Dương Hàm Hoạch đảo tròn mắt rồi nhìn lên gác, bỗng nói:

- Đúng rồi, anh Trạch Lễ, em có một cách hay lắm, chỉ cần anh chịu hy sinh hợp tác!

- Cách gì? – Mắt Nam Trạch Lễ lập tức sáng lên.

Ngày hôm sau, dưới sự thúc giục của Dương Hàm Hoạch, Nam Trạch Lễ ôm một cây đàn ghita đứng hát trước cửa nhà Bộ Tinh Bảo, còn hóa trang thành một chú hề, thu hút mọi ánh mắt của mọi người quanh đây. Nhưng Bộ Tinh Bảo vẫn không chịu đi ra.

Ngày thứ ba, trời mưa rất lớn, Nam Trạch Lễ đứng bất động trong mưa suốt một ngày trời nhưng Bộ Tinh Bảo vẫn không xuất hiện.

- Anh Trạch Lễ, chúng ta đi về thôi! – Dương Hàm Hoạch kéo Nam Trạch Lễ lúc đó đã ướt như chuột lột. Quần áo của cậu đã ướt sũng, Dương Hàm Hoạch che ô cho cậu, nhưng mưa quá lớn nên ngay cả cô cũng ướt hết. Hai người đứng dưới lầu, run rẩy vì lạnh, lúc nói chuyện hai hàm răng va vào nhau lập cập. Dương Hàm Hoạch nghe sống mũi mình cay cay, rồi bật khóc nức nở.

- Bộ Tinh Bảo, chị là cái gì chứ? Chị có cái gì mà kiêu ngạo như vậy? Tưởng mình là công chúa thật sao? Con gái thích anh tôi nhiều hàng đống, chị tưởng rằng mình giỏi lắm sao? Hừ! Anh Trạch Lễ, chúng ta về nhà, không thêm loại người kiêu ngạo này nữa! – Dương Hàm Hoạch vừa khóc vừa nói.

Tiếng mưa quá lớn, Bộ Tinh Bảo chỉ nghe loáng thoáng được mấy câu. Không sai, cô không phải là công chúa, thậm chí cô còn không phải là cô bé Lọ Lem. Cô chỉ là một con vẹt con xấu xí. Con đau âm ỉ lại nhói lên trong tim cô.

Buổi tối ngày thứ tư, Nam Trạch Lễ kê cơ thể bệnh tật của mình tới, xếp mấy trăm cây nến thành dòng chữ “Bộ Tinh Bảo, I Love You”, hết lớn:

- Anh yêu em, Bộ Tinh Bảo! Anh yêu em!

Lúc này trái tim Bộ Tinh Bảo lại dao động, nước mắt lại che mờ đôi mắt đẹp, nhưng cô vẫn không đủ dũng khí đối diện với Nam Trạch Lễ, lại nói tiếng “xin lỗi” hết lần này tới lần khác với không khí.

Lại một tờ lịch được lật sang, sau đó như một bông hoa tuyết rơi từ trong tay di Mỹ xuống thùng rác.

Hôm nay là ngày thứ bao nhiêu rồi? Bộ Tinh Bảo ngó đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Từ sau buổi tối hôm xếp nến đó, Nam Trạch Lễ không còn xuất hiện nữa. Cậu từ bỏ rồi sao? Cô mỉm cười chất đắng, quay người đi ra khỏi cửa.

Ánh mặt trời dát vàng trên mặt đất. Những cơn gió thổi nhẹ qua các bông hoa, khiến những cánh hoa yếu ớt rơi xuống. Hương hoa thoang thoảng phủ kín không gian. Bộ Tinh Bảo bước chân vô định, bất giác đã đi tới cửa nhà Nam Trạch Lễ.

Cánh cửa lớn đóng im ỉm, trên cánh cửa màu đỏ dán một tờ giấy trắng tinh.

Xin lỗi, anh Trạch Lễ phải nằm viện nên có việc gì thì gọi tới số điện thoại của Hàm Hoạch:

X X X X X X X X

Nằm viện!

Trái tim Bộ Tinh Bảo đập loạn lên. Nam Trạch Lễ nằm viện rồi, chẳng trách mấy ngày hôm nay không thấy cậu tới tìm cô. Cô không kịp nghĩ ngợi gì nhiều, lập tức gọi tới số điện thoại được dán trên cửa.

- A lô, tôi là Dương Hàm Hoạch! – Giọng nói ngọt ngào của Dương Hàm Hoạch vang lên ở đầu dây bên kia. Bộ Tinh Bảo nắm chặt điện thoại trong tay, không ngừng run rẩy.

Bộ Tinh Bảo hít một hơi thật sâu:

- Hàm Hoạch, chị là Bộ Tinh Bảo.

- Chị Tinh Bảo, anh Trạch Lễ nằm viện rồi, bệnh nặng lắm, chú Nam thì đi công tác rồi, anh Trạch Lễ sắp chết rồi, làm thế nào đây? Mấy ngày hôm nay anh ấy không ăn gì, anh ấy thực sự... sắp chết rồi... Em phải làm thế nào đây chị Tinh Bảo? – Dương Hàm Hoạch nói không đầu không cuối, giọng nói của cô vô cùng đau đớn. Nhưng trên thực tế, trên khuôn mặt cô là nụ cười đẹp như một thiên thần, chớp mắt nhìn Nam Trạch Lễ đang ngồi vẽ tranh trên giường bệnh.

- Hàm Hoạch, đừng khóc, hai người ở bệnh viện nào, chị tới ngay đây. Đừng có khóc, chị tới ngay! – Mồ hôi trên trán Bộ Tinh Bảo túa ra như tắm. Sau khi Dương Hàm Hoạch đọc cho Bộ Tinh Bảo nghe địa chỉ bệnh viện, cô không chịu đựng được nữa, hai chân mềm nhũn ra, ngã ngồi xuống đất.

Dương Hàm Hoạch ngắt điện thoại, mỉm cười đắc ý. Cô giằng quyển truyện tranh trong tay Nam Trạch Lễ ra, cười:

- Thế nào? Nếu lần này hai người làm lành, anh cho em phần thưởng gì? – Cô hát cầm lên, xòe tay ra.

- Em muốn có gì? – Thấy ánh mắt Nam Trạch Lễ có cái gì khác lạ, Dương Hàm Hoạch vội lùi về phía sau, trốn vào một góc an toàn.



- Chiếc váy ma thuật của công chúa. – Cô nở một nụ cười hiền lành, ánh mắt rất ngây thơ.

- Đó là cá

ì gì? – Nam Trạch Lễ không hiểu gì. Yêu cầu của Dương Hâm Hoạch lần nào cũng vô cùng kỳ quái.

- Anh không cần biết, chỉ cần đồng ý là được rồi. – Dương Hâm Hoạch càng cười tươi hơn.

Không lâu sau, cửa phòng bệnh đột nhiên bị đẩy ra. Bộ Tinh Bảo mở hơi rờn rờn, thở hổn hển lao vào phòng. Cô vừa nhìn thấy Nam Trạch Lễ đang nằm trên giường vội nhào tới, vì tốc độ quá nhanh nên suýt chút nữa thì đâm vào Dương Hâm Hoạch đang đứng gần đó.

Bộ Tinh Bảo ngồi xuống bên giường Nam Trạch Lễ, lo lắng hỏi:

- Lễ, anh có làm sao không? Có phải hôm đó dầm mưa nên mới ốm không? Bác sĩ nói thế nào? Bây giờ còn chỗ nào không khỏe không? – Cô hỏi liên tiếp mấy câu, Nam Trạch Lễ chỉ đành quay sang lườm Dương Hâm Hoạch đang cố giấu nụ cười.

Dương Hâm Hoạch ra dấu hiệu chiến thắng rồi “rầm” một tiếng, đóng sầm cửa lại.

- Lễ, anh thấy đỡ hơn chưa? – Bộ Tinh Bảo lại hỏi lần nữa. Bàn tay nhỏ lạnh toát của cô sờ lên trán cậu mấy lần, cuối cùng chắc chắn rằng cậu đã hết sốt mới thở phào nhẹ nhõm.

- Khụ! Khụ! – Nam Trạch Lễ gặp người ho hai tiếng, sau đó ngoác miệng ra cười. Cậu yên lặng nằm trên giường, nhìn khuôn mặt Bộ Tinh Bảo đang cau lại vì lo lắng cho cậu.

- Lễ... – Mắt Bộ Tinh Bảo đỏ lên, những giọt nước mắt lại là chã rơi xuống.

Nắm thật chặt bàn tay của Nam Trạch Lễ, cuối cùng Bộ Tinh Bảo cũng thu hết can đảm, nói. – Em tưởng là anh bỏ em rồi, không còn thích em nữa, bởi vậy mấy hôm nay không thèm đến... Em sợ lắm, sợ anh không quan tâm tới em nữa, huhu...

Nam Trạch Lễ ôm cô vào lòng, dịu dàng cười:

- Anh chỉ bị ốm thôi, từ hôm đó về nhà, anh không ngồi dậy được nữa. Dương Hâm Hoạch kéo anh tới bệnh viện như một con heo, bây giờ chân tay anh vẫn còn đầy vết thương nè!

- Ở đâu? Để em xem nào! – Bộ Tinh Bảo vội kéo cánh tay cậu, nhìn thấy những vết thương trên đó, trong lòng cô càng thấy khó chịu. – Hâm Hoạch sao lại đối xử với anh trai mình như thế chứ? Sau này em phải dạy bảo lại cô ấy mới được! – Bộ Tinh Bảo phẫn nộ nói.

- Này, Bộ Tinh Bảo, Dương Hâm Hoạch nói gì thì nói cũng là em gái anh, em không được quá dữ với cô ấy đâu đấy. – Nam Trạch Lễ vội vàng nói.

Bộ Tinh Bảo cóc nhẹ lên đầu cậu, lườm một cái rồi mắng:

- Hình như anh chỉ quan tâm tới cô ấy, chẳng quan tâm gì tới em!

- Ô? Vậy sao? Lễ nào em đang ghen sao? – Nam Trạch Lễ xoa xoa mũi, bật cười.

- Này, anh dám cười em hả? – Bộ Tinh Bảo giả vờ như định đánh cậu thì cửa phòng bật ra.

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn, những cánh hoa ngũ sắc từ trên trời bay xuống, bao vây lấy hai người bằng một trận mưa cánh hoa.

- Chúc mừng anh Trạch Lễ và chị Tinh Bảo làm lành với nhau! – Dương Hâm Hoạch mỉm cười rạng rỡ, những bông hoa trong tay được cô ném ra. Cùng vào với cô còn có Mẫn Huyền Tân. Thì ra Dương Hâm Hoạch thấy Bộ Tinh Bảo sắp tới, bèn chạy ra ngoài tìm “trợ thủ”, nhân tiện chuẩn bị một món quà nhỏ cho bọn họ.

- Nhóc con, ai em cho làm bừa hả? Cả cậu nữa, đồ chết tiệt! Lộn xộn! – Nam Trạch Lễ mỉm cười ném chiếc ly trên bàn ra, Mẫn Huyền Tân nhanh nhẹn bắt gọn lấy.

- Đừng gọi là “nhóc con” với “đồ chết tiệt” nữa, khó nghe quá! Phải gọi là cô chú của bọn nhỏ chứ! – Mẫn Huyền Tân chen vào. Ba giây sau, cả phòng bệnh ngập trong tiếng cười giòn tan. Dương Hâm Hoạch vẫn không hiểu là chuyện gì. Cho tới khi cả ba người đã cười chảy cả nước mắt, cô vẫn không là họ cười vì cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Cho Anh Hôn Em Một Cái Nào* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 10: Vịt con xấu xí

1.

- Kỷ niệm thành lập trường mỗi năm một lần là một ngày lễ lớn đấy! – Dương Hâm Hoạch liếc nhìn mấy người bạn đang bận rộn hết việc này tới việc khác, cắn một miếng bánh kem lớn. Nụ cười trên khuôn mặt cô không hề thay đổi.

- Thế thì làm sao, ước mơ của tớ sắp tan tành rồi! – Thành Tú Châu thở dài nói. Nam Trạch Lễ ơi Nam Trạch Lễ, hoàng thái tử của cô bị một chị lớp trên cướp mất rồi.

- Ước mơ gì, nói nghe xem nào? – Dương Hâm Hoạch kéo tay bạn đi trên hành lang, ra ngoài đó yên tĩnh hơn nhiều.

- Giấc mơ thái tử phi của tớ ấy! – Thành Tú Châu chán nản nói. Cô đắm nhẹ liên tục lên vai Dương Hâm Hoạch. – Hâm Hoạch, chúng ta là bạn thân, cậu không giúp tớ thì thôi, lại còn giúp chị Bảo cướp mất hoàng thái tử của tớ! – Trong mấy người bọn họ, giờ chỉ còn cô ấy là chưa có bạn trai.

- Cậu nói anh Trạch Lễ với chị Tinh Bảo hả? Trời ơi, họ vốn dĩ là một đôi được không, vì kết hợp họ mà tớ phải tốn rất nhiều công sức đấy! Cậu đừng có phá hoại đi! – Dương Hâm Hoạch hoàn toàn không quan tâm gì tới cảm xúc của Thành Tú Châu, lập tức cảnh cáo cô. Đồng thời cô còn không quên nhét một miếng bánh kem vào miệng bạn mình.

- Tại sao lại là tớ phá hoại họ? Là chị Bảo phá hoại bọn tớ mới đúng! – Thành Tú Châu nuốt miếng bánh kem, lúng búng nói.

Dương Hâm Hoạch lập tức lại nhét một miếng bánh lớn hơn vào miệng Thành Tú Châu. Xem ra cái miệng này chỉ có thể yên tĩnh được khi đang ăn thôi.

Tiếng nhạc du dương nhẹ nhàng len lỏi vào từng góc nhỏ trên sân trường, sân trường náo nhiệt như một cái siêu thị, người đi qua đi lại tấp nập. Nhất là những nơi mà các anh chàng đẹp trai xuất hiện thì lại càng đông đúc.

- Cậu đang nhìn gì thế? – Thành Tú Châu tò mò nhìn theo hướng mắt của Dương Hâm Hoạch. Khi đó Mẫn Huyền Tân đang bị một đám con gái bám theo xin chữ ký. – Cậu không ghen sao?

- NO! – Dương Hâm Hoạch quay đầu sang hướng khác, bỗng dừng nhìn thấy Do Mỹ Cơ. Cô ta đang làm gì ở đây nhỉ?

Sao cô cảm thấy như có chuyện gì không lành sắp xảy ra?

- Tú Châu, đi với tớ! – Dương Hâm Hoạch kéo tay Thành Tú Châu, hấp tấp lao về phía Do Mỹ Cơ.

- Thích... thích... – Dương Hâm Hoạch thận trọng thò đầu ra. Chỉ thấy Do Mỹ Cơ đang cúi thấp đầu, rất chuyên tâm vào làm cái gì đó, thi thoảng còn vang lên tiếng vải bị xé rách.

- Xem cô còn kiêu ngạo không? Xem cô còn dám ra oai trước mặt tôi không? Xem con nhóc nghèo như cô lần sau còn dám lên mặt không? – Câu nói của Do Mỹ Cơ cùng với tiếng xé vải lọt vào tai hai người đang đứng sau. Một lúc lâu sau, Do Mỹ Cơ mới chậm chậm đứng lên, nhét một món đồ vào trong chiếc va ly rồi nhanh chóng đi sang một cánh cửa khác.

- Trời ơi! Vừa nãy cô ta làm gì vậy? – Thành Tú Châu hỏi nhỏ. Cô bước nhanh cùng Dương Hâm Hoạch, mở chiếc va ly ra.

- Là lễ phục, lễ phục của người dẫn chương trình. – Dương Hâm Hoạch cau mày nói. Do Mỹ Cơ quả là độc ác! Cô nhìn từ đầu tới cuối bộ lễ phục, từng lớp vảy đều bị Do Mỹ Cơ xé rách, sau đó lại dùng kim khâu lại, chỉ cần không cẩn thận mà dẫm vào, chắc chắn lớp vảy sẽ bị rơi ra.

- Được rồi, tớ biết phải làm thế nào rồi! – Dương Hâm Hoạch mỉm cười đắc ý, nhanh chóng lấy bộ quần áo trong chiếc va ly có ghi tên Do Mỹ Cơ ra, thay bộ lễ phục của người dẫn chương trình vào.

- Hâm Hoạch, như thế có được không?

- Chẳng có gì là không được cả. Cậu không biết con mụ này đáng ghét thế nào đâu? Vào lúc anh Trạch Lễ cần cô ta nhất thì cô ta bỏ rơi anh ấy, đã thế lại còn luôn miệng nói cô ta yêu anh Trạch Lễ như thế nào. Bây giờ lại tới đây hại chị Tinh Bảo, người như cô ta phải có kết cục này mới đúng!

Ánh mặt trời rải đều mặt đất, trong khu vườn trường xinh đẹp, tất cả đều âm thầm thay đổi.

Tiếng nhạc du dương dừng lại, mọi học sinh đều tiến về hội trường. Cánh cửa lớn của hội trường chậm chậm mở ra, ánh đèn nhấp nháy chiếu vào mọi góc trong hội trường, không lâu sau, cả hội trường tối om, người ngồi kín chỗ, nhưng lại yên lặng khác thường.

Vũ Đô Thần mặc bộ quần áo hoàng tử cùng Bộ Tinh Bảo trong chiếc váy xinh đẹp đáng yêu chậm chậm bước ra từ sau tấm màn nhung màu vàng, những cánh hoa từ trên trời rơi xuống, các học sinh dưới sân khấu bắt đầu vỗ tay theo nhịp.

Máy phun nước đặt trước tấm màn nhung bắt đầu phun nước tạo thành dòng chữ – Lễ kỷ niệm 101 năm ngày thành lập trường Trung học Vân Thượng bắt đầu. Tiếng nhạc dồn dập vui vẻ vang lên, cả hội trường chìm đắm trong một không khí thiêng liêng.

- Sau đây xin mời tiểu thiên hậu Do Mỹ Cơ đem tới cho chúng ta ca khúc “Khúc ngọt tình yêu”.

Cùng với giọng nói ngọt ngào của Bộ Tinh Bảo, Do Mỹ Cơ thận trọng bước ra sân khấu. Khi cô ta đứng lên sân khấu, đuôi váy đằng sau của cô ta rơi ra, đôi chân nhỏ nhắn lộ ra trước mắt mọi người, nhưng cô ta hoàn toàn không hay biết gì.

Do Mỹ Cơ vẫn mỉm cười, không để ý thấy sự thay đổi xung quanh. Nghe thấy những tiếng huýt sáo nối tiếp nhau vang lên dưới sân khấu, cuối cùng cô ta hướng ánh mắt về phía Nam Trạch Lễ. Đôi mắt đẹp và sâu thẳm của cậu đang nhìn lên sân khấu, đôi mắt đáng yêu của Dương Hâm Hoạch đang nhìn cô chớp chớp. Sau đó Dương Hâm Hoạch nói cái gì đó vào tai Nam Trạch Lễ. Nụ cười của Nam Trạch Lễ càng sâu hơn, cậu gõ nhẹ lên vầng trán trắng trẻo của Dương Hâm Hoạch, sau đó âm thầm vuốt nhẹ mặt cô.

- Chết tiết! – Do Mỹ Cơ thầm mắng nhỏ. Ngay lập tức khuôn mặt cô ta bỗng chốc trở nên vô cùng khó coi vì trong loa vang lên tiếng “Chết tiết” của cô to lên gấp mấy chục lần. Bên dưới sân khấu bắt đầu lao xao, hai gò má Do Mỹ Cơ thoáng chốc ửng hồng, cô chỉ mãi nhìn người ta mà quên mất việc tắt chiếc micro đang cầm trên tay.

Tiếng nhạc lại vang lên lần nữa, khúc dạo đầu thật dài. Cơ thể Do Mỹ Cơ chậm chậm chuyển động theo tiếng nhạc, mái tóc dài sau lưng cô hất lên thành một đường vòng tuyệt đẹp.

Em ngây trang

Xuất hiện bên anh không để lại dấu vết

Yên lặng cùng anh ngắm đường chân trời

Đạp xe đạp

Đi về phía trước

Chờ anh ở một góc tình yêu nào đó

Anh đi về phía trước

Không quay đầu lại nhìn nụ cười của ký ức

Châm chậm gõ vào phím đàn của em

Em không nở

Để anh cô đơn

Trái tim yêu anh vẫn treo lơ lửng

Trái tim không còn sợ hãi trốn tránh kết quả

Giả sử có ngày sau, anh sẽ nói gì

Em vẫn muốn nói với anh rằng hạnh phúc sẽ không biến mất

Ngã sẽ sau, anh sẽ gặp tình yêu

Có một nụ cười xinh đẹp

...

- Ha ha...

Do Mỹ Cơ mới hát được một nửa, tiếng cười dưới sân khấu càng lớn hơn. Cô nghi ngờ cúi đầu xuống nhìn bộ quần áo của mình, thấy chiếc váy dài đã bị rơi xuống mất một nửa, đôi chân dài của mình hoàn toàn lộ ra trước mắt mọi người.

- Trời ơi, các cậu nhìn kia... – Các học sinh dưới sân khấu bắt đầu đứng lên, chỉ trỏ vào Do Mỹ Cơ, cười lớn, tiếng cười vọng khắp hội trường.

- Ha ha, bộ trang phục này đặc biệt thật!

- Do Mỹ Cơ giảm cân đi thôi? Ha ha...

Những tiếng cười nói lao xao vang lên bên dưới. Các học sinh ở hàng sau bắt đầu dồn lên hàng trước, điện thoại, máy ảnh, tất cả những gì có thể ghi lại được hình ảnh đều được mọi người đem ra dùng.

- Á... – Do Mỹ Cơ hét lớn, chạy nhanh về phía sau, chuyện gì xảy ra thế này? Rõ ràng là váy của Bộ Tinh Bảo, sao giờ lại biến thành váy của cô? Cô vội vã thay bộ quần áo khác, lẽ nào mình lấy nhầm hay sao? Không thể nào, tuyệt đối không thể, mặc dù hai bộ quần áo này cùng một kiểu, cùng một màu sắc với nhau, nhưng mình không thể ngu ngốc tới mức nhận nhầm được. Không đúng, không đúng, cô nhìn bộ trang phục trong tay, những cây kim gài trên đó không còn nữa. Lẽ nào có ai đó đã giờ trò sao?

Liệu có ai biết được sự việc này không? Cô còn chưa kịp suy nghĩ thì đã nghe thấy hàng loạt tiếng vỗ tay và tiếng gọi vang lên dưới sân khấu.

- Bộ Tinh Bảo! Bộ Tinh Bảo... – Tiếng gọi này nối tiếp tiếng gọi kia, tiếng sau to hơn tiếng trước.

Bộ Tinh Bảo mỉm cười như một nàng công chúa thực sự. Chiếc vương miện sáng lấp lánh cài trên mái tóc, cây gậy tiên nữ khẽ chuyển động trong tay cô, những mảnh giấy vụn nhiều màu được tung lên trời, khiêu vũ trên sân khấu.

- Bộ Tinh Bảo, tôi không bao giờ tha cho cô đâu! – Do Mỹ Cơ nghiêng răng nhìn Bộ Tinh Bảo đang ung dung trên sân khấu.

Sau khi Bộ Tinh Bảo hát xong ca khúc “Vũ nương”, tiếng vỗ tay dưới sân khấu càng vang lên dồn dập. Nam Trạch Lễ đứng lên khỏi chỗ ngồi, ra sức vỗ tay, Dương Hâm Hoạch nhét một bó hoa hồng lớn vào tay Nam Trạch Lễ, đẩy cậu lên sân khấu.

- Anh Trạch Lễ cố lên! – Dương Hâm Hoạch hét lớn, đôi mắt lớn xinh đẹp thi thoảng lại liếc sang nhìn cửa ra vào của sân khấu. Khi nhìn thấy khuôn mặt đang đổi từ màu trắng sang đỏ, từ đỏ sang đen của Do Mỹ Cơ, cô khẽ lè lưỡi, nói cái gì đó vào tai Mẫn Huyền Tân, Mẫn Huyền Tân cũng cố lên đầu cô mấy cái.

- Làm gì thế? Đó là cô ta tự gây ra thôi! Hừ, muốn theo đuổi anh Trạch Lễ, trước tiên phải qua được cửa ải của em đã. – Dương Hâm Hoạch cười ngọt ngào và nhanh chóng dùng máy ảnh ghi lại khoảnh khắc âm áp trên sân khấu.

- Rốt cuộc là kẻ nào chơi ác thế nhỉ? – Do Mỹ Cơ ném chiếc ly xuống sàn nhà, lắng nghe tiếng thủy tinh vỡ vụn.

- Dù sao cũng không phải là bọn em – Quang Tử bịt tai, bộ quần áo này cô bỏ ra rất nhiều tiền mới mua được, vậy mà lại bị Do Mỹ Cơ làm hỏng mất.

- Nhóc con, có phải thấy chị mất mặt với mọi người, em vui lắm phải không? – Do Mỹ Cơ giơ tay ra định tát Quang Tử. Nhưng tay cô chưa kịp hạ xuống đã bị Quang Tử tóm chặt lại, Quang Tử đẩy mạnh một cái khiến Do Mỹ Cơ ngã xuống đất.

Sau đó, Quang Tử lạnh lùng quay người đi ra ngoài:

- Đừng tưởng tôi dễ bắt nạt, còn nữa, khi làm việc gì thì cẩn thận một chút, nếu Nam Trạch Lễ biết chuyện chị đánh Bộ Tinh Bảo, chị e anh ấy sẽ hận chị đến chết.

Cánh cửa phòng bị đóng sầm lại, cả người Do Mỹ Cơ run rẩy. Bỗng dưng trong đầu cô lướt qua khuôn mặt cười rạng rỡ của Dương Hâm Hoạch.

- Không thể nào, sao Dương Hâm Hoạch có thể làm như vậy được? – Cô cần phải nghĩ cho thật kỹ, có thể sẽ có cách nào đó tốt hơn để đá Bộ Tinh Bảo ra khỏi Nam Trạch Lễ.

Không khí nồng nặc mùi rượu, tất cả mọi thứ xung quanh đều vô cùng yên tĩnh.

Mẫn Huyền Tân dựa lưng vào salon, nốc rượu liên tục. Minh làm sao thế này? Dương Hâm Hoạch chỉ phải chuyển trường thôi mà? Có đến nỗi phải buồn như vậy không? Lúc đầu mình cũng chỉ muốn thử tình cảm này thôi mà?

“Rầm”, cánh cửa bật ra, một cơn gió nóng theo đó bay vào, mặt trời in bóng Nam Trạch Lễ đồ dài trên mặt đất.

- Tân, cậu điên rồi! Sao lại uống nhiều thế? – Nam Trạch Lễ không dám tin vào mắt mình, nhìn chằm chằm vào Mẫn Huyền Tân, con người bình thường vốn nho nhã, lịch sự, sao lại có thể buồn bã đến như vậy?

- Hôm nay Hâm Hoạch chuyển trường sang Thượng Trí. – Mẫn Huyền Tân chán nản nói.

- Hà? Sao lại thế, mẹ cô ấy không đồng ý cho hai người yêu nhau thì cũng không thể làm thế chứ!

- Tổ có cách gì chứ, bây giờ ngay cả ra khỏi cửa cô ấy cũng không được ra. – Mẫn Huyền Tân đau khổ ngửa cổ lên dốc nốt chỗ rượu còn lại vào hòng.

- Vậy ngày mai tới trường tìm cô ấy! Thật là... – Nam Trạch Lễ lại thấy đau đầu. Con nhóc gây họa đó nói không chừng lại mới gây ra chuyện gì đó. – Không được, giờ tớ phải đi luôn!

Nam Trạch Lễ nói xong bèn quay người đi ra ngoài, chà trách hôm nay cậu cứ thấy bất an, lo lắng, hóa ra là vì cô nhỏ này phải chuyển trường.

Nam Trạch Lễ tìm một vòng quanh trường Thượng Trí, cuối cùng cũng tìm thấy Dương Hâm Hoạch. Nhưng cậu phát hiện ra cô đang bị một đám nữ sinh vây đánh.

- Hâm Hoạch! – Nam Trạch Lễ giận dữ đuổi bọn nữ sinh kia đi, vội vã dìu Dương Hâm Hoạch đang nằm dưới đất. Sao vừa mới tới mà cô đã sinh chuyện rồi? Nhìn Dương Hâm Hoạch người đầy vết thương, Nam Trạch Lễ đau nhói trong tim.

Trong quán rượu tối tăm bị bao trùm bởi bầu không khí bất an. Tất cả mọi người đều cúi thấp đầu, không dám nhìn về hai người đang ngồi phía trước.

Hai chân Nam Trạch Lễ vắt lên bàn. Cậu quét mắt nhìn xung quanh, chỉ có Do Mỹ Cơ là vẫn đang uống rượu.

- Do Mỹ Cơ. – Nam Trạch Lễ nhìn thẳng vào mặt cô, chậm rãi gọi. Trái tim Do Mỹ Cơ khẽ đập nhanh thêm mấy nhịp, sau đó từ từ quay lại nhìn cậu.

- Những người đó là do tôi tìm tới, đánh Dương Hâm Hoạch cũng là ý của tôi. – Do Mỹ Cơ thẳng thắn nói. Nam Trạch Lễ trừng mắt nhìn cô ta, nhưng cô ta không tin rằng cậu có thể ra tay với mình vì con nhóc đó.

“Vèo”, Nam Trạch Lễ ném chiếc gạt tàn thuốc lá về phía Do Mỹ Cơ. Chiếc gạt tàn trượt qua trán cô ta, rơi xuống đất vỡ thành mấy mảnh, trên vầng trán trắng trẻo của Do Mỹ Cơ xuất hiện một vết thương chạy dài. Đôi môi tái nhợt của cô ta thoáng run rẩy, thoáng thốt nhìn Nam Trạch Lễ lúc đó đang chậm chạp đi tới, dòng máu trên trán chảy qua khóe mắt cô.

Nam Trạch Lễ nhìn Do Mỹ Cơ, chỉ hận là không thể bóp nát đầu cô ra:

- Nếu Dương Hâm Hoạch có chuyện gì, lần sau tôi sẽ không khách sáo nữa đâu! Cho dù cô có phải con gái không, tôi gặp cô một lần đánh một lần.

Cậu nghiêng răng nói rồi đẩy mạnh, cả người Do Mỹ Cơ đang ngồi trên ghế bị đẩy mạnh về phía sau. “Rầm”, cả người và ghế đều ngã xuống đất.

Nam Trạch Lễ không thèm quay đầu lại, bỏ đi thẳng. Cho tới khi cánh cửa đã bị đóng sầm lại sau lưng cậu, Do Mỹ Cơ mới khó nhọc đứng lên. Xung quanh không ai dám đỡ cô dậy, chỉ đứng đờ như một khúc gỗ.

2.

Những sợi mưa bụi vắt ngang bầu trời rồi rơi xuống những đóa hoa mới nở. Bộ Tinh Bảo ngồi sau xe Nam Trạch Lễ, chiếc xe chậm chậm lăn bánh trên con đường trải đá xanh.

Nam Trạch Lễ trầm tư suy nghĩ. Hôm qua vô tình cậu nhìn thấy nhật ký của mẹ nên giờ tâm trạng rối bời. Lễ nào ngày trước những lời nói nửa đùa nửa thật về thân thế của cậu là có thật sao?

- Lễ, mưa rồi! Liệu có mưa to không nhỉ? – Lời nói của Bộ Tinh Bảo khiến Nam Trạch Lễ như bưng bình.

- Vậy sao? Mưa rồi hả? – Cậu thoáng thần thờ, chiếc áo sơ mi đã bị mưa thấm ướt, thời tiết tháng tư thường có những cơn mưa như vậy, điều đó có nghĩa là gì nhỉ?

- Đúng thế, chúng ta tìm chỗ nào tránh mưa đi! – Bộ Tinh Bảo ngẩng đầu lên nhìn đáng vẻ trầm tư của Nam Trạch Lễ, chỉ thấy hai hàng lông mày của cậu nhăn tít lại. – Anh có tâm sự hả?

- Ừm! Về nhà anh rồi nói. – Có lẽ Bộ Tinh Bảo có thể giúp cậu.

Cả căn phòng ngập trong mùi dầu tây thơm phứ, chiếc rèm cửa màu trắng thoáng lay động, chiếc chuông gió kêu leng keng nghe thật vui tai.

Mưa càng lúc càng lớn. Những giọt mưa rào mang theo cả tiếng sấm và những tia chớp rạch ngang bầu trời, khiến căn nhà nằm biệt lập ven đường càng trở nên trông trải.

- Em đọc xong chưa? – Nam Trạch Lễ ngẩng đầu lên hỏi. Cậu chưa bao giờ cho người khác xem nhật ký của mẹ cậu.

- Đọc xong rồi. Có điều chỉ dựa vào nhật ký của mẹ anh có thể chứng minh được tất cả không? – Bộ Tinh Bảo hỏi một cách khó hiểu. Trong nhật ký viết, Nam Trạch Lễ và Dương Hâm Hoạch là anh em, mẹ Dương Hâm Hoạch hiện nay chỉ là mẹ nuôi của cô ấy.

- Đây là nhật ký của mẹ anh, ngày nào mẹ cũng có thói quen viết nhật ký. Mẹ cũng qua đời ở căn nhà này. Từ khi anh nhận thức được, bố anh rất ít khi tới đây, chủ nhật thì thoảng mẹ đưa anh về đó. – Nam Trạch Lễ đau khổ cau mày, ký ức như một bộ phim quay chậm trong đầu cậu.

- Khi mẹ qua đời, mẹ cứ chỉ vào góc đó, lễ nào mẹ muốn nói với anh về cuốn nhật ký đó? Trong đó có ghi về thân phận thật sự của anh?

- Anh hoàn toàn tin tưởng lời mẹ anh, đúng không? – Bộ Tinh Bảo nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh cậu.

- Ừm, ngày trước anh cũng nghe mẹ anh nói một lần, nhưng khi đó anh còn quá nhỏ, cứ tưởng mẹ đang nói đùa. Nhưng hôm nay đọc nhật ký của mẹ anh mới tin, bởi vì mẹ không bao giờ nói dối anh. – Nam Trạch Lễ mỉm cười chua chát, nơi khóe mắt rơi xuống một giọt lệ. Cậu và Dương Hâm Hoạch là anh em ruột.

- Ngày trước em ghen với Hâm Hoạch là vì anh đối xử với cô ấy quá tốt, không ngờ hai người... haizz...

- Chuyện này... anh muốn ngày mai về hỏi ông già ở nhà xem ông nói gì. – Nam Trạch Lễ đứng lên đi tới trước cửa sổ. Trời đã tối, một tia chớp rạch ngang bầu trời, cắt ngang bóng tối ra làm đôi.

Bộ Tinh Bảo sờ sờ túi áo, cuối cùng thu hết dũng khí đặt con cá heo vào tay Nam Trạch Lễ, nói nhỏ:

- Lẽ, cái này trả cho anh! Thực ra hôm đó em chỉ ném một hòn đá đi thôi!

Nam Trạch Lẽ nhìn con cá heo đang phát sáng trong lòng bàn tay mình, nhoen miệng cười. Cậu nhét con cá heo vào túi, bây giờ trên cổ cậu đã có một con cá heo khác, đó là món quà ngày lễ tình nhân mà Bộ Tinh Bảo tặng cho cậu.

Cậu biết, lựa chọn của cậu không hề sai. Bộ Tinh Bảo là người con gái đáng để cậu yêu hết mình.

Bầu trời sau cơn mưa vô cùng tươi sáng, không có một gợn mây. Ông mặt trời đỏ như chiếc đĩa lửa lơ lửng treo trên bầu trời, ánh nắng vàng ruộm phủ lên những ngọn cỏ xanh non, phản chiếu lại một thứ ánh sáng dịu dàng.

Cái sân rộng lớn vô cùng yên tĩnh, chiếc xe đua màu đỏ của Nam Trạch Lẽ dừng trên khoảng đất trống trước cửa.

Con trai đã ngoan ngoãn hơn rất nhiều. Trên khuôn mặt phúc hậu của Nam Nguyên Huy nở một nụ cười an ủi.

- Lẽ, tìm ba có việc gì không? – Nam Nguyên Huy ngẩng đầu lên cười. Nếu ông không nhớ lầm thì đây là lần đầu tiên Nam Trạch Lẽ chủ động tới tìm ông.

- Có! – Giọng nói của cậu hơi khàn khàn, khóe mắt hơi đỏ, sống mũi cay cay.

- Sao thế? Xảy ra chuyện gì sao? – Nam Nguyên Huy vội vàng đi qua cái bàn dài, ngồi xuống cạnh con trai. Trạch Lẽ khóc rồi, nó khóc trước mặt ông sao? Ông cảm thấy bất lực, nhưng đồng thời cũng thấy vui mừng vì ngạc nhiên.

- Con muốn biết chuyện giữa bố với mẹ và cả thân thể của con nữa. – Nam Trạch Lẽ ngẩng đầu lên nhìn Nam Nguyên Huy, Nam Nguyên Huy thoáng khựng lại, rồi vội quay sang châm một điếu thuốc.

Nam Trạch Lẽ lấy trong túi sách ra một quyển sổ:

- Đây là nhật ký của mẹ, nhưng con muốn nghe chính miệng ba nói với con.

- Chuyện của ba và mẹ con như con đã biết đều là sự thực, sau khi bà nội con qua đời, ba mẹ đã chia tay nhau vì cuộc hôn nhân của ba mẹ không có tình yêu. Bởi vậy ba mẹ quyết định trả tự do cho nhau. – Nam Nguyên Huy chậm rãi nói, ánh mắt ông tràn đầy sự thống khổ.

- Con biết, nhưng con muốn biết con có phải là con trai của mẹ với ba không?

- Đương nhiên là phải! Mẹ của con sức khỏe không tốt, bởi vậy khi mang thai con bị đẻ non. – Nam Nguyên Huy không hề che giấu bất cứ điều gì. Lúc này, trong ánh mắt ông là sự hối hận không nguôi, sự hối hận dành cho Anh Tử, mẹ của Nam Trạch Lẽ.

- Vậy tại sao ba và mẹ con sau đó lại thành ra như vậy? – Nam Trạch Lẽ đau đớn ôm đầu. Cậu đã trưởng thành rồi, đã 17 tuổi rồi, lẽ nào những chuyện này ba cậu định giấu cậu cả đời sao?

- Lẽ, thực ra ba rất muốn nói cho biết sự thực, nhưng từ trước tới nay con chưa bao giờ chịu nghe ba nói một lời nào. – Những giọt nước mắt đã dâng đầy trong mắt Nam Nguyên Huy, tất cả những gì đã qua nhanh chóng hiện lại trong đầu ông...

Đó là khi Nam Nguyên Huy 17 tuổi, ông quen một cô gái tên là Hàn Thái Hy. Hàn Thái Hy là một cô gái rất đáng yêu, họ gặp phải tình yêu sét đánh và cùng bước chân vào mối tình đầu khó quên nhất.

Cũng cùng một năm đó, chuyện hai người yêu nhau bị người lớn phát hiện ra. Gia cảnh nhà Hàn Thái Hy rất nghèo, thế là người nhà Nam Nguyên Huy cực lực phản đối chuyện ông yêu cô. Đột nhiên Nam Nguyên Huy bị bố mẹ bắt ra nước ngoài du học, nghĩ đủ mọi cách để ngăn cản hai người đến với nhau, còn giữ lại tất cả thư từ trao đổi giữa hai người, cắt đứt hoàn toàn mọi liên lạc giữa Nam Nguyên Huy và Hàn Thái Hy.

Hai người bị chia cách như vậy, Nam Nguyên Huy mất đi toàn bộ thông tin về Hàn Thái Hy.

Không lâu sau đó, anh trai của Nam Nguyên Huy là Nam Nguyên Tuấn gặp tai nạn xe hơi qua đời. Lúc đó ông mới biết, thì ra anh trai mình chính là người trực tiếp tham gia vào việc chia cách hai người. Vì cảm thấy có lỗi với em trai và bạn gái của em mình, Nam Nguyên Tuấn quyết định cho Hàn Thái Hy một món tiền. Nhưng khi hai người họ gặp nhau, một chiếc xe tải mất lái đã đâm vào họ. Nam Nguyên Huy được người nhà cho biết, cả Nam Nguyên Tuấn và Hàn Thái Hy đều tử nạn.

Để không ảnh hưởng tới mối quan hệ buôn bán với gia đình Anh Tử, vốn dĩ cuộc hôn nhân giữa Anh Tử và Nam Nguyên Tuấn đã được định trước, nhưng nay anh trai đột nhiên bị tai nạn qua đời nên người ta buộc Nam Nguyên Huy phải thay thế anh trai mình, hoàn thành chuyện hôn sự này. Sau đó vì sức khỏe của Anh Tử không tốt nên sinh Nam Trạch Lẽ thiếu tháng, thế là Nam Nguyên Huy dồn hết mọi tâm sức vào việc chăm sóc vợ và con trai.

Nhưng sau khi Nam Nguyên Huy về nước, ông tình cờ biết được Hàn Thái Hy vẫn chưa qua đời, đồng thời sau đó còn trở thành một ngôi sao nổi tiếng được nhà nhà biết tới. Cô còn có một người con gái tên là Dương Hâm Hoạch, ra đời muộn hơn Nam Trạch Lẽ.

Mà Dương Hâm Hoạch chính là con gái của Nam Nguyên Huy và Hàn Thái Hy.

Nam Nguyên Huy hút hết điếu thuốc này tới điếu thuốc khác, khi vầng trăng đã mọc lên giữa bầu trời, ông mới ngẩng đầu lên, nhìn Nam Trạch Lẽ vẫn đang im lặng.

- Vậy mẹ con không thích ai sao? – Bỗng dung Nam Trạch Lễ lên tiếng hỏi, cắt đứt dòng suy tưởng của ông.

- Có! Trong khung ảnh của mẹ con, có một bức ảnh của một chàng trai. Ba biết chuyện này, nhưng chưa bao giờ hỏi thẳng cô ấy. – Khóe mắt Nam Nguyên Huy lại có một giọt lệ rơi xuống.

Bỗng dung, Nam Nguyên Huy lấy ra một bức ảnh đã ố vàng trong cuốn sổ, đưa cho ba mình. Trong bức ảnh là một chàng trai và một cô gái đang đứng dưới gốc cây anh đào, cô gái đó mặc bộ đồng phục của trường. Nam Trạch Lễ có thể nhận ra đó là mẹ mình.

- Cô gái này là mẹ, vậy người con trai này là ai?

- Người con trai này... – Nam Nguyên Huy ngần ngợ. Người con trai này chính là anh trai ông, Nam Nguyên Tuấn.

Người anh trai hơn ông 2 tuổi đã qua đời vào năm 20 tuổi chỉ vì muốn cứu người yêu của ông. Nam Nguyên Huy run rẩy cảm bức hình, khóc không thành tiếng.

- Ba... người này không phải là ba chứ? – Nam Trạch Lễ như phát điên đến nơi. Nhìn dáng vẻ đau khổ của ba mình, trong lòng cậu cũng đau đớn không nguôi.

Nam Nguyên Huy lắc đầu, run rẩy sờ lên khuôn mặt trong bức hình:

- Đó là anh trai của ba, cũng là bác của con, Nam Nguyên Tuấn. Bây giờ bố mới biết vì sao lần nào nhìn ba, Anh Từ cũng có ánh mắt kỳ lạ như thế, cứ như thể đang cố gắng thông qua khuôn mặt ba để tìm kiếm điều gì đó. Thì ra người Anh Từ yêu chính là anh trai. .

Nam Nguyên Huy cố nặn ra một nụ cười đắng ngắt. Đối với cuộc hôn nhân này, ông vô cùng không cam tâm tình nguyện. Nhưng giờ đây ông mới cảm thấy ông trời đã tặng cho ông một món quà, để ông giúp anh trai mình hoàn thành tâm nguyện. Ông có lỗi với anh trai ông, có lỗi với Thái Hy và Dương Hâm Hoạch, có lỗi với cả Anh Từ và Nam Trạch Lễ.

Nam Trạch Lễ đau lòng không biết phải nói gì, câu chuyện này quá ly kỳ, quá cảm động. Cậu cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng không thể nào không cảm thấy buồn.

Một lúc lâu sau, Nam Nguyên Huy mới thoát khỏi nỗi đau của quá khứ. Ông chậm chậm bước tới trước mặt Nam Trạch Lễ, vỗ nhẹ lên vai cậu con trai:

- Lễ, đó là quá khứ của ba, quá khứ của ba và mẹ, ba hy vọng con có thể tha thứ cho ba.

- Dạ. Ba để con một mình một lát! – Nam Trạch Lễ gật đầu, quay người đi ra ngoài.

Dưới ánh trăng, bên cạnh chiếc xe màu đỏ có một cái bóng nhỏ bé, cô mỉm cười dịu dàng, khi nhìn thấy có người ở trong sân bước ra, nụ cười trên khóe miệng càng sâu hơn. Chắc là họ đã nói rất nhiều chuyện? Bộ quần áo trên người Nam Trạch Lễ vẫn rất chỉnh tề, mái tóc cũng không bị rối, chứng tỏ họ không sử dụng tới bạo lực, tốt lắm.

- Sao em lại tới? – Nam Trạch Lễ kinh ngạc hỏi. Cậu ôm chặt Bộ Tinh Bảo. – Ba nói với anh hết rồi, Hâm Hoạch đúng là em gái anh. Lần này em có thể yên tâm rồi chứ? – Cậu đặt cằm lên vai cô. Không biết vì sao, cậu thấy lòng mình đau nhói nhói, có phải vì hai chữ “em gái” không?

- Ừm, em mừng cho anh. Bây giờ mọi thứ đã được giải thích rõ ràng rồi, giờ thì anh có thể làm lành với chú Nam rồi chứ? – Cô mỉm cười nói, hòn đá lớn trong lòng cô cuối cùng cũng đã được đặt xuống.

- Điều đó chứng tỏ những cố gắng của em trong thời gian qua không hề lãng phí. – Nam Trạch Lễ mỉm cười một mình. Trong đầu cậu lại xuất hiện nụ cười rạng rỡ của Dương Hâm Hoạch. Không lâu nữa, cô nhóc này cũng sẽ biết toàn bộ chân tướng sự việc. Hy vọng cô đừng như mình lúc đầu, oán hận người thương yêu họ nhất – người bố của họ, Nam Nguyên Huy.

Bạn đang đọc truyện *Cho Anh Hôn Em Một Cái Nào* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 11: Vĩ thanh

Sau cơn mưa xuất hiện một cây cầu vồng bắc qua những đám mây. Ánh sáng bảy màu xuyên qua cả những đám mây nặng nề nhất, chiếu sáng một bông hoa mây ở phía chân trời.

Dần dần, cầu vồng biến mất, ánh mặt trời âm ập xuyên qua các kẽ lá, tạo thành các bóng râm trên mặt giấy. Những ngón tay thon dài đang lướt như bay trên mặt giấy vẽ: “Tách”, một giọt nước mưa từ trên lá cây rơi xuống trúng vào tờ giấy rồi nhanh chóng lan rộng ra.

- Xong chưa? – Cô gái đã mất kiên nhẫn.

- Sắp xong rồi, anh vẽ nốt bức cuối cùng.

Một tiếng đồng hồ trước cậu cũng nói là sắp xong rồi, nhưng một tiếng đồng hồ sau cậu vẫn vẽ. Cô đứng ở phía xa, chỉ nhìn thấy hết tờ giấy này tới tờ giấy khác bị gỡ xuống, đặt vào ống tranh đang sau. Cùng một tư thế mà có thể vẽ lâu như thế sao? Hay là cậu chưa vẽ được bức tranh nào hài lòng?

Chàng trai mỉm cười, khóe miệng khẽ nhếch lên, ngòi bút lướt nhanh và nhẹ nhàng như một con gió. Nhấc bút, đưa bút, dừng lại chỉ trong nháy mắt. Cuối cùng một “quái vật” đáng yêu xuất hiện trên tờ giấy. Đôi mắt mở lớn, cái miệng nhỏ nhắn, mái tóc dài đang bay trong gió, khuôn mặt trắng trẻo, xinh xắn, khóe miệng cười ngọt ngào. Nhìn xuống dưới, cô còn có một cái đuôi cá thật dài, những vây cá sáng lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời. Mặt nước xanh nổi lên từng con sóng khi đuôi cá khẽ quẫy lên.

Nàng tiên cá! Cô gái sau khi nhìn thấy bức tranh nhớn miệng cười. Bên cạnh nàng tiên cá là một tòa lâu đài, một chú lợn béo mũm mĩm đang cười lên một cậ chỏi.

Khuôn mặt của chú lợn đó thật quen thuộc! nụ cười của cô gái càng rộng hơn.

Trên thân thể béo mũm mĩm của chú lợn là khuôn mặt rất đẹp trai, có điều khi nhìn thấy nàng tiên cá, khóe miệng của chú lại chảy nước dãi.

- Thích không? – Nam Trạch Lễ mỉm cười hỏi.

- Anh không phải là lợn, anh là hoàng tử của em! – Đáy mắt Bộ Tinh Bảo dâng lên những giọt nước của hạnh phúc. Lúc này trong lòng cô có một sự ngọt ngào không nói thành lời.

- Cuối cùng nàng tiên cá bé nhỏ mất đi hoàng tử, nhưng cô không bao giờ mất đi chú lợn đáng yêu của mình! – Cậu nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, giấu nó vào đáy sâu tâm hồn mình.

Bỗng dưng, một quả pháo rất đẹp được bắn lên bầu trời buổi hoàng hôn, vẽ ra một khuôn mặt cười hạnh phúc.

Chúng ta sẽ mãi mãi, mãi mãi hạnh phúc như lúc này!

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Cho Anh Hôn Em Một Cái Nào* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.